ENIGMA

Maurice Leblanc

O CRIMĂ ÎN PAȘI DE DANS

Maurice Leblanc

(Le scandal du Gazon bleu)
Roman

Éd. Ernst Flammarion
Paris, 1935

Maurice Leblanc

O CRIMĂ ÎN PAŞI DE DANS

Roman

Traducere de TEODORA POPA-MAZILU

Editura Z

Bucureşti, 1992

Consilier literar: H. Grămescu

Ilustraţia copertei de Gh. Balltoc

ISBN 973-95702-3-2

Versiune ebook: [v1.0] hunyade

I

SĂRBĂTORIREA

AMURGUL serii calme de iunie îneca în umbră Bois. Desişurile fuseseră de-acum învăluite în întuneric. O lumină vagă se mai furişa încă prin interstiţiile gardului.

Cu lămpile strălucitoare, cu feţele de masă albe şi cu muzica orchestrei sale, restaurantul elegant părea o oază de senin şi muzică în noaptea ce începuse să coboare. Atât de aproape şi totuşi atât de departe de Paris...

Deosebit de frumoasă în rochia sa elegantă de seară, cu braţele, cu umerii şi cu gâtul gol, unde strălucea un triplu şirag de perle pe pielea ei mată, Dominique - aşezată la o masă, cu spatele spre tufişurile întunecate ce mărgineau grădina restaurantului - privea acel Bois năpădit de întuneric. Apoi cu un gest graţios, îşi dădu pe spate o şuviţă neagră ce-i căzuse pe fruntea netedă şi ochii săi mari şi întunecaţi se întoarseră spre soţul ei, aşezat în faţa sa. Îl privi îndelung, cu o dragoste plină de încredere, parcă mai tandră, mai înflăcărată, mai pătimaşă acum, după patru ani de căsnicie fără nori; un surâs îi întredeschise buzele roşii, nefardate, peste dinţii de un alb strălucitor, făcând-o să pară şi mai frumoasă, demnă de dorit, aproape senzuală. Spuse încet de teamă să nu fie auzită de vecinii ei, care totuşi n-aveau cum s-o audă:

— Patrice, iubitul meu, sunt atât de fericită...

Un surâs lumină chipul ras, energic, cu trăsături regulate al lui Patrice Martyl. Întinse mâna şi o aşeză o clipă peste mâna lui Dominique, care pe faţa albă de masă, sub veioza trandafirie, părea o floare întredeschisă. Gestul a fost foarte rapid căci şi lui ca şi tinerei sale soţii, îi era jenă să-şi manifeste sentimentele în public.

Ca să răspundă, îşi coborî mult timbrul vocii clare, profunde şi emoţionante, care făcuse din el, la treizeci şi patru de ani, împreună cu studiile de rigoare, unul dintre avocaţii celebri de la Curtea cu Juri. Privind-o pe Dominique drept în ochi cu ochii săi cenuşii, murmură:

— Scumpa mea... Sunt fericit şi te iubesc...

Ea avu un fior de emoţie. Era statuia care prinde viaţă doar pentru un singur bărbat. Când Patrice Martyl o văzuse pentru prima oară într-un vechi oraş breton unde pledase într-un proces penal de senzaţie, Dominique abia împlinise douăzeci de ani şi nu cunoştea în nici un fel viaţa. Aparţinând unei familii din vechea nobilime din provincie, fata fusese crescută în mod rigid de nişte părinţi buni şi tandri, dar care respectau vechile obiceiuri, erau foarte credincioşi şi nu admiteau nici moravurile moderne, nici excesiva libertate de care se bucurau multe fete. Evlavioasă ea însăşi, de o moralitate aproape dură, conducându-se după principii severe atât datorită educaţiei cât şi înclinării sale, Dominique nu cunoscuse niciodată flirturile în care inocenţa adolescentelor se ofileşte ca trandafirii ce se desfoaie. Era fecioară şi trupeşte şi sufleteşte. Apoi apăruse Patrice. El se îndrăgosti de ea, Dominique îl iubi la rându-i şi cei doi se căsătoriră. De atunci ea trăia la Paris cu el, pentru el, fără a mai visa la altceva pentru că realitatea o copleşea. Aceasta era toată povestea ei. Şi această poveste putea să se rezume în acele cuvinte pe care tânăra le repeta în fiecare zi şi pe

care le rostise în această seară când îşi sărbătoreau aniversarea căsătoriei pe care aveau grijă s-o onoreze în fiecare an printr-o masă luată în doi în acelaşi restaurant din Bois. Şi acele cuvinte le rostea în fiecare an cu aceeaşi gravă şi tandră fervoare:

— Sunt fericită şi te iubesc. Oh, Patrice, cât de frumoasă e viaţa noastră! Sigură, dreaptă, cinstită, curată. Nici nu concep că aş putea trăi altfel, adăugă ea cu o mirare aproape candidă care-l făcu pe soţul ei să surâdă.

— Draga mea, tu ai puritatea şi strălucirea unui diamant.

— Nu râde, Patrice. Fericirea noastră e un lucru serios.

— Dar nu tragic şi cum nimic n-o ameninţă, ne e îngăduit să ne înveselim puţin în seara asta în care ne serbăm aniversarea...

Şi-şi încheie fraza pe un ton mai grav decât ar fi vrut:

— Celei mai frumoase zile din viaţa mea!

— Şi din viaţa mea, şopti Dominique. Adevărul e, Patrice, că cu am început să exist doar de când te cunosc pe tine. Eu...

Se întrerupse. *Maître d'hôtel*-ul le adusese el însuşi cafeaua ca unor clienţi de marcă.

— Domnul şi doamna doresc licheur?

— Da. Pentru mine, licheurul casei. Tu, Dominique?

— Oh, eu, nimic...

— Ba da, bea puţin Kummel; e singurul licheur care-ţi place.

— Bine, fie... Şi totuşi, Patrice, nu vreau licheur, zise tânăra femeie după ce *maître d'hôtel*-ul se îndepărtă. N-am vrut să te refuz dar tu ştii că orice băutură mă ameţeşte. Şi mi-e groază de aşa ceva...

El râse.

— Iubita mea, m-aş amuza grozav să te văd puţin ameţită în cinstea aniversării noastre, dar din păcate n-ai

de ce te teme. Ai băut doar un deget de vin de Bourgogne. Vrei o ţigară?

— Da.

Patrice îi oferi o ţigară fină, orientală şi i-o aprinse. O clipă tăcură amândoi. Dominique gusta plăcerea acelui ceas şi uşor ameţită de păhărelul de Kummel pe care-l băuse în sorbituri mici, urmărea cu privirea volutele gri-bleu ale ţigării ce se ridicau în aerul calm al nopţii înstăpânite peste Bois.

— E nouă şi jumătate, zise la un moment dat Patrice. Dacă am pleca?

— Unde? întrebă Dominique. Dacă ne-am întoarce acasă?

Gândul confuz care o îndemnase să rostească aceste cuvinte fără să se gândească prea mult făcu să i se roşească obrajii. Patrice fremătă uşor dar răspunse ca un îndrăgostit expert căruia îi place să întârzie momentul fericit pentru a-l gusta mai bine:

— E prea devreme. Nu vrei să ne plimbăm puţin cu maşina?

— Ba da, e o idee excelentă. Dar încotro s-o luăm? Azi e duminică...

— Perfect. Am o idee... Ştii că Antoine îşi petrece *week-end*-ul în pavilionul său de pe malul râului Oise împreună cu Richard... Dacă ne-am duce să-i luăm într-o mică plimbare?

— Ca să-ţi spun drept, aş fi preferat să rămân singură cu tine. Dar dacă tu ţii... La urma urmei sunt nişte prieteni apropiaţi...

— Adevărul e că i-am făgăduit lui Antoine ieri dimineaţă când a venit să mă consulte în legătură cu crahul bancherului Lhermond; optimist cum e el de obicei, sigur că ne aşteaptă... Voia mai ales să-mi ceară părerea în privinţa asociaţiei pe care a pus-o pe picioare împreună cu Richard pentru lansarea unei noi edituri de artă.

— A, da, noul lor proiect...

— Au toate şansele de reuşită pentru că au bani. Antoine va face uz de capacitatea sa de om de afaceri cu experienţă iar Richard, de gustul lui în materie de tablouri şi de decorator erudit. Poate că e un pic diletant dar Antoine îl va aduce la realitatea practică.

— Şi tu vei fi consilierul lor. Nu te vor decât pe tine.

— Drace, ne cunoaştem din primii ani ai tinereţii, încă din vremea când eram la Colegiu...

— Au presimţit superioritatea ta şi te-au ales ca model. Tu eşti pentru ei o personalitate. Şi-i înţeleg perfect.

— Iubita mea Dominique, exagerezi...

— Nu, Patrice, ăsta e adevărul. Şi asta pentru că am simţit sincera admiraţie, adevărata prietenie fără gelozie şi fără idei preconcepute pe care Richard şi Antoine le au pentru tine. Nimic nu mi se pare mai odios decât o femeie care-şi închipuie că soţul ei nu trăia înainte de ea şi care vrea să rupă relaţiile sale anterioare. Trebuie să ştii însă să-i discerni pe adevăraţii prieteni şi din acest punct de vedere Antoine şi Richard n-au nici un cusur.

— Dominique, tu eşti o femeie perfectă!

Ea surâse.

— Exagerezi, dragul meu, nu sunt perfectă, dar mă iubeşti. Dacă vrei să ne ducem după prietenii noştri, ar trebui să plecăm.

Patrice ceru să i se facă notă de plată. Amândoi se ridicară şi străbătură printre mese, grădina. Mesenii admirară acea pereche frumoasă, el înalt şi viguros în smokingul perfect croit, ea la fel de înaltă, subţire, suplă, cu forme ce se conturau armonios sub stofa moale care o îmbrăca.

— E Patrice Martyl, marele avocat şi soţia sa...

Dominique auzi acele cuvinte şoptite în timp ce treceau.

Cu toate că era lipsită de vanităţi puerile, simţi o deosebită satisfacţie a amorului propriu la care nu fu insensibilă. Încă o mică bucurie pe care i-o oferea Patrice. Se strânse lângă el cu o mândrie plină de candoare care părea să spună: „Da, el este al meu şi eu sunt a lui!”

Patronul restaurantului îi aştepta în faţa automobilului. Era un om important, restaurantul lui foarte şic era prosper în ciuda crizei şi-şi revărsa toată atenţia asupra personajelor pe care le socotea demne de interesul său..

— Ei bine, dragă maestre, aţi fost mulţumit? Şi doamna de asemenea?

— Desigur, spuse Patrice strângându-i mâna, gest cordial pe care patronul restaurantului îl primi cu o deferenţă temperată de demnitate. Am mâncat foarte bine.

— Sunt încântat, draga maestre... Venirea dumneavoastră mă onorează. Să nu vă miraţi dacă veţi găsi în maşina dumneavoastră un mic pachet pus acolo de pivnicerul meu.

— Un pachet? întrebă Patrice mirat.

— O duzină de sticle cu şampanie *Super Cordon d'Or.* E o marcă nouă pe care vreau s-o lansez pe piaţă. Încă nu se găseşte în comerţ. Un vin minunat. Îngăduiţi-mi să vă ofer primele sticle. Nu, nu, nu, dragă maestre, nu protestaţi! Mi-aţi făcut onoarea de a pleda pentru mine şi nu uit acest lucru! Nu-mi puteţi aduce afrontul de a refuza această neînsemnată dovadă a profundei mele gratitudini.

Patrice nu voi să-l facă să se simtă stânjenit.

— Ei bine, accept şi mulţumesc.

— Sunt mai mult decât încântat, scumpe maestre.

Maşina, cu Patrice la volan şi cu Dominique lângă el, se îndreptă spre Poissy. Prin împrejurimi se afla pavilionul lui Antoine, puţin cam izolat, la marginea unui drum şi în mijlocul unei grădini. Sărind din maşină, Patrice sună la

grilaj.

— Iată-i! strigă o voce venind din grădină. Drăguţ din partea voastră! Nu trăgeam nădejde să mai veniţi. Aşteptaţi... Moş Crăciun (asta era porecla bătrânului grădinar care făcea şi pe portarul) s-a dus să se culce. Vin eu să vă deschid!

Şi grilajul se deschise. O lampă electrică aprinsă brusc ilumină grădina. Patrice urcându-se din nou la volan parcă maşina în curte.

— Fumam melancolici în întuneric respirând aerul înmiresmat al serii în care se amestecă adesea un parfum ce aminteşte de civilizaţie, explică stăpânul casei, Antoine Ganet, un bărbat rotofei, spân, cu chelie, cam burtos, îmbrăcat cu un pantalon de golf şi cu o cămaşă sport deschisă la gât. Stai puţin, dragă Dominique, zise el, vreau să te ajut să coborî din maşină. A, iată că şi-a asumat Richard această sarcină.

Într-adevăr, prietenul său îi dădea mâna lui Dominique care abia sprijinindu-se de ea sări sprintenă pe pietrişul din alee. Richard L'Heurois era complet diferit de nedespărţitul său prieten Antoine. De aceeaşi vârstă ca şi el, treizeci şi cinci de ani, părea mult mai tânăr cu talia sa înaltă, zveltă şi muşchiuloasă de sportiv, cu obrazul fin, cu o mustaţă mică, blondă ca şi părul lins; comportarea sa era mai rezervată, vocea mai calmă, ţinuta mai corectă; purta un elegant costum gri şi o cămaşă de mătase.

Îi unea totuşi un punct comun în afară de camaraderia lor, de admiraţia amicală pentru Patrice Martyl, fostul lor coleg de liceu. Copii, acceptaseră ca el să fie şeful, fapt pe care îl acceptau şi acum. Patrice era persoana cea mai importantă din acel trio al lor. Îl admirau pentru însuşirile sale deosebite, pentru caracterul său ferm, pentru situaţia importantă pe care ştiuse să şi-o facă, pentru faima ce-i

creştea zilnic. Îl admirau mai ales şi înainte de orice pentru experienţa lui în materie de femei şi pentru succesul lui în faţa lor.

Antoine, prea puţin atrăgător şi prea puţin sentimental, se mulţumea cu mici aventuri fără urmări, cu fete de prin barurile pe care le frecventa, presupuse dansatoare de prin diverse cabarete. Richard, mai rafinat, dispreţuia profesionistele, care i se păreau prea banale. El căuta femei din lumea mare izgonite din societate în urma unui scandal răsunător, actriţe care nu jucau nicăieri, zăpăcite care avuseseră un amant sau doi şi care nu mai puteau face parte din categoria femeilor cinstite.

Patrice Martyl dispreţuia iubirile facile; prostituatele îl dezgustau. Senzual dar tot pe atât de cerebral, dragostea ocupa în viaţa lui tot atât loc cât şi ambiţia.

În înalta societate, unde era primit atât datorită numelui şi familiei sale cât şi celebrităţii şi remarcabilelor sale calităţi profesionale, inspirase pasiuni profunde unor femei care până atunci trecuseră drept ireproşabile. Cei doi prieteni ai săi rămaseră uimiţi de succesele sale: lui Patrice, se pare că nimeni nu-i rezista! Se bucura de glorie, de bani, de femei...

Când tânărul avocat se întorsese din provincie cu încântătoarea Dominique cu care se însurase, Antoine şi Richard îl admiraseră o dată în plus de a fi ştiut să cucerească dragostea acelei fiinţe atât de pure şi de mândre. Nici o invidie nu se ivise în relaţiile dintre ei, nici o gelozie. Numai că Antoine şi Richard, cu toată prietenia lor pentru Patrice, în ciuda loialităţii lor faţă de el, nu se puteau apăra de atracţia pe care o simţeau faţă de Dominique. Fără a cuteza a-şi mărturisi până şi lor înşişi, amândoi o doreau; cuceririle lor facile de o noapte sau de o săptămână li se păreau acum şi mai vulgare, şi mai fade de când

prietenia lor le îngăduia s-o vadă aproape zilnic pe Dominique al cărei farmec deosebit şi involuntar acţiona puternic asupra lor. Prieteni sinceri ai lui Patrice, aveau un caracter loial şi un spirit deschis şi franc, dar să nu uităm că totuşi erau bărbaţi şi că tentaţia era atât de puternică încât nu puteau să nu păcătuiască măcar cu gândul. O adorau cu patimă pe strălucitoarea tânără, cuprinşi de o pasiune înflăcărată dar fără nici o nădejde. Niciodată vreunul din ei nu şi-a dezvăluit această pasiune nici prin cuvinte şi nici prin gesturi, ştiind sigur că mândra şi sincera Dominique nu va admite aşa ceva şi că asta ar însemna ruptura completă de acea fiinţă superbă care le era atât de dragă. Atenţiile lor faţă de ea, politeţea, complimentele voalate erau ceva fără echivoc. Dominique se afla la o distanţă de o sută de leghe de bănuiala că cei doi bărbaţi o doreau cu ardoare, că-i priveau cu lăcomie formele desăvârşite ale trupului ce se conturau prin rochiile elegante, că-i aspirau tulburaţi parfumul pielii ce se răspândea prin decolteul rochiilor.

În încântătoarea ei candoare, Dominique ar fi considerat acest lucru drept o trădare faţă de soţul ei. Patrice era totuşi mult prea fin şi prea perspicace ca să nu observe sentimentele ascunse ale celor doi amici ai săi; dar acest lucru nu-l neliniştea ci îl considera ca pe un omagiu adus seducţiei soţiei sale. Putea cineva să se apropie de Dominique şi să nu se simtă atras de ea? Numai că Patrice socotindu-se cu mult deasupra celorlalţi bărbaţi, nici Antoine şi nici Richard nu cutezau să rivalizeze cu el. Aşa că Patrice era sigur de prietenia, de loialitatea lor, dar mai ales era sigur de virtutea, de dragostea absolută a inimoasei şi serioasei Dominique. Cu ea nu-l pândea nici un pericol de acest gen.

— Dar ce-i asta? strigă Antoine care privi în interiorul maşinii.

— Ce anume? întrebă Patrice.

— Coşul ăsta plin cu sticle de şampanie! continuă Antoine. Cine ţi l-a dat?

— A, e un cadou de la un client! Uitasem de el!

— Ce marcă de şampanie? Ştii că sunt un mare amator...

Când nu eşti nici seducător şi nici celebru, te mulţumeşti cu orice.

— Ia stai să mă uit... Şi scoase o sticlă din coş privindu-i eticheta. *Super Cordon d'Or*! Dar asta-i noua marcă de şampanie ce urmează să fie lansată pe piaţă. Se pare că e ceva nemaipomenit! Spune, Patrice, nu ne dai şi nouă o sticlă s-o gustăm? Ne-ai face o bucurie. Richard şi cu mine filozofam mai adineauri melancolici, în întuneric. Şi iată că aţi sosit voi doi aducând lumină, veselie, şampanie... Aşa că vom bea câte un pahar închinând pentru prietenie...

— Prietenia poate dăinui şi fără şampanie, zise Dominique surâzând.

— Ba deloc, nici pomeneală! Dacă trebuie, te voi implora ca pe o zeiţă să bei un pahar cu noi!

Cu sticla în mână se aşează într-un genunchi pe pietrişul din alee în faţa frumoasei Dominique.

— Bine, fie, zise tânăra femeie râzând. Numai că noi am venit să vă luăm să facem o scurtă plimbare cu maşina...

— O secundă... Mă duc să caut nişte pahare ca să ciocnim sub lumina stelelor sau mai curând a norilor care văd că încep să acopere cerul, apoi o ştergem...

Antoine intră repede în casă şi se întoarse îmbrăcat cu haina şi ţinând în mână patru pahare. Apoi scoase dopul sticlei cu şampanie.

— Mie să-mi pui foarte puţin, zise Patrice.

— Iar mie deloc, adăugă şi Dominique.

— Ba da, ba da! Richard, insistă şi tu, ce naiba! Staţi un pic, mai întâi să gust eu! O, e minunată! Hai, întindeţi

cupele...

— Ţi-am spus că eu nu vreau, spuse Dominique.

Dar Patrice îi făcu semn să accepte, aşa că tânăra luă cupa.

— În cinstea prieteniei, spuse Antoine. Trebuie să beţi totul până la fund.

După ce isprăviră, Antoine insistă să mai umple o dată cupele pe care le goliră. Apoi mai destupară o sticlă. Cu toate protestele sale Dominique nu putu să nu ia parte la acel mic chef. După licheurul pe care-l băuse, şampania i se urcase la cap şi o ameţise. Se simţea veselă şi bine dispusă. Cât despre cei trei bărbaţi, foarte sobri de obicei, şampania îl făcuse pe Antoine vorbăreţ, pe Richard tăcut, iar pe Patrice aproape zurbagiu, ceea ce nu se potrivea deloc cu firea lui aşezată.

— Dar e trecut de miezul nopţii; trebuia să plecăm! zise el dintr-odată venindu-şi în fire pentru câteva clipe.

— Gata! Plecăm! răspunse Antoine cu o voce uşor încleiată. Dacă vreţi, conduc eu. Cunosc drumurile pe aici cum îmi cunosc buzunarul.

— Foarte bine, zise Dominique. Richard să stea în faţă lângă dumneata iar noi doi vom sta în spate, spuse ea strângând pe ascuns mâna lui Patrice care la acea atingere tandră simţi un fior de plăcere.

Antoine scoase fără probleme maşina din grădină. Richard coborî pentru a închide grilajul, apoi urcă alături de prietenul său. Pătrunseră în întunericul călduţ, risipit arareori de becurile de pe marginea drumului, sub un cer greu de nori ce prevestea o furtună îndepărtată.

Pe bancheta din fund, Dominique se rezemase, molatecă, de soţul ei. Noaptea o mângâia cu obscuritatea ei voluptuoasă. Mâna lui Patrice rătăcea pe sânii şi pe gâtul ei, făcând să-i freamăte întreg trupul. După un sărut lung şi

pătimaş, femeia nu se mai putu abţine şi scoase un geamăt de plăcere.

— Ascultă, Antoine, cred că ai greşit drumul, rosti cu glas tulburat Richard L'Heurois.

— Ei, asta-i! protestă Antoine. Ţi-am mai spus că cunosc drumul ăsta ca pe buzunarul meu.

Gata să cadă într-un şanţ, redresă maşina strigând: „Vezi dacă mă ţii de vorbă? Era cât pe-aci să ne răsturnăm! Iată drumul... Acum îl vezi?"

Şi o porni mai departe. Acel drumeag forestier, capricios şi pustiu, începu să coboare în pantă lină. Dar iată că brusc, la o oarecare distanţă, văzură două lumini fixe care, în ceaţa uşoară şi caldă, păreau doi aştri fantomatici, atârnaţi în chip magic, undeva sus.

— Oare ce-o fi asta? Hai să vedem, bombăni Antoine.

În stânga drumului şi puţin mai retrasă, o casă ce părea pustie, înconjurată de tufe şi de boschete întunecate.

Înăbuşindu-şi o înjurătură, Antoine opri brusc maşina şi stinse farurile. O maşină de mic litraj, aşezată drept în mijlocul drumeagului, bara circulaţia. Foarte aproape văzu luminile misterioase. Cădeau din vârfurile a două felinare înalte, luminând o peluză netedă înconjurată de mesteceni argintii ce foşneau uşor în noaptea liniştită. În mijlocul peluzei, pe toată întinderea luminată de cele două puternice felinare albastre, pe gazonul scăldat în acea lumină plăcută ca de lună, două femei dansau, două femei goale, cu trupuri zvelte şi înalte, se răsuceau, se înlănţuiau, se îndepărtau şi se apropiau una de alta în chip armonios în ritmul lent al unui dans pe care-l fredona din umbră o a treia femeie, aceasta însă îmbrăcată.

În lumina albastră, cele două trupuri uşor albăstrii, dansul mut şi languros, decorul alcătuit din şirul de mesteceni argintii sub cerul întunecat aveau farmecul tulburător al

unei viziuni feerice, ireale, al unui cult antic consacrat unui idol frumos ce părea întruchipat din umbră.

II

VERTIJUL

În faţa acelei viziuni neaşteptate, stranii, de un farmec poetic şi senzual şi care părea visul magic al unei lumi fermecate, Antoine şi Richard, la început miraţi, apoi atraşi, săriră din maşină şi se apropiară muţi şi fascinaţi.

Dar din maşinuţa rămasă în pană în mijlocul drumului, se ivi imediat un bărbat tânăr, robust, îmbrăcat într-un costum de mecanic. Ţinea în mână o lanternă care-i lumina faţa lată şi zâmbăreaţă, capul gol şi părul roşu, zbârlit.

— Pardon, scuzaţi, rosti el cu un accent ce trăda pe mahalagiul din împrejurimile Parisului, avem o pană de benzină. N-aveţi să ne daţi şi nouă un bidon? E pentru cele două don’şoare care dansează... sunt persoane distinse, vă vor returna banii...

— Amice, n-am decât nişte şampanie, zise Antoine.

— Şampanie? Bună şi aia! Nu destupaţi o sticlă?

Patrice Martyl se dăduse şi el jos din maşină, cu oarecare greutate însă, căci la fel ca şi cei doi prieteni ai săi, nu era prea sigur pe picioarele lui.

— Benzină... Cred că există un bidon în port-bagaj, spuse el arătându-şi maşina.

Şi împreună cu Antoine şi Richard făcură câţiva paşi în

direcţia celor două dansatoare goale.

Omul în salopetă de mecanic găsi bidonul cu benzină, apoi văzând că nimeni nu-i mai dă nici o atenţie, luă din coş două sticle cu şampanie pe care le destupă.

— Ia să gust şi cu din drăcia asta! Tiii ! E straşnică?

Îşi lipise gura de gâtul unei sticle, apoi răscolind prin maşinuţa lui scoase dintr-un pachet nişte pahare.

Cele două femei goale continuau să danseze, graţioase şi impudice. Sfârcurile sânilor li se atingeau uşor; suple, se lăsau pe spate, apoi se strângeau brusc în braţe lipindu-şi pântecele unul de altul; pe chipurile lor plutea acelaşi surâs plin de voluptate lăsând să li se vadă printre pleoape pupilele strălucitoare iar printre buzele întredeschise, sideful dinţilor albi.

Dominique coborâse şi ea din maşină şi se îndreptă cu un mers şovăielnic, către soţul ei. Totul în jur i se părea că face parte dintr-un decor ireal. Îşi zise că probabil visează. Dar ce vis ciudat, tulburător, care o incinta, o moleşea şi o deconecta. Agăţându-se de braţul lui Patrice, murmură fără să-şi dea seama dacă, rugămintea sa răspundea unei dorinţe secrete:

— Hai să plecăm, iubitule... E vremea să ne întoarcem. Mi se învârteşte capul... Nici nu mai văd limpede. Hai să plecăm!

— Imediat, răspunse Patrice cu o voce estompată şi cu ochii strălucind.

Dansatoarele ieşiră din cercul de lumină desenat pe iarba albastră. Le înlocui femeia care cântase până atunci. Dezmăţată, cu rochia ridicată mai sus de şolduri, ea se lansă într-un can-can vijelios, în cel mai curat stil „Montmartre”. Se învârtea şi sărea cu gleznele ei fine, pe care şi le ridica mai sus de cap lăsând să se vadă că sub rochia uşoară în care era îmbrăcată, nu purta nimic. Fără a

se opri, femeia strigă:

— Ei, Julot, nu vii şi tu?

Mecanicul râse cu poftă.

— Mai bine vino tu, Pierreuse! Avem şampanie! Au sosit nişte ştabi care ne-o oferă! Hai să te răcoreşti un pic!

Ca şi cum aceste cuvinte ar fi fost un semnal, cele două lămpi electrice se stinseră brusc. Dintre nori se ivi luna plină, luminând cu o limpezime difuză şi misterioasă peluza, mestecenii de argint şi împrejurimile, un taluz plin cu iarbă pe care crescuseră o sumedenie de arbuşti. Femeia căreia mecanicul îi spusese Pierreuse dădu fuga urmată de cele două tinere care dansaseră până atunci. Fetele îşi puseseră pe ele nişte rochii foarte subţiri. Îmbrăcate, păreau fine, distinse şi foarte elegante.

Între timp Julot rezolvase pana de benzină. Acum umplea paharele râzând şi făcând glume care dădeau scenei stranii şi lascive de mai înainte o notă mai directă de dezmăţ puţin cam deşănţat pe care Pierreuse i-o imprimase cu can-can-ul ei şi pe care încerca s-o împingă cât mai departe. Apucă deci unul dintre pahare, îl goli dintr-o sorbitură, schiţă câţiva paşi de dans, le determină şi pe cele două dansatoare să bea, apoi le sărută îndelung pe buze, plimbându-şi mâna printre sânii lor pe jumătate despuiaţi de rochiile prea decoltate, apoi le mângâie pofticioasă pe şolduri şi pe rotunjimile trupului.

Smulgând brusc lanterna din mâinile lui Julot, Pierreuse o îndreptă spre Dominique care, pe jumătate ascunsă în spatele lui Patrice, nu fusese văzută încă de nimeni.

Pierreuse scoase un strigăt de admiraţie sinceră.

— Ah, ce mai femeie! Doamne, cât e de frumoasă! Priviţi-o! Nu-i de nasul ăstora trei iubiţi care ar trebui să se priceapă ce să facă cu ea! Şi râzând provocator, adăugă: Dar nici eu, dragii mei, nu-s chiar de lepădat, nu-i aşa?

În lumina jucăuşă a lanternei, ea îşi arătă chipul, un chip ce purta pecetea neruşinată a viciului, puţin fanat dar încă atrăgător; cu o gură cu buze pline, cărnoase şi foarte roşii printre care se zăreau dinţi de o albeaţă sclipitoare; cu ochii strălucind de un fel de febră senzuală, femeia avea un păr foarte creţ, de un roşu strident.

Desfăcându-şi eşarfa de mătase galbenă care-i ascundea partea de sus a bustului, îşi descoperi umerii şi sânii.

— Spuneţi şi voi dacă aceşti doi mici frăţiori nu-s tari ca piatra. Şi uite-i cum stau cu nasul în vânt... Pune mâna pe ei, domnule! Şi dumneata, doamnă! Sunt tari, nu-i aşa?

Şi apucând mâna bietei Dominique şi-o plimbă peste sâni cu un mormăit ciudat de plăcere. Complet lipsită de voinţă, Dominique o lăsă să facă ce voia cu mâna ei în timp ce cu cealaltă se agăţase de braţul lui Patrice care le privea fascinat pe cele două tinere dansatoare ce râdeau întruna cu un râs provocator şi enervant.

— Haideţi, mai turnaţi nişte şampanie, strigă Pierreuse făcând să circule paharele umplute de Julot.

Băură cu toţii; bărbaţii, surescitaţi de vinul uşor şi spumos, de carnea goală a femeilor ce se întrezărea prin rochiile subţiri, nu mai ştiau ce făceau cuprinşi brusc de o dorinţă arzătoare. Râdeau, ciocnind paharele cu ochii tot mai strălucitori.

Până şi Dominique, cramponându-se de braţul lui Patrice, râdea din ce în ce mai nestăpânit, un râs fals şi crispat.

— Iubitule, mă amuz grozav, zise ea cu o voce nesigură..

— Hai, încă un pic de şampanie...

— Crezi? Nu, nu... O să-mi facă rău. Ei bine, dă-mi... Dacă tu crezi că mai pot bea un pahar

— Dansăm? întrebă Pierreuse. Ia vino încoace... şi-l târî de mână pe Patrice.

Dominique, ţinându-şi bărbatul de braţ, îl urmă,

clătinându-se.

Cele două dansatoare, obişnuite cu astfel de petreceri, se retrăseseră într-un colţ al peluzei atrăgându-i şi pe ceilalţi doi după ele, înlănţuindu-i rând pe rând cu braţele; fără să-şi dea seama ce se întâmplă, Antoine şi Richard adulmecau parfumul lor îmbătător, simţindu-le prin rochiile subţiri formele suple şi calde lipite de ei.

Cu două sticle de şampanie în mână, Julot alerga de la unul la altul. Cu un râs isteric, Pierreuse strângea în braţe bărbaţii, strângea femeile. Îşi scoase pudriera şi le pudră pe toate trei învăluindu-le într-un nor alb de pudră mirosind violent a mosc.

Îmbătându-se din ce în ce mai tare, Antoine o apucă de talie pe una dintre dansatoare şi începu s-o dezmierde. Patrice părăsise pe Dominique iar Pierreuse se lipise de el.

Cum între timp luna fusese acoperită de nori negri, se întunecă brusc. Speriată, Dominique se îndreptă alergând spre soţul ei a cărui siluetă abia o mai putu distinge în întunericul ca de cerneală.

— Patrice! Patrice !

Smulgându-se din braţele celei care-l înlănţuise, Patrice se îndreptă spre ea. Dominique se şi agăţă de gâtul lui.

— Dragule, iubitule, ia-mă... sunt a ta! Am băut şampanie şi m-am ameţit... Tu ştii că în cazuri din astea... O, Patrice, te iubesc, ia-mă, vreau să fiu a ta acum, aici...

Ridică spre el o faţă palidă şi pătimaşă oferindu-şi buzele întredeschise.

— Vino, murmură Patrice, pierzându-şi capul, târând-o după el într-un colţ întunecat.

Dar toată bandă se luă după ei, îi înconjură înlănţuindu-se, bărbaţii copleşindu-şi partenerele cu mângâieri intime şi fugare, cu sărutări furişe. Mâinile înşfăcau cu brutalitate sânii calzi, scoşi din rochiile decoltate; mâinile femeilor

rătăceau pe unde se nimerea. Se sărutau în goană, apoi buzele se lipeau de altele. Pierreuse o înşfacă o clipă pe Dominique, îşi lipi buzele de cele ale tinerei femei în timp ce cu o mână îi ridica rochia mângâind-o lasciv. Nemaivibrând la nimic altceva decât la tulburarea senzuală pe care o simţi, Dominique gemu pierdută, primind acea mângâiere care o atinsese în cel mai intim loc al ei. Dar Pierreuse o părăsi brusc pentru a se lipi de Patrice. Dominique simţi că Patrice se îndepărtase de ea. Văzu apărând şi dispărând faţa mecanicului ce încerca să se apropie de ea. Urmă o busculadă generală, apoi banda care înainta confuză se ciocni de taluzul plin de gazon. Dominique revăzu trecând faţa mecanicului apoi faţa palidă şi surescitată a lui Richard. Pe urmă simţi o mâna apucând-o de talie, o mâna de bărbat. Mâna cui? Nepăsătoare, ca şi cum o altă persoană s-ar fi substituit castei şi mândrei Dominique, ea nu se mai apără, consimţind. Dar cel care o strângea îi dădu brusc drumul. Apoi îl văzu pe Patrice lângă ea. Da, era Patrice... El o apărase! O apărase împotriva cui, de cine? Pentru Dominique nimic nu mai avea importanţă decât forţa irezistibilă a instinctului care tindea către satisfacţia sexuală de care avea nevoie.

Dar Patrice se îndepărtă tras de o femeie... Care dintre ele? Şi din nou mecanicul cu mutra lui de mahalagiu se apropie de Dominique şi comportându-se ca un desfrânat începu s-o pipăie cu mâini lacome... Dar nu! Era Patrice care se întorsese... sau poate Richard? Sau nu era el?

— Patrice! Patrice! gemu Dominique agăţându-se de braţul care o înhăţase.

Nişte buze lacome îi înăbuşiră cuvintele pe care voia să le rostească. Fără să-şi dea seama răspunse cu patimă acelui sărut.

Dar iată că o pereche se prăvălise pe gazon. Pielea albă a

femeii străluci în întuneric. Se auziră nişte gâfâieli de plăcere...

Apoi o altă pereche căzu la rândul ei pe iarbă... Perechile se agitară, se zbătură în acea împerechere confuză în care nu-şi mai puteau distinge partenerii.

În noaptea adâncă, în tăcerea profundă în care abia se auzeau undeva departe, zgomotul unor maşini şi lătratul unor câini, perechile făceau dragoste, strângându-se pătimaş în braţe şi gemând...

Dar iată că din mijlocul acelor perechi ce zăceau acolo în întunericul acum atât de profund încât nu se mai putea distinge nimic, se auzi - scos oare de gura cui - un ţipăt, un ţipăt strident, sfâşietor, oribil, un strigăt ce se stinse într-un fel de scâncet sinistru, apoi într-un gâfâit care nu mai era de voluptate.

III

INFERNUL

Înnebuniţi, bărbaţii şi femeile săriră brusc în picioare. Într-o învălmăşeală de nedescris alergară încoace şi încolo lovindu-se unii de alţii, treziţi pe loc din beţie. Acel strigăt...

Acel strigăt sinistru...

— Acolo jos! urla unul dintre bărbaţi care o luă la goană spre luminile aprinse din spatele maşinilor.

Toţi văzură două femei aplecate asupra unei forme nedesluşite întinse pe taluz.

Dominique se cramponă din nou de braţul lui Patrice, tremurând şi gemând.

— Vai, e îngrozitor, Patrice, e îngrozitor! Ai auzit? Trebuie s-o ajutăm pe sărmana femeie. Hai să dăm fuga într-acolo!

Făcu un pas înainte dar Patrice o reţinu.

— Eşti nebună! Acolo sunt prietenele ei! Hai să plecăm de aici cât mai repede!

O târî după el, luând-o aproape pe sus, străbătură în goană peluza, ajunseră la maşină şi Patrice deschise la întâmplare o portieră. Era cea din spate. O aruncă în fundul maşinii pe Dominique care aproape că leşinase de spaimă. Chiar atunci ajunseră la maşină şi cei doi prieteni ai săi, Antoine şi Richard. Ultimul, încercând să-şi stăpânească emoţia, spuse repede:

— E femeia căreia i se spunea Pierreuse. Celelalte două

au grijă de ea. Tocmai am auzit-o pe una dintre ele spunând: „Nu-i nimic! O criză de nervi!” Hai să mergem!

Patrice se şi aşezase la volan. Richard luă loc lângă el. Antoine, livid de groază, se aşeză alături de Dominique, năucită, care părea că nici nu-i observă prezenţa.

Automobilul ţâşni în noapte. Farurile se aprinseră. Era o fugă smintită, iraţională, cât mai departe de acea scenă de dezmăţ unde simţurile aţâţate de şampania băută în neştire îi făcuseră să se amestece cu nişte necunoscuţi; fugeau de acea peluză scăldată acum în lumina albastră a lunii, unde se petrecuse... Nu mai ştiau nici ei exact ce anume se petrecuse, dar erau obsedaţi de amintirea acelui ţipăt tragic, a acelor horcăituri oribile.

Maşina ieşi din pădure. Pe unde? Patrice n-ar fi putut spune. Fugeau disperaţi. Apoi maşina îşi continuă drumul pe nişte străzi asfaltate, străbătu un pod peste Sena, depăşi alte maşini care mergeau normal, lovi uşor, în trecere, căruţa unor zarzavagii, şi-şi continuă cursa nebună urmăriţi de înjurăturile celor loviţi de care însă se distanţară repede. Ajunseră într-una din mahalalele Parisului al cărei decor sărăcăcios defilă în zorii ce începuseră să apară cu rapiditatea unui film care se derulează prea repede. Nimeni nu scosese nici o vorbă în maşina condusă nebuneşte de Patrice cu mâinile înţepenite pe volan. Antoine stătea pe bancheta din fund alături de Dominique, care mută şi cuprinsă de febră adormise ca o marionetă dezarticulată, rostind în somn vorbe fără şir.

În sfârşit, iată Parisul, iată Piaţa Defense, podul Neuilly, Poarta Maillot pustie în zori. Patrice frână brusc. Antoine se trezi imediat. Fără să scoată o vorbă, sări pe trotuar la fel ca şi Richard şi amândoi făcură semn unui taxi ce patrula în căutare de clienţi întârziaţi.

Patrice o luă imediat din loc. Mergând mai moderat o

apucă pe Avenue de la Grande-Armée îndreptându-se spre Trocadero. Apoi ajunse pe cheiul Passy, în imobilul nou unde se instalase împreună cu Dominique imediat după ce se căsătoriseră. Garajul aflat la subsol avea cinci boxe. Patrice îşi gară maşina într-una din ele şi sări jos ca şi Dominique. Apoi urcând amândoi o scară, ajunseră la parter şi intrară în lift.

Nu schimbară nici un cuvânt. În cabina luminată ce urca încet, stăteau în picioare fără să se privească. Totuşi Dominique izbuti să vadă chipul soţului ei; era foarte palid, răvăşit şi totuşi rigid, având întipărit pe el ceva implacabil. Liftul se opri la etajul şapte şi ultimul al casei. Patrice descuie uşa apartamentului lor şi se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Dominique să intre; aceasta trecu prin faţa soţul ei clătinându-se, cu ochii încă rătăciţi, apoi se duse în camera sa unde se trânti într-un fotoliu strângând încă în mâna crispată mantia răsucită şi mototolită pe care şi-o pusese în jurul gâtului şi al umerilor. Patrice stătea în picioare în faţa ei. Smokingul îi era mototolit înverzit de iarba prin care se tăvălise, plastronul cămăşii fusese rupt, cravata atârna pe jumătate deznodată. Brusc Dominique scoase o exclamaţie înăbuşită:

— Ah, Patrice, ce Dumnezeu ţii în mână?

El răspunse fără să se uite la ce anume strângea în mâna stângă cu un gest maşinal.

— Păi şalul dumitale, doamnă, pe care l-am cules de jos când am plecat.

În ochii lui Dominique se oglindi spaima. Cu glasul tremurând răspunse:

— Nu, nu, nu e şalul meu...

Abia atunci se uită Patrice la ceea ce ţinea în mână. Era o eşarfă mare, o eşarfă galbenă, cea pe care o purtase Pierreuse. Schimbă cu Dominique o privire înfricoşată.

— Dar şalul tău unde e? întrebă el coborând vocea ca şi cum cineva ar fi putut să-l audă.

— Şalul meu e pe mine!

— Pe tine! Arată-mi-l!

Ea se ridică şovăind. El se îndreptă spre ea.

— Hai, desfă-ţi mantia!

Aruncă eşarfa galbenă pe un scaun şi smulse soţiei sale odată cu mantia răsucită şi şalul de la gât. Sânii femeii rămaseră aproape goi; partea de sus a rochiei fusese sfâşiată şi sânii care îi ieşeau din combinezonul rupt erau zebraţi de zgârieturi superficiale dintre care unele încă mai sângerau. Patrice rămase mut contemplând cu stupoare spectacolul pe care i-l oferea Dominique ca şi cum s-ar fi îndoit de realitate, ca şi cum ar fi refuzat să creadă în adevărul acelui fapt confuz şi respingător ce-l tortura cumplit. Şopti, privind-o cu ochii rătăciţi.

— Deci şi tu... şi tu te-ai...

Apoi brusc îl cuprinse furia. Apucând-o pe Dominique de umeri o scutură cu putere:

— Va să zică şi tu... Şi tu ţi-ai făcut de cap! Cu cine?

Livid, gâfâind, femeia răspunse:

— Ştii bine cu cine. Cu tine!

El tresări violent.

— Nu-i adevărat! Minţi !... Eu... Ei bine, eu nu ştiu ce-am făcut! Te-am ţinut în braţe. Apoi am avut impresia că ne-am despărţit. Că o alta m-a smuls de lângă tine. Mai mult ca sigur că Pierreuse. Ca dovadă, uite, i-am luat eşarfa. Dar tu, tu... Răspunde, ticăloaso! Deci n-ai fugit... Ai acceptat, nu-i aşa?

— Patrice, te rog... Adevărul e că nu ştiu... Nu-mi dau seama de nimic. Am fost ferm convinsă că m-am dăruit ţie... Da, ţie... Şi continui să cred acest lucru...

Glasul i se stinse. Pe chipul soţului ei se citea o furie

smintită, plină de disperare.

— Crezi, dar nu eşti sigură, nu-i aşa? Nu ştii...

— Nici tu nu ştii mai mult decât mine, gemu ea.

— Nu-i acelaşi lucru! strigă el. Eu sunt bărbat! Dar tu, tu...

Ea nu mai spuse nimic. Atunci Patrice, cuprins de o mânie oarbă, o apucă de umeri, de gât, lovind, strivind acea carne superbă care se dăruise altuia, fusese mânjită de o îmbrăţişare întâmplătoare, frământată de alte braţe decât ale sale. Simplul fapt de a fi obligat să se îndoiască de cinstea nevestei sale îl făcea să înnebunească. Uitase că el însuşi îşi făcuse de cap cu o altă femeie. Strigă:

— Aşa! Deci te-ai dăruit altuia! Ai fost în stare de acest lucru!

Gâfâia şi aproape că se clătina. Dominique încercă să se aşeze pe fotoliu, să protesteze.

— Iubitule! Dragul meu! Îţi jur că ţi-am aparţinut doar ţie. Sunt sigură de acest lucru! Altfel n-aş fi consimţit pentru nimic în lume!

— Minţi! Nu-ţi dădeai seama ce faci cum nu-mi dădeam seama nici eu! Doar mi-ai spus acest lucru cu gura ta! Câteva clipe de rătăcire! Te-ai dat primului venit, celui care era atunci lângă tine! Mărturiseşte ! Hai, mărturiseşte!

Tăbărî din nou asupra ei apucând-o de braţ; strângând-o cu mâini furioase, îi rupse şi ultimele fâşii din rochie, din combinezon, din tot ce mai avea pe ea, lăsând-o goală. Apoi se prăbuşi pe covor hohotind de plâns:

— Ah, trupul tău... trupul tău superb care-mi aparţinea... pe care-l iubeam atât, posedat de altul!

Rămase la picioarele soţiei sale, cutremurat de suspine, cu capul ascuns în mâini.

Dominique smulse o cuvertură de pe pat şi se înfăşură în ea. Apoi rămase în picioare, nemişcată, inertă, sfâşiată, cu

ochii larg deschişi, fără o lacrimă. Se părea că încă nu realizase tot ceea ce se întâmplase. Din când în când o scuturau nişte frisoane.

În sfârşit, Patrice se ridică. Se uită lung la ea apoi o întrebă dintr-odată:

— Unde ţi-e colierul de perle?

Pe un ton indiferent, ca şi cum n-ar fi dat nici o importanţă acestui fapt, ea răspunse reaşezându-se pe fotoliu:

— Mi l-au furat... Presupun că m-au zgâriat când mi l-au smuls de la gât.

Patrice se dădu un pas îndărăt îngrozit şi speriat.

— Furat... Nu putea să ţi-l fure decât mecanicul... omul ăla care se numea Julot. Atunci... atunci el e cel care te-a avut?

Revoltată, Dominique strigă:

— Nu, nu, ţi-am mai spus! Nu-i cu putinţă! E adevărat, l-am văzut dându-mi târcoale... Ba chiar a şi încercat să pună mâna pe mine. Dar am fost smulsă din braţele lui! Îmi aduc perfect aminte de acest lucru! Cineva l-a alungat! Nu, n-a fost el! Sunt absolut sigură!

Afirmă acest lucru cu o siguranţă disperată ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe sine. Patrice o privi drept în ochi.

— Aş fi preferat să fie el decât altul, spuse încet. Da, îl preferam pe el. Dar dacă n-a fost el, atunci cine, cine a fost? Antoine? Richard?

— Nu, nu! N-a fost nici unul dintre ei! Ai fost tu, Patrice. Sunt sigură! Nu puteai să fii decât tu!

Urmă un moment de tăcere. Apoi Patrice, hotărât, calm în aparenţă, se apropie de Dominique, se aplecă spre ea şi-i spuse încet:

— Încearcă să-ţi aduci aminte... Vreau să-ţi aminteşti, înţelegi? Cu precizie! Trebuie să-ţi aduci aminte. Deci un

bărbat te-a luat în braţe... Te-a trântit pe taluzul acoperit cu iarbă. Buzele lui s-au lipit de ale tale... Ţi-a rupt bluza, ţi-a descoperit sânii... Aminteşte-ţi... Ţi-a ridicat rochia, ţi-a rupt combinezonul... Şi te-a posedat... Cum? L-ai simţit în făptura ta, în tine... Cum era? Răspunde... Vreau să ştiu... Cum era? Spune... Trebuie să fi existat vreo deosebire între mine şi el!

Patrice continuă tremurând de groază şi de dezgust, cerând amănunte sexuale, vorbind direct, obscen, folosindu-se de termenii cei mai triviali, interogând-o cu o curiozitate nemiloasă care-l revolta până şi pe el, insistând asupra unor lucruri cu un soi de bucurie răutăcioasă de care-şi dădea seama şi de care-i era ruşine.

Obosită în sfârşit de acel interogatoriu josnic, Dominique, tremurând ea însăşi de ruşine, protestă:

— Patrice, te rog să taci! Distrugi tot ce-a mai rămas între noi! E îngrozitor! Ce coşmar! Dacă nu vrei să înnebunesc, taci! Să nu mai vorbim despre acest lucru!

Tăcerea se înstăpâni grea, încărcată de spaime, de îndoială, de dezgust, de umilinţă. Minutele treceau. Zdrobită de emoţii, zdrobită mai ales de scena de pe peluză când îşi simţise trupul tresărind de dorinţă, Dominique căzu într-un somn adânc. În picioare, înfrigurat, Patrice se ducea şi venea, plimbându-se nervos prin camera spaţioasă.

Cum între timp afară se luminase bine, privi prin ferestrele largi priveliştea Parisului; jos, malul stâng al Senei, Champ-de-Mars şi cursul leneş al fluviului cenuşiu ce se îndrepta spre Meudon şi de acolo spre mare. Întorcându-se în fundul camerei, o privi pe Dominique dormind în fotoliu, cu faţa palidă şi răvăşită şi cu gura întredeschisă. Se enervă: „Poftim! Doarme ! Mai poate să doarmă!” îşi spuse el.

Între timp mânia lui Patrice se mai domoli. Şi el se simţea

zdrobit de oboseală. Acum însă putea judeca mai limpede. Se impuneau nişte măsuri pentru că participarea lor la scena de pe peluză să treacă neobservată în cazul în care ar fi avut loc o anchetă.

Ieşind pe furiş din apartament coborî în garaj luă din maşină coşul cu sticle de şampanie unde nu mai rămăseseră decât cinci şi le închise în cea de-a doua boxă. Se întoarse apoi la maşină îi curăţă roţile ştergând cu grijă orice urmă de noroi sau de nisip. Apoi se urcă în lift şi intră în casă.

În timpul absenţei sale Dominique se trezise şi se vârâse în pat după ce făcuse să dispară veşmintele sfâşiate şi-şi ştersese picăturile de sânge care-i pătaseră pieptul.

Obosit, Patrice se culcă şi el. Nimeni nu trebuia să ştie ce dramă se petrecuse între ei.

Lungiţi alături, în patul larg, acelaşi pat unde se sărutaseră îndelung şi se iubiseră, acum aşteptau cu ochii larg deschişi, ora firească a trezirii, ora la care trebuiau să-şi reia viaţa cotidiană ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu-şi vorbeau. Nu mai aveau ce să-şi spună. Ştiau că până la sfârşitul vieţii lor nu vor mai vorbi niciodată despre acest lucru înfricoşător, dar mai ştiau că amintirea lui chinuitoare rămăsese acolo între ei, că va rămâne întotdeauna, că-i va chinui fără răgaz, că de-acum încolo va face parte din existenţa lor întocmai ca o boală cronică, incurabilă, care îţi otrăveşte toate zilele prin prezenţa ei mută, toate ceasurile până în ceasul morţii...

În ziarele de dimineaţă nu apăru nimic din ceea ce se petrecuse peste noapte, datorită faptului că la ora apariţiei lor nimeni nu ştia încă nimic.

Dar în *Feuille de Midi* pe care Patrice îl desfăcu nerăbdător, la „*Ultima oră*" se anunţau următoarele:

„*Azi dimineaţă, în pădurea Saint-Germain, aproape de*

hanul «Gazonul albastru»*, a fost descoperit cadavrul unei femei a cărei moarte pare să fie de dată foarte recentă*”.

IV

ANCHETĂ DE PE PELUZĂ

Hanul „Gazonul albastru” este situat în mijlocul unei păduri la o oarecare distanţă de drumul ce duce spre încântătorul castel „La Muette” - ce evocă atâtea amintiri istorice - şi de arcul de piatră pe unde se iese din pădure şi pe unde se ajunge în Maisons-Laffitte.

Odinioară, hanul fusese o casă de pază. Jupânul Felix Dorlodoux, găsind-o după ce strânsese ceva bani, nişte înalţi funcţionari care se învârteau pe lângă un ministru îl ajutară, datorită relaţiilor lor, să transforme acea veche clădire într-un han de ţară. Dorlodoux făcu nişte bolţi discrete acoperite cu verdeaţă, o grădină umbroasă propice întâlnirilor galante şi clandestine, o peluză înconjurată de un gard, unde aveau loc serbări, echivoce pe care poliţia se făcea că nu le vede, şi totul îi reuşi de minune. Cât ai clipi şi apăru o clientelă aparţinând unei anumite lumi care adoptă pe loc „Gazonul albastru”. În lunile de vară mai ales, hanul era plin; petrecăreţi de toate soiurile, boxeuri albi şi negri în pauză de antrenament, aviatori ce se opreau acolo între două zboruri, obişnuiţii hipodromurilor, aşa-zişii „oameni de mijloc”, efebi şi domni copţi, femei tinere sau mai puţin tinere de toate categoriile se adunau acolo atrase de diverse motive, dar mai ales de dans şi de numerele

pitoreşti - de un pitoresc foarte liber - ce se desfăşurau pe peluza aflată mai jos la vreo şaizeci de metri de han, peluză ce dăduse şi numele hanului şi care noaptea devenea albastră datorită luminii celor două lămpi înalte, puternice şi misterioase.

Şi iată că pe acea peluză, în dimineaţa următoare, Felix Dorlodoux, făcându-şi rondul obişnuit la ora şase dimineaţa, descoperi zăcând pe taluz cadavrul cu sânii goi al unei femei cu părul de un roşu ţipător, cu chipul strident fardat şi păstrând până şi în clipa morţii violente şi neaşteptate, o expresie provocatoare al cărei surâs înfricoşător îi dezvăluia dinţii albi.

În faţa acelui spectacol, stăpânul „Gazonului albastru”, se dădu un pas înapoi, uluit şi îngrozit. Dar foarte repede uluiala i se schimbă în mânie şi nelinişte.

„Ei fir-ar să fie! Iată o poveste urâtă! îşi spuse el. Un hoit în ograda mea! A pus-o dracul să-şi dea duhul tocmai aici! Se vede cât de colo că a fost omorâtă.”' Se aplecă deasupra trupului şi-l examină. Apoi se uită de jur împrejur. Nimeni...

Oare să profite de acea ocazie şi să scape de cadavru târându-l dincolo de proprietatea sa şi ascunzându-l în tufişuri, cât mai departe cu putinţă unde să nu fie descoperit decât peste câteva zile? Atunci nimeni n-ar mai fi făcut nici o legătură între moartă şi „Gazonul albastru”.

Dar jupânul Felix Dorlodoux era un om cu judecată, prudent şi avizat. Cine putea să-l asigure că trupul, chiar ascuns într-un tufiş des nu va fi descoperit chiar în acea zi, în acele locuri atât de frecventate mai ales în toiul verii? Dacă-l vedea cineva în timp ce căra cadavrul? O mulţime de vagabonzi dorm în luna iunie sub cerul liber; servitoarele de la han se trezesc cu noaptea în cap, iar poliţia îşi vâră nasul peste tot. E deosebit de abilă în a-i trage de limbă pe

oameni şi a ajunge la concluzii supărătoare. Apoi mai era problema amprentelor care ar fi rămas pe cadavru. Nu, stratagema ar fi fost mult prea uşor descoperită şi cine ştie ce urmări neplăcute puteau fi pentru el! S-ar putea chiar să-l acuze că ar fi omorât-o el! Dar mai ales îi veni în minte motivul cel mai important pentru el, care-l determină să lase cadavrul acolo unde se afla şi să anunţe imediat poliţia: crima va face vâlvă, va suscita anchete, vor veni ziarişti, o droaie de curioşi şi până la urmă va stârni un interes imens. Ce minunat mijloc de publicitate gratuită pentru „Gazonul albastru”! Sigur, o publicitate urâtă şi scandaloasă, dar care se potrivea atât de bine cu genul de succes pe care-l căuta Dorlodoux a cărui morală era foarte elastică şi care se conducea după teoria că: „În viaţă totul e să reuşeşti indiferent prin ce mijloace”. Aşa că Dorlodoux se întoarse repede la han, vorbi soţiei sale şi personalului de serviciu despre macabra descoperire pe care o făcuse şi interzise tuturor nu numai să atingă cadavrul dar nici măcar să se apropie de el.

— Asta, ca nu cumva să ştergeţi amprentele, decretă el plin de importanţă.

Apoi luând un cearşaf o acoperi cu grijă pe moartă. La ora şapte telefonă comisarului de poliţie din Maissons-Laffitte. Peste o jumătate de ceas, comisarul şi agenţii săi descinseră la „Gazonul albastru”.

După ce aruncă o privire de jur împrejur, comisarul bară drumul îngust unde se vedeau printre alte urme de roţi pe jumătate şterse, urmele proaspete lăsate de cele două maşini.

Pe urmă, comisarul alertă diverse servicii ale poliţiei şi în curând la locul dramei îşi făcură apariţia Procurorul General, judecătorul de instrucţie, medicul legist şi câţiva inspectori din brigada mobilă. Apoi s-a trecut la examinarea

cadavrului pe care nimeni nu-l atinsese şi de peste care a fost luat cearşaful ce-l acoperea.

După un scurt examen, a urmat verdictul pe care autopsia l-a confirmat mai târziu; şi anume că femeia murise în câteva secunde, în urma unei apăsări brutale care-i rupsese beregata. Interogat, Dorlodoux înconjurat şi aprobat de tot personalul de serviciu al hanului, făcu următoarea declaraţie în care încerca să-şi ascundă teama permanentă pe care o avea faţă de poliţie:

— Toată ziua de ieri am avut o mulţime de lume şi clienţii au venit mereu, unii după alţii. Cu puţin înainte de ora şapte am remarcat sosirea acestei femei. O cunoşteam din vedere fiindcă mai venise de două, trei ori aici. Ieri adusese cu sine un tip tânăr, de vreo treizeci de ani, cred că un mecanic cu faţa roşcovană şi cu părul roşu. După ce au luat un aperitiv, au rămas în sala hanului şi au dansat. Apoi au mâncat afară, la masa de colo...

— Păreau a fi în relaţii bune? întrebă comisarul de poliţie.

— O, da, foarte bune. Au glumit tot timpul; femeia îi spunea tipului Julot, iar el îi zicea ei Pierreuse. În timpul mesei au făcut cunoştinţă cu două dame care mâncau la masa vecină. Damele erau foarte şic, subţiri, înalte, cu un aer distins şi în acelaşi timp, păreau foarte experimentate, în sfârşit, femei care ştiau multe. Damele au râs şi au glumit cu ei şi până la urmă le-au oferit şampanie şi le-au plătit masa. Pierreuse nu stătea o clipă locului, era foarte aţâţată. Se tot ridica de pe scaun pentru a le săruta pe cele două femei pe gură şi a le mângâia pe sâni. Alea râdeau şi o lăsau să facă ce poftea.

— Ai o clientelă cu moravuri cam libere, domnule, remarcă sec judecătorul de instrucţie, un personaj slab, cu aspect virtuos.

— O, o genul de han care îngăduie asemenea lucruri

pentru că n-au nici un fel de urmări.

— Continuă!

— Seara, ca de obicei când e frumos afară, şi mai ales sâmbăta şi duminică, s-a dansat şi s-au interpretat diverse numere pe peluză. Cele două dame au dansat de mai multe ori, fie împreună, fie separat sub lumina albastră a felinarelor; îţi scoseseră rochiile şi luaseră din maşină nişte văluri subţiri cu lameuri în care se înfăşurau şi sub care erau goale puşcă. Pe urmă s-au întâlnit şi cu ceilalţi doi, Pierreuse şi Julot şi toţi patru au mai băut o sticlă de şampanie pe care le-a adus-o Amédée, unul dintre chelnerii mei care urmează să vină acuşica fiindcă slujba lui începe pe la prânz. Spre miezul nopţii am închis hanul aşa cum prevede regulamentul. Plecase toată lumea. Doar maşina celor două dame nu putea pleca şi numitul Julot se ocupă de ea; l-am văzut şi eu acolo, când am închis bariera. De afară plecase toată lumea. După asta nu m-am mai gândit la ei. Am intrat în han şi m-am dus să mă culc. Dar când am ajuns sus mi-am adus aminte că am uitat să sting cele două lămpi mari, albastre, al căror întrerupător se afla lângă tejghea.

— Ai uitat sau le-ai lăsat aprinse special pentru că aşa ţi s-a cerut? îl întrerupse comisarul.

— Am uitat; şi aşa mă costă o grămadă de bani lumina asta! Dar eram obosit ca un câine! Şi apoi doar v-am spus că toată lumea plecase sau cel puţin aşa am crezut. Trezindu-mă în toiul nopţii şi aducându-mi aminte de cele două lămpi aprinse m-am sculat şi am coborât în sala de jos ca să le sting. Trebuie să fi fost aproape două noaptea.

— În acel moment n-ai remarcat nimic anormal afară?

— Absolut nimic. Şi apoi cum eram grăbit să mă vâr la loc în pat, nu m-am mai uitat pe fereastră. Abia azi dimineaţă, la ora şase, când am venit să-mi fac rondul obişnuit, am

văzut că nişte oameni forţaseră bariera ca să între pe peluză. Şi imediat am zărit femeia întinsă pe taluz. M-am apropiat şi am recunoscut-o. Era cea pe care o văzusem aseară şi care se numea Pierreuse.

— Sper că n-ai atins corpul... zise un inspector.

— Pentru nimic în lume. Ştiu cum trebuie procedat în astfel de cazuri. M-am dus totuşi sus şi-am luat un cearşaf cu care am acoperit-o.

— Pe drumeagul care merge paralel cu peluza am observat urmele, şterse în parte de alte vehicule, ale maşinii care a plecat ultima. Ştii ceva în legătură cu acest lucru?

— Una dintre servitoarele mele, iaca, e vorba de Marie care se află acolo, poate să vă confirme că a auzit zgomotul unei maşini în cursul nopţii.

Inspectorul se întoarse spre servitoarea arătată de Dorlodoux, o fată zdravănă, cu o mutră isteaţă.

— Ce oră era şi ce anume ai auzit!

Marie făcu un efort să pară sfioasă şi timidă.

— Ora n-o ştiu. Mă dureau dinţii şi mă tot trezeam mereu deşi dumineca sunt zdrobită de oboseală. Am auzit zgomotul roţilor, apoi al motorului şi mai ales al frânei pentru că maşina s-a oprit. A mai făcut nişte manevre ca s-o ia din loc dar nu mai ştiu dacă imediat sau mai târziu. Ştiţi, când dormi doar pe jumătate...

— Şi n-ai auzit nici un zgomot de glasuri?

— Absolut nimic. Ştiţi, peluza e prea departe de casă. O maşină se mai aude dar vocea cuiva, nu..

Poliţistul i se adresă din nou lui Dorlodoux.

— Şi pe peluză n-ai găsit nimic?

— Absolut nimic. De altfel, în fiecare seară înainte de a pleca, Amédée cercetează peluza şi adună hârtiile şi alte mici gunoaie. Să ştiţi însă că publicul stă mai mult pe lângă

gardul acoperit din dreapta şi din stânga şi pe la mese unde mănâncă. Peluza e numai pentru dans.

— Victima a executat şi ea vreun număr de dans în cursul serii? întrebă comisarul.

— Da, un soi de can-can, un dans dezmăţat, cu picioarele pe sus şi toate celelalte. Am rămas trăsnit când am văzut că n-avea nimic pe dedesubt şi l-am trimis imediat pe Amédée să-i spună să se potolească şi să nu se mai dea în stambă chiar în halul ăsta!

— Cum era îmbrăcată?

— O, cu o fustă fără nimic pe dedesubt şi cu un soi de bluză pe care şi-o desfăcuse până în talie în aşa fel încât, rămăsese cu sânii goi. Avea însă o eşarfă galbenă cu care se mai acoperea din când în când.

— Ce s-a întâmplat cu eşarfa?

— Asta n-am de unde s-o ştiu. Azi dimineaţă n-am văzut nici o eşarfă.

Vorbind astfel, jupânul Dorlodoux, conştient de a-şi fi făcut datoria de bun cetăţean luminând Justiţia, luă un aer demn şi virtuos.

În urma anchetei care a durat toată dimineaţa ba şi o parte a după-amiezii, declaraţiile sale au fost confirmate şi în unele locuri, completate de diverse persoane care mâncaseră în ajun sau îşi petrecuseră seara la „Gazonul albastru”.

Mai ales un grup de rândaşi la cai şi de antrenori de la Maisons-Laffitte, care le remarcaseră pe Pierreuse şi pe prietenele sale, afirmară că văzuseră de mai multe ori, două femei elegante care li se alăturaseră lui Julot şi prietenei sale; două femei care nu se părăseau niciodată una pe cealaltă şi care alcătuiau împreună aproape un fel de menaj. Cele două erau foarte cunoscute în acea regiune unde dansurile lor graţioase şi indecente se bucurau de

mare succes. Nu li se cunoştea numele dar li se spunea „Porumbiţele”. Puţin sensibilă la această denumire poetică, poliţia, având în vedere exhibiţiile lor împotriva bunelor moravuri şi mai ales împotriva moralei, începuse să le caute cu mult înaintea crimei.

Primele ediţii ale ziarelor de după-amiază, dădură - împreună cu unele amănunte - informaţii privind femeia moartă de la „Gazonul albastru”; ultimele ediţii apărute către ora cinci după amiază reproduseră declaraţiile jupânului Dorlodoux şi ale altor martori.

Închişi în locuinţa lor, unul în biroul său, cealaltă în cameră ei, Patrice şi Dominique citeau separat acele ediţii de seară pe care însuşi Patrice se dusese să le cumpere, nevrând s-o roage pe menajeră de frică să nu-i atragă atenţia prin acel neobişnuit număr de ziare.

După ce isprăvi lectura, Patrice intră în camera soţiei sale. Îşi stăpânea cu greu puternica tulburare, chipul îi era palid şi descompus. Pălind la rândul ei, Dominique îl întrebă cu voce tremurătoare:

— Ce mai e iar?

— N-ai citit ultimele ştiri? întrebă el încet.

— Nu. Ce ştiri?

— Uite rândurile astea... „*Grija imediată şi esenţială a poliţiei în momentul de faţă constă în găsirea eşarfei galbene. E cât se poate de clar că victima purta acea eşarfă în clipa când a fost omorâtă. Iată de ce nu s-au găsit urmele degetelor criminalului pe gâtul ei. E clar deci că eşarfa galbenă va oferi nişte amprente de un interes capital. A regăsi eşarfa înseamnă a-l regăsi pe ucigaş. Anchetatorilor li se pare foarte interesantă prezenţa unei ultime maşini pe drumul învecinat cu peluza. Nu dăm mai multe amănunte ca să nu le îngreunăm, sarcina.*”

Scos din fire, Patrice - indignat - se bătu cu pumnul în piept. Strigă cu glas strangulat:

— Eşarfa galbenă! Ucigaşul ! Eu, ucigaş! Haida-de! Adică aş fi posedat-o pe acea femeie şi într-un acces de nebunie bruscă aş fi ucis-o! Hai să fim serioşi! Cu capul în mâini, avu un râs fals, nervos. Eu, un sadic! Un alienat! Un dement sexual! Ce absurditate! Ce absurditate imposibilă! Şi apoi... Şi apoi ce? Hai să admitem o clipă de sminteală! Dar pe toţi dracii, mi-aş fi dat seama! Femeia a ţipat şi când a ţipat trebuia s-o aud, nu? Atunci aş fi ştiut că ea era cea din braţele mele. Nu, faptul că am luat eşarfa nu înseamnă nimic! Absolut nimic! Am luat-o de jos la întâmplare, fără să-mi dau seama. Asta-i tot!

Tăcu o clipă privind în jurul lui tăcut şi încrâncenat. Izbutind totuşi să se stăpânească, ridică din umeri.

— Pe cuvântul meu, cred că-n unele momente îmi pierd minţile! Mă tulbur la maximum pentru orice fleac. Ascultă, Dominique, trebuie să ne venim în fire, să ne ţinem bine, să facem faţă evenimentelor şi să trăim exact ca înainte, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Oh, dacă am mai putea, gemu tânăra femeie prăvălită în fotoliu.

— Trebuie! Îţi spun că trebuie! Pentru început, am acceptat invitaţia de a merge astă seară la teatru cu familia André Roussel. Ei bine, trebuie să mergem. Îi vom întâlni în loja lor aşa cum am stabilit. Trebuie să mergem peste tot... acolo unde aveam obiceiul să ne ducem. Nu eşti de aceeaşi părere cu mine?

— Ba da, suflă Dominique pasivă, copleşită.

— Atunci îmbracă-te. Şi nu mai avea acest aer absorbit şi îndurerat. Eşti foarte palidă. Fardează-te. Şi nu uita mai ales să-ţi pui colierul de perle. Este identic cu cel pe care ţi l-au... care a dispărut. Nimeni n-a ştiut niciodată că ai avut

două la fel.

Şi cum tânăra femeie se ridică în picioare şi se îndreptă spre cabinetul de toaletă, el o apucă de umeri spunându-i încet dar energic:

— Hai, curaj!

— Da, răspunse ea, cu o voce îndepărtată, indiferentă, epuizată.

Patrice se îndreptă spre camera sa şi se îmbrăcă repede. Apoi luă o cutie goală de gulere, căută fatala eşarfă galbenă în dulapul unde o ascunsese, sub un vraf de rufe, o împături bine, o vârî în cutie şi puse peste ea o placă grea de cristal care-i servea de *press-papier*: puse capacul, înfăşură cutia într-o hârtie cenuşie şi legă solid pachetul cu o sfoară mai groasă.

Ieşind împreună cu Dominique îl luă cu sine şi îl vâri în cutia de la bordul maşinii, ascuns sub o cârpă.

După piesă, din care n-a priceput un singur cuvânt, a trebuit să îndure, împreună cu Dominique, supliciul de a lua masa împreună cu prietenii lor. În sfârşit, la ora două dimineaţă, izbuti să-şi ia rămas bun şi să se urce în maşină. Noaptea era cât se poate de favorabilă planului său: întunecoasă şi ploioasă, fără să schimbe un cuvânt cu soţia sa, palidă cu tot machiajul ei, Patrice se îndreptă spre insula Saint-Louis. Nu departe de locul unde se aflase odinioară Morga, opri maşina pe chei. Se dădu jos luând şi pachetul cu sine, ascuns sub mantia de ploaie şi ajuns lângă parapet, după ce se asigură că drumul era pustiu şi că nici un trecător nu-l observă, aruncă pachetul în apa neagră unde căzu cu un zgomot înfundat.

Rămasă în maşină, Dominique îl observă, cutremurată de groază, o groază iraţională, aproape superstiţioasă. Acel gest sinistru al bărbatului pe care îl iubea nu era gestul unui vinovat, al unui criminal? Ce înecase el? Crima sa?

Tremurând, se trase cât mai în fundul maşinii. Soţul ei se întorcea. Se urcă repede în maşină, livid, cu trăsăturile contractate şi apucă volanul. Dominique îl auzi murmurând îngrozit:

— Eu, eu... Un Patrice Martyl, să procedez astfel!

V

CEI PATRU PRIETENI

De-a lungul cheiului, în noaptea întunecoasă, automobilul se îndrepta spre Passy. Dominique şi Patrice nu-şi vorbeau. Ce-ar mai fi avut să-şi spună? Se simţeau amândoi zdrobiţi de oboseală după atâtea emoţii cât şi datorită faptului că dormiseră foarte puţin. Ajunşi acasă se culcară repede şi dormiră până dimineaţă, un somn greu ca de plumb, fără vise. În ziua aceea Patrice trebuia să pledeze la Palatul de Justiţie. Se sculă, se îmbrăcă repede şi înainte de a pleca trecu în dormitor unde Dominique rămăsese în pat.

După cele câteva ceasuri de odihnă, avocatul îşi regăsise luciditatea, stăpânirea de sine. Îşi privi admirativ tânăra soţie, atât de seducătoare în cămaşa subţire de noapte şi încă moale după somn. La urma urmei, ce se petrecuse între ei? Fusese doar un coşmar care se risipise odată cu dimineaţa, un coşmar de o noapte şi o zi... Ba nu, realitatea era totuşi acolo. Nu era vorba doar de un vis urât! Trebuia să prevină ameninţarea ce plana asupra lor.

— Dominique, zise el cu o voce calmă, familiară, dar totodată serioasă şi voluntară, sper că n-ai uitat că Richard şi Antoine mănâncă diseară la noi? Apoi continuă: Cred că ştii că aşa ne-am înţeles între noi de multă vreme... Richard şi Antoine iau masa de seară împreună cu noi, o dată sau de două ori pe săptămână. Nu văd nici un motiv pentru

care ne-am schimba obiceiurile.

Fără să se mişte, fără să-şi privească soţul, Dominique îl aprobă cu aceeaşi voce obosită şi fără expresie cu care vorbise şi în ajun:

— Da, nu există nici un motiv...

— Foarte bine. Atunci pot să plec liniştit. Pe diseară...

— Pe diseară...

Purice plecă. Ea închise ochii peste gândurile sale. Ce gânduri? Mânie, ruşine pentru ceea ce se petrecuse în acel loc. De asemenea umilinţa de a se fi dovedit atât de slabă, în momentul în care se ameţise încât se lăsase pradă simţurilor. Poate că se tulburase şi din pricina faptului că-şi adusese aminte de satisfacţiile pline de voluptate, mai intime şi mai înflăcărate, pentru că erau îndrăzneţe şi anonime. Oare cui se dăruise în noaptea aceea?

Când Patrice reveni cu mult timp înainte de ora mesei, adusese cu sine şi ziarele de seară. În sufragerie văzu masa pusă pentru patru persoane; iar în odaia ei, Dominique era gata îmbrăcată, parcă şi mai frumoasă cu acel aer absent, şi galeş care-şi pusese amprenta pe ea şi n-o mai părăsea. Alături, pe o masă, se aflau aceleaşi ziare pe care le adusese Patrice şi pe care ea le şi cumpărase. Sobru, Patrice se apropie de ea, accentuându-şi cuvintele:

— Antoine şi Richard sunt la fel ca şi noi; habar n-au ce s-a petrecut... Actele lor au fost inconştiente la fel ca şi ale noastre. E bine să nu uiţi acest lucru. N-au păstrat decât nişte amintiri confuze. Asta e sigur! Există însă un lucru care trebuie să domine în relaţiile pe care le vom avea de acum înainte cu ei. Tu şi cu mine va trebui să nu avem nici o îndoială. Noi doi nu ne-am părăsit nici un minut, pricepi? Tu şi cu mine nu ne-am părăsit nici un minut în timpul petrecerii aceleia de duminică. Dacă (nu putu spune

„prietenii noştri”), dacă Antoine şi Richard au vreo ezitare, se simt cumva tulburaţi, acordul perfect dintre noi doi va stabili singura realitate certă şi admisibilă. Ai priceput, Dominique? Ei nu trebuie să ştie nimic... Şi adăugă printre dinţi: Nimic despre eşarfa galbenă şi nici despre furtul colierului. Suntem de acord, nu-i aşa?

— Da, răspunse slab Dominique.

— Şi vino-ţi în fire! Fii hotărâtă, normală. Nu lăsa să se strecoare prin felul tău de a te comporta, nici cea mai mică îndoială. Observă-te! Controlează-te! Trebuie să fim ca de obicei, perfect de acord în tot.

Impresia de bună înţelegere între soţ şi soţie, atenţiile lui Patrice faţă de Dominique şi felul simplu şi tandru, poate puţin exagerat în care aceasta le primea, domniră în tot timpul mesei.

Conversaţia totuşi lâncezea. O jenă nemărturisită, pe care nimic n-o putea risipi, apăsa asupra celor patru convivi. Fără să vrea Patrice îşi spiona prietenii. Oare ce gândeau? Ce ştiau? De ce anume îşi aminteau? La un moment dat văzu fixându-se asupra lui Dominique ochii lui Richard care întoarse imediat capul. Tremură de furie, de gelozie... Îl năpădi brusc un val de ură. Ură împotriva lui Richard, ură împotriva lui Antoine... Când se gândea că poate unul dintre ei a îndrăznit s-o aibă pe Dominique...

Tânăra femeie se ridică de la masă. Dineul se sfârşise. Trecură în salon unde menajera servi cafelele în timp ce bărbaţii îşi aprindeau câte o ţigară.

După ce femeia ieşi şi închise uşa după ea, Antoine, trăgând din ţigară şi scoţând un rotocol de fum, zise pe un ton comic:

— Ei bine, văd că voi, ăştilalţi, abia mai staţi de veseli ce sunteţi!

Patrice se ridică din fotoliu şi din câţiva paşi se apropie

de Antoine.

— Ai citit ziarele?

— Sigur că da!

— Şi găseşti că ai motive să fii vesel?

— Dar nici nu e cazul să mă simt ca la înmormântare!

Patrice îşi reprimă o mişcare de mânie faţă de atâta inconştientă care nu părea să-l afecteze şi care nu se potrivea câtuşi de puţin cu neliniştile sale personale. Aşa că îl întrebă pe un ton de o ironie rece:

— Deci eşti mulţumit de noaptea petrecută în grădina de la „Gazonul albastru”?

Antoine ridică din umeri şi râse.

— Ei, nu chiar aşa de mulţumit! Ne-am cam ţinut de prostii, ne-am lăsat duşi de val... Iar sfârşitul, ce să mai vorbim? N-a fost nici pe departe aşa cum ni l-am fi dorit. Au existat totuşi şi momente nostime. Eu, de pildă, îmi aduc aminte cu multă plăcere de o anumită dansatoare englozoaică; în timp ce o strângeam în braţe, îmi tot murmura dulce la ureche: „*Darling*... *Darling* [1]...”

Patrice îl privi cu o atenţie deosebită.

— A, deci era englezoaică?

— Da, avea un pronunţat accent englezesc care nu putea înşela pe nimeni, declară cu emfază, Antoine.

— Păi şi eu tot cu o englezoaică mi-am petrecut vremea, interveni Richard cu un surâs plin de satisfacţie. Sau cel puţin aşa cred. Îmi amintesc prea puţine lucruri precise, dar de următorul fapt sunt pe deplin sigur: femeia care mi-a acordat favorurile ei, îmi spunea şi ea tot „*Darling*”.

— Sunt prudente, remarcă Antoine. *Darling* e ceva anonim pe care-l poţi spune oricărui bărbat şi oricărei femei, celor de ieri ca şi celor de mâine. E un cuvânt practic şi graţios.

[1] Dragă (engl).

Urmă o tăcere. Patrice îşi privi pe furiş prietenii. Spuneau adevărul? Dacă unul dintre ei minţea? Se înţeleseseră să se pună de acord? Voiau să înlăture prietenului lor orice bănuială? În îndoiala lui cumplită, în gelozia îngrozitoare care-l ardea ca un fier roşu şi care-l chinuia fără milă, dorinţa de a şti ajunsese o obsesie. Dar cum putea să ştie? Nu va şti niciodată, era cu neputinţă să afle ceva. Acea suferinţă aproape ruşinoasă, acea enigmă revoltătoare nu-l vor mai părăsi până în ultima sa clipă. Amărăciunea din suflet i se dezvălui în cuvinte.

— Într-adevăr, nici unul dintre voi nu pare să-şi dea seama de situaţie, care este foarte gravă. Nu numai că poliţia este pe urmele celor două dansatoare pe care le va descoperi şi identifica în scurt timp, dar bănuiesc că aţi văzut în ziare că Pierreuse a şi fost identificată. Femeia frecventa barurile de mahala, crâşmele şi tavernele din vestul Parisului; în estul Parisului, se producea mai ales în pădurea din Vincennes, pe malul Marnei, unde apărea în uniformă de marinar şi unde era cunoscută sub numele de Fifi la Gosse.

— Asta o spune poliţia, zise Richard cu o detaşare prost jucată. Ziarele reproduc, cum e şi firesc, supoziţiile cele mai variate.

— Nu e vorba de ziare. Ceea ce spun ele nu are prea mare importanţă. Mai adineauri, ieşind de la Palatul de Justiţie, am intrat la Prefectură şi am vorbit cu Bruel, unul dintre secretari care mi-e prieten. Iată ce veşti sigure mi-a dat: femeia moartă, acea Fifi la Gosse sau dacă preferaţi Pierreuse, se numea pe adevăratul ei nume Josephine Arnoult. Era o târfă, gata să se preteze la orice fel de prostituţie, proxenetă de ocazie şi ademenitoare de minore. În plus, era căutată de poliţie de câteva săptămâni pentru tăinuire, complicitate la furt, escrocherii; a fost amestecată

în nişte încăierări urâte care au dus la moartea unui om.

— A cui complice era?

— Complicea jupânului Marcelin, zis Julot, un fost puşcăriaş foarte periculos. E bănuit că ar fi asasinul încă nearestat al soţilor Delamarre, din Saint-Mande. Pe Julot îl cunoaştem, nu-i aşa? Ei bine, Antoine, ce se va întâmpla dacă poliţia pune mâna pe cele două dansatoare şi-l arestează pe Julot?

Antoine schiţă un gest de indiferenţă.

— Ei bine, ce riscăm? Nici unul dintre cei trei nu ne cunoaşte, nici dansatoarele, nici Julot. Nu ştiu nimic despre noi; pentru ei suntem nişte trecători anonimi. Şi de altfel, punând răul înainte, chiar dacă ne-ar fi cunoscut ce interes ar fi avu să-şi bată gura degeaba?

Patrice schiţă un gest de nerăbdare.

— Cum, chiar îţi închipui că poliţia nu-i va putea sili să vorbească?

— Ca să spună ce?

— Să spună ce s-a petrecut.

— Asta nu-i treaba poliţiei şi nu priveşte justiţia. Nu e vorba de un scandal public şi nici de ultraj la bunele moravuri. Ce naiba! Ai uitat toate noţiunile de drept?

Patrice tăcu un moment apoi continuă:

— Da. Poate că toate astea sunt fleacuri. Dar răul cel mai mare e crima! Şi află, amice, că dacă la o adică poliţia ar mai închide ochii asupra actelor delictuoase, din moment ce au fost săvârşite între parteneri majori care le-au acceptat de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni, când e vorba de o crimă, află dragul meu, că e implacabilă. Între ea şi criminali e o luptă pe viaţă şi pe moarte şi să ştii că poate recurge la orice mijloace.

— Bine, dar noi n-am ucis! Ce dracu! protestă Antoine puţin cam palid.

— Noi n-am ucis dar eram acolo când s-a săvârşit crima. Suntem martori şi într-o oarecare măsură complici. Dacă suntem bănuiţi, dacă se află despre prezenţa noastră acolo, nimic nu va împiedica justiţia să ne pună mâna în gat, să ne târască în faţa tribunalului şi să ne etaleze faptele ruşinoase în ochii lumii. Vom avea ce meritǎm. Când eşti complice trebuie să plăteşti...

Stând drept, cu mâna întinsă, cu privirea fulgurantă, Patrice pleda. Pleda împotriva lui însuşi cu toată elocinţa sa de avocat experimentat, cu toată puterea sa de argumentare.

Făcând un gest de disperare, continuă cu voce emoţionată, dar cu o convingere plină de amărăciune:

— Iată pedeapsa slăbiciunii noastre. Iată cruzimea soartei. Te tragi dintr-o familie respectabilă şi respectată; ba chiar dintr-o familie austeră; toată viaţa ai mers drept, ţi-ai făcut datoria, ai fost un om cinstit... Şi câteva momente de rătăcire, de aberaţie au zdrobit totul.

— Hai, Patrice, mergi prea departe, protestă Dominique cu glas estompat.

— Într-adevăr, exagerezi, zise şi Richard, prost dispus.

— Nu, nu merg prea departe! Nu, nu exagerez! Pe cuvântul meu dacă nu sunteţi toţi trei nişte inconştienţi! V-o repet, ceea ce am făcut noi este incalificabil, de neiertat. Eu, cel puţin, nu mi-o voi ierta niciodată. Nişte oameni ca noi, cu educaţia, cultura şi rangul nostru social, nu acţionează ca nişte obişnuiţi ai caselor deocheate, ca nişte zăpăciţi care şi-au pierdut capul la primul exces; nişte oameni ca noi nu beau câte zece pahare cu şampanie, nu gonesc cu maşina pe stradă beţi morţi, nu ciocnesc paharele cu nişte necunoscuţi şi, povestea cu prostituata, cu amantul ei şi cu cele două dansatoare goale... Amuzament, fie! Distracţii întâmplătoare şi nu prea grave,

fie şi asta dacă totul s-ar fi terminat cu bine. Dar când acea lume îşi face de cap pe iarbă, când mai există şi un cadavru, e cu atât mai rău pentru ea. Iar în cazul de faţă e cu atât mai rău pentru noi.

— Dar, mă rog, de ce anume te temi? întrebă plin de încăpăţânare, Antoine. Ţi-o spun încă o dată că nu e vorba un scandal public.

— Nu, pe moment nu e vorba de aşa ceva. Dar s-a petrecut o crimă şi crima trebuie pedepsită! De o parte există justiţia, de cealaltă, vinovatul... sau vinovaţii, pentru că simplul fapt că ne-am aflat acolo constituie, dragă Antoine, ceea ce se numeşte complicitate.

Patrice vorbise cu o vehemenţă nemiloasă. Auzindu-l, pe cei de faţă un fel de frig. Adevărul relativei lor complicităţi evocate de avocat aproape că-i îmbolnăvi. Ceea ce ei consideraseră până atunci drept o slăbiciune fără importanţă acum căpătase un caracter vinovat şi ameninţător. Nemişcată, privind fix în faţa ei, Dominique nu mai scoase o vorbă. Richard tăcuse şi el. Numai Antoine încercă să mai glumească.

— Ei, amice, mi se pare că suferi de mania persecuţiei. Te asigur, cu toată admiraţia pe care o am pentru tine că te faci vinovat de deformaţie profesională. Nu mai vezi decât Legea cu L mare. La urma urmelor ce am făcut noi în plus faţă de ceea ce facîn fiecare zi, sau mai bine-zis în fiecare noapte toţi oamenii, chiar şi cei din clasa cea mai de sus a societăţii? Miniştri, senatori, dacă mai sunt capabili de aşa ceva, deputaţi, ambasadori, înalţi funcţionari care se tăvălesc cu puicuţele de mare lux fie prin iarba deasă a pădurii, fie prin saloanele pline de iluzii? Poliţia ştie acest lucru şi nu spune nimic! Şi noi am făcut la fel. Nu spun că ce-am făcut e frumos, dar nici dramatic nu e. Ce vină avem noi că Pierreuse şi iubitul ei fac parte din drojdia societăţii?

Ce vină avem noi dacă între ei doi au avut loc nişte explicaţii prea violente1 Asta nu-i treaba noastră. Revenind la tine, te-aş ruga să ţii seama de faptul că nu ne cunoaşte nimeni şi că nu ne paşte nici o primejdie.

Dar Patrice sări ca ars.

— Nici o primejdie? Ţi-ai pierdut capul, Antoine! Situaţia e cumplită, suntem ameninţaţi din toate părţile!

— Ei bine, ne vom apăra!

— Când? Cum? Dacă vrei să ne apărăm, trebuie să ne ferim de orice bănuială, să ne păzim înainte ca poliţia să descopere punctul slab al situaţiei noastre!

— Aici s-ar putea să ai dreptate, spuse Antoine căruia nu-i mai ardea de glumă. Dacă există nişte puncte slabe, să le preîntâmpinăm...

Tăcu o vreme, ezită, apoi reluă cu un aer fals degajat:

— În privinţa punctelor slabe, există unul; şi eu trebuie să vi-l spun că să-l putem preîntâmpina.

Patrice tresări.

— Despre ce-i vorba? Ce vrei să spui?

— Ei bine, am săvârşit o imprudenţă.

Richard râse.

— Contrariul m-ar fi mirat în ce te priveşte! Hai, dă-i drumul! Ce gafă ai făcut?

— Nici unul dintre voi n-aţi băgat de seamă că atunci când am plecat de la „Gazonul albastru” îndreptându-mă spre maşină, ţineam o sticlă goală de şampanie în mână, o sticlă pe care o luasem de pe peluză. De ce? Habar n-am!

— O idee de om beat, strigă Richard. Nu încerca să pricepi acest lucru.

— Şi ce-ai făcut cu ea? întrebă Patrice impacientat.

— La Poarta Maillot, când Richard şi cu mine ne-am dat jos şi-am luat un taxi ca să ajungem la pavilionul din Poissy, îmi amintesc că ţineam sticla în mână.

— Şi ce-ai făcut cu ea? O mai ai?
— Nu.
— Unde e?
— Am uitat-o în taxi, mărturisi Antoine.
Patrice îşi stăpâni cu greu înjurăturile.
— Triplu idiot! Imbecil ce eşti! Ah, dacă poliţia a găsit-o … iată capătul firului de care va începe să tragă. O nouă marcă de şampanie care nici n-a apucat încă să fie livrată pe piaţă! Şi tu laşi o sticlă în taxiul care te duce la Poissy! Datorită acestei sticle, vor da mai întâi de tine, apoi vor ajunge la mire! Ştiam eu că eşti tâmpit, dar nu chiar în halul ăsta!
Antoine îşi lăsă capul în jos sub furtuna invectivelor.
— Mă rog, cuteză el, şi ce era să fac cu sticla aia?
— S-o înghiţi, zise Richard cu un râs care suna fals.

A doua zi după această masă, adică la trei zile după acea noapte blestemată de la „Gazonul albastru”, întorcându-se seara acasă Patrice o găsi pe Dominique leşinată pe parchet.
Nebun de spaimă, dominat de dragostea lui profundă pentru tânăra femeie, o luă în braţe şi o întinse pe pat cu ajutorul menajerei, speriată şi ea. Apoi alergă în biroul său unde era telefonul şi-l chemă pe doctorul Mayer, un medic tânăr de spital, om de mare viitor şi unul dintre cei mai buni prieteni ai săi.
Doctorul veni imediat. O examină pe Dominique care între timp îşi venise în fire, se dezbrăcase şi se vârâse în pat. După ce doctorul îşi termină treaba, părăsi camera bolnavei şi scrise o reţetă în biroul lui Patrice, calmându-l pe avocat.
— Dragă prietene, te rog linişteşte-te! Soţia ta n-are nimic grav. A trecut probabil printr-un şoc sau a căzut

pradă unor frământări care i-au compromis echilibrul sufletesc. În câteva zile nu va mai avea nimic. Va fi perfect sănătoasă. Până atunci însă, odihnă absolută, singură în camera sa. Nu trebuie să vadă pe nimeni în afară de menajera sa care-i va aduce tot ce-i trebuie. Pe moment, e important să fie la adăpost de toate grijile care au răvăşit-o.

Doctorul strânse mâna lui Patrice Martyl şi se retrase. Patrice rămase pe gânduri. Da, Dominique putea fi la adăpost de toate grijile materiale, de toate agitaţiile exterioare; va avea el grijă de asta.

Dar cine putea s-o apere de tulburările interioare, de amintirea obsedantă lăsată de acea noapte petrecută pe o peluză în luminată de două becuri albastre, peluza pe care evoluau în chip armonios două trupuri feminine, zvelte şi goale?

VI

VÂNĂTOAREA PORUMBIŢELOR

Brigadierul Delbot, ofiţer de poliţie foarte apreciat, nu-şi datora decât lui însuşi funcţia importantă pe care o ocupa - în ciuda tinereţii sale - la Poliţia Judiciară, acel P. J. cum i se mai spunea Prefecturii. Era tipul de poliţist modern care i-a înlocuit cu succes pe vechii poliţişti-model şi care a înlocuit şi vechile metode misterioase şi empirice prin procedee tehnice mai sigure şi mai ştiinţifice.

De talie mijlocie, slab, musculos, cu chipul osos, cu ochii cenuşii şi pătrunzători, brigadierul Delbot, neobosit, gata oricând de treabă, sfidând pericolul, înzestrat cu un spirit subtil şi cu o voinţă de fier, îşi iubea cu patimă meseria şi credea în justiţie. Nu făcea nici un fel de concesii acelor sentimente de milă şi indulgenţă, atât de la modă. Puţin îi păsa de chestiunile atât de complexe ale responsabilităţii şi iresponsabilităţii atât de discutate de psihiatrii de la Lombrozo încoace. Pentru el un vinovat era un vinovat şi nu avea nici o scuză. În ochii lui nu conta decât datoria, care implica necesitatea de a acţiona şi de a-i pedepsi pe vinovaţi, apărând astfel societatea de criminali. Iar noţiunea lui despre datorie era pe cât de îngustă pe atât de implacabilă. Adăugaţi la toate acestea o inteligenţă

deosebită, o ţinută morală desăvârşită, un fler şi o putere de pătrundere surprinzătoare şi totul dublat de o ambiţie excesivă, bazată pe un orgoliu fără margini, pe certitudinea superiorităţii sale, pe infailibilitatea care-l târa adesea în nişte situaţii aproape ieşite din comun. Îşi dădea seama de acest lucru dar nu putea întotdeauna să se stăpânească la timp. Puterea de temut pe care o reprezenta îl îmbăta. Când pleca în expediţie, simţea o bucurie crudă şi aproape că-l cuprindea febra.

Aceasta febră începuse să ardă în ochii săi şi acum, în timp ce o maşină a Prefecturii îl ducea cu viteză în partea de vest a Parisului. În mod inevitabil îşi aminti de copilăria sa petrecută pe un vast domeniu din Orléanais, unde erau stăpâni nişte oameni foarte bogaţi, plini de fast, ataşaţi de decorurile elegante de odinioară. Tatăl său era şeful vânătorilor. Obişnuia să-l ia pe fiu încă de mic într-una dintre trăsurile care-l duceau pe terenurile de vânătoare. Bucuria copilului era fără margini. Acea impresie de vânătoare rămăsese atât de vie în el, încât i se părea că maşina care-l ducea acum în urmărirea vânatului uman era plină de puşti şi de cartuşe. Odinioară urmărea un cerb sau un mistreţ. Astăzi trebuia să vâneze două Porumbiţe...

Unul dintre subordonaţii care-l însoţeau, inspectorul Havard, îl smulse brusc din gândurile sale.

— Şefule, eşti sigur că mergem exact acolo unde trebuie?

— Hotărât şi sigur, răspunse scurt Delbot.

— Vom putea intra?

— Fireşte. Mi-am procurat o invitaţie specială pentru două persoane: tu şi eu.

— Invitaţie plătită?

— Bincînţeles. Douăzeci şi cinci de franci fiecare.

Conversaţia stagnă. Ieşiră din Paris.

Din întreaga centură de păduri care înconjura Parisul, vestigiu al impenetrabilelor şi primejdioaselor păduri de odinioară, nu există regiune mai occidentală, mai ascunsă şi în acelaşi timp mai apropiată ca mica pădure din Saint-Cucufa, Oferă anumite locuri tot atât de puţin accesibile ca şi aspra pădure de la Marly. E cu neputinţă s-o abordezi altfel decât pieziş, părăsind drumul ce duce din Garche la Bougival pentru a coborî pe nişte poteci povârnite, până la malul unui mic lac cu aspect misterios şi romantic. Nu se putea ajunge acolo decât pe panta întortocheată şi plină de pietre numită Longboyau şi care coboară spre Malmaison.

Maşina poliţiştilor depăşi o mulţime de oameni ce se îndreptau în aceeaşi direcţie, singuri sau perechi. Aveau aspectul unor mici burghezi venind din ţinuturi vecine, rentieri modeşti, comercianţi, industriaşi. Printre ei şi câteva artiste.

Ajuns la malul micului lac, Delbot renunţă la maşină. Apoi, însoţit de Havard, se îndreptă spre panta Longboyau. Coborâră amândoi câteva sute de metri. În sfârşit în locul unde panta se întretăia cu o potecă, văzură o barieră vopsită în verde ce închidea un loc unde drept în mijloc se afla o casă veche, lungă şi joasă. Un om copt, pe jumătate ţăran, pe jumătate orăşean, care păzea bariera privind pe furiş şi părând destul de neliniştit, le îngăduia vizitatorilor să intre unul câte unul, cercetându-le atent invitaţia şi încasând de la fiecare câte douăzeci şi cinci de franci.

După ce străbăteai prima jumătate a curţii, înconjurai casa şi te trezeai într-o livadă unde fuseseră înşirate bănci şi scaune. Vreo şaizeci de persoane se şi aşezaseră. Dincolo de locul îngrădit, o mulţime de gură-cască dornici să vadă fără să plătească se îngrămădiseră pe un dâmb înverzit. Printre ei, în primele rânduri, se afla şoferul de pe maşina Prefecturii.

Când Delbot şi colegul său fură lăsaţi să intre de către cerberul postat la barieră, sună ora cinci. Cei doi, ajunşi în livadă, nu izbutiră să găsească două locuri alături. Înainte de a se despărţi, Delbot îi şopti lui Havard:

— Atenţie! Cască ochii cât vrei, dar când vei auzi şuierul fluierului meu, vii chiar de-ar fi să sari şi peste scaune. Ai înţeles?

— Da, şefule, murmură Havard înveselindu-se la gândul spectacolului ce i se făgăduise.

Se aşezară cam la douăzeci de metri unul de altul cercetând decorul şi pe spectatori. Aceştia din urmă erau cei pe care-i văzuseră pe drum sau cel puţin aşa i se păru. Cât despre decor, era simplu, şi pus la dispoziţie de către natură. La vreo treizeci de paşi în faţa scaunelor, terenul era mai ridicat şi alcătuia un fel de platou plin de iarbă şi împodobit cu câţiva copaci bătrâni şi stufoşi.

Toată lumea tăcea şi aştepta cu nerăbdare începutul spectacolului anunţat. După sosirea ultimului spectator, paznicul de la intrare lăsase bariera şi venind în livadă, supraveghea cu un aer bănuitor asistenţa ca şi cum s-ar fi aşteptat dintr-un moment într-altul ca ceva sau cineva să tulbure divertismentul.

Şi acum iată descrierea pe care o făcu, în coloanele ziarului *L'Echo de France,* Julien Ortis, tânărul şi avizatul reporter al acelui jurnal care, pândind un articol senzaţional despre dedesubturile distracţiilor pariziene îşi procurase un bilet de intrare şi se afla incognito în livada cu pricina şi ca diletant dar şi ca profesionist.

„Vremea e minunată. O după-amiază de vară, calmă şi caldă. De la florile din livadă vine o mireasmă plăcută. Razele soarelui se strecoară printre crengi. Dar iată că ceva se mişcă în ramurile de jos ale unui castan al cărui trunchi

se desparte încă de la pământ în trei. O femeie iese încet din frunziş, sfioasă şi temătoare că o hamadriadă. E învăluită din cap până în picioare într-un văl ca guşa porumbelului, presărat tot cu paiete sub care e goală. Capul mic şi încântător, cu păr castaniu tuns scurt şi uşor ondulat, chipul cu trăsături regulate, fin şi surâzător. Când a sărit pe iarbă, i s-au întrevăzut formele zvelte şi pure. Aplecându-se uşor, păru să asculte atentă, să aştepte ceva. Şi iată că dintr-un alt copac sări pe iarbă o altă hamadriadă, ezitând speriată, înfăşurată într-un văl asemănător. Cea de-a doua făptură era blondă şi cu pielea mai roză.

Amândouă se priviră cu tandreţe, se apropiară, se îmbrăţişară. Apoi se sărutară, se despărţiră şi iar se apropiară apucându-se strâns de talie.

Şi iată că prima, mângâie cu mâna dreaptă spatele celei blonde. Apoi îi trase încet vălul care o acoperea dezvăluindu-i formele desăvârşite. Ea însăşi, răsucindu-se de două ori scăpă de vălul aproape transparent. Acum amândouă erau goale puşcă. Urmară nişte rotiri lente, armonioase. Trupurile le erau fine, graţioase, sânii, umerii delicaţi, picioarele lungi şi frumoase.

Cele două dansatoare se strângeau în braţe una pe alta, îşi mângâiau cu graţie umerii şi sânii şi se sărutau ca două îndrăgostite. Totul era de o infinită voluptate dar în acelaşi timp de o mare gingăşie şi delicateţe, ca un fel de joc ireal, fără nici un gest care să şocheze, fără nici o mângâiere plină de semnificaţii sau prea îndrăzneaţă.

Totul era de o tandreţe uşor senzuală, aş putea chiar spune aproape castă. Când se despărţeau şi apoi alergau una către alta o făceau cu o graţie desăvârşită. Ştiau să meargă, ştiau să fugă. Adevărate divinităţi în aer liber, în deplin acord cu natura, cu crengile copacilor, cu iarba pe care se părea că abia o ating, ele evocau acele serbări

păgâne celebrate odinioară în cinstea frumuseţii.”

Aşezaţi pe scaunele lor, spectatorii urmăreau cu atenţie spectacolul acela de un oarecare erotism care putea stârni atât o exaltare senzuală, cât mai ales o tulburare de ordin estetic din pricină frumuseţii şi a tactului dansatoarelor.

Pe scaunul său, Delbot, nici nu se clintea; în ciuda durităţii lui de poliţist, ca bărbat cu înclinări artistice, fusese şi el subjugat de farmecul acelor scene pline de graţie din care nu voia să piardă nimic. Programul fu de altfel destul de scurt, doar un sfert de ceas, spre marele regret al spectatorilor; dar, ca o consolare, au fost anunţaţi că va urma în curând cea de a doua parte a spectacolului.

Dansatoarea cu păr castaniu şi-a luat vălul din iarbă şi înfăşurându-se în el cu gesturi caste şi armonioase, s-a tot dat îndărăt până în dreapta platoului; în vremea asta, blonda, acum înfăşurată şi ea în văl, venea încet în urma ei, întinzând braţele ca şi cum ar fi vrut s-o reţină.

Dar prima intră şi dispăru în cabana de ramuri care era probabil vestiarul. Cealaltă, surâzând, cu chipul plin de extazul dorinţei, continua să înainteze. Dar nemaivăzându-şi prietena se opri, ezitând. O undă de îndoială şi de tristeţe îi adumbri frumosul chip.

— Poliţia! strigă cineva.

Obligat să-şi devanseze acţiunea, Delbot trecu la atac. Cineva îl recunoscuse şi dăduse alarma. S-a iscat un tumult general, fiecare încercând să scape. Furios, Delbot, a scos un şuierat strident din fluierul său. Într-o clipă, inspectorul Havard s-a năpustit spre graţioasele Porumbiţe.

Dansatoarea blondă a vrut să fugă. Speriată, se clătină din cap până în picioare şi împiedicându-se în văl căzu în iarbă, într-o secundă, cealaltă, îmbrăcată într-un mantou, ieşi din cabană şi, sprintenă ca o căprioară, dispăru printr-o

gaură din zidul înconjurător; în debandada generală, se făcu nevăzută în pădure. Văzând că nu mai putea pune mâna pe ea, Delbot se înapoie, cu repeziciunea unei fiare, la dansatoarea blondă pe care inspectorul Havard tocmai o prinsese. Cel puţin bine că pusese mâna pe una.. .

Plângând, clătinându-se, tânăra părea disperată. N-o interesa nimic decât dispariţia perechii sale. Cu un glas înecat de lacrimi, ca al unei nimfe abandonate în vremuri mitologice şi care e gata să moară, strigă:

— *Darling*! *Darling* ! Isabella! Isabel-la!

Era un strigăt sfâşietor, lamentabil, semănând cu un strigăt de agonie; era plângerea aproape stinsă a unei porumbiţe rănite a cărei viaţă s-a dus odată cu cea a perechii sale. Despărţită de cealaltă, se simţea părăsită, distrusă. Ca un copil în întuneric, ea nu mai vedea ziua, nu mai vedea soarele, nu mai vedea decât singurătatea şi mâhnirea sa. Nu dădu nici o atenţie celor doi poliţişti care o îmbrăcară, grijulii, cu mantoul, tulburaţi, în ciuda asprimii lor, s-o vadă atât de slabă şi de părăsită şi să mai fie şi obligaţi s-o ducă la închisoare. Fata suspină pierdută şi o striga mereu pe cea pe care o pierduse:

— Isabella! Isabel... laaa!

VII

DARLING

Viaţa lui Patrice Martyl şi a soţiei sale trecuse, în opt zile, printr-o transformare radicală. Zdruncinarea morală despre care nu mai vorbeau. Zdruncinarea fizică, dacă ne referim la sănătatea tinerei femei.

Pentru a respecta cura de odihnă şi de izolare prescrisă de doctorul Mayer, Patrice nu mai intra în camera soţiei sale. Noaptea se culca pe divanul din biroul său. Acolo îşi petrecea toate ceasurile în care munca lui îi îngăduia să fie liber. În continuare, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îşi desfăşura activitatea de avocat de mare faimă care în acea perioadă a anului îl solicita mai puţin. Primea clienţii de la nouă la unsprezece şi jumătate. Apoi mânca singur, în grabă şi pleca la Palatul de Justiţie mult mai devreme decât ar fi trebuit. Nu se întâlnea cu Dominique decât la masă; mâncau împreună pentru a salva aparenţele în faţa servitorilor. Atunci amândoi se străduiau să discute firesc, normal, cordial, dar nu vorbeau decât despre lucruri neînsemnate. Apoi Dominique, prost dispusă şi plictisită, se retrăgea în camera ei unde se prefăcea că citeşte fără ca măcar să vadă literele, până într-atât era de absorbită de preocupările sale intime.

Patrice mai ieşea uneori din casă dar de cele mai multe ori îşi petrecea vremea în biroul său, lucrând. Dar oare

lucra? Încerca, dar cu câtă greutate! Şi cât de dese erau ceasurile în care nu putea scăpa de dubla spaimă ce-l obseda: gelozia şi ruşinea pentru tot ceea ce se petrecuse, mai ales spaima pentru ceea ce avea să urmeze.

A doua zi după ce Delbot pornise la vânătoare după cele două Porumbiţe, prin sala de aşteptare a lui Patrice Martyl se perindaseră, în cursul dimineţii, vreo şase persoane introduse pe rând de secretarul său; la un moment dat acesta îl anunţă pe avocat că în sala de aşteptare se mai afla o singură doamnă care nu avusese oră de primire dar care aştepta de mai bine de un ceas.

— Pofteşte-o să intre, zise Patrice.

Secretarul o introduse în cabinet apoi se retrase.

Patrice o pofti pe necunoscută să ia loc pe un scaun. Era o femeie de douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de ani, îmbrăcată simplu dar cu multă eleganţă, într-un taior gri închis de o croială desăvârşită. Totul în ea indica femeia cu obiceiuri rafinate, cu gusturi delicate. Chipul încântător şi care se bucura probabil din plin de viaţă era adumbrit de o expresie gravă, preocupată, gânditoare, având chiar o nuanţă de tristeţe. O clipă, tăcu.

— Vă ascult, doamnă, zise Patrice.

— Toate cuvintele rostite aici rămân numai între noi, nu-i aşa, domnule?

— Fireşte, doar sunt avocat.

Patrice, care auzise nenumărate confesiuni îndrăzneţe, ştia - pentru a le provoca - să tacă şi să fie foarte atent. După o ezitare, femeia se hotărî.

— Trebuie să fiţi la curent cu ceea ce se numeşte „crima de la « Gazonul albastru »”...

El făcu un efort ca să nu tresară şi să nu se trădeze. Răspunse cu indiferenţă:

— Sigur... din obişnuinţă profesională sunt la curent cu

mai toate afacerile de acest gen. Citesc şi cu ziarele...

— L-aţi citit şi pe cel de astăzi?

— Da.

— *L'Echo de France*?

— Da.

— Şi în *L'Echo de France* aţi citit articolul acelui reporter care a asistat ieri la arestarea uneia dintre cele două dansatoare, poreclite „Porumbiţele”, şi anume englezoaica Fancy?

— Da.

— Eu sunt cealaltă dansatoare, Isabella!

Rostise aceste cuvinte cu simplitate, fără să roşească, fără să fie încurcată.

Patrice închise o clipă ochii. Încă de la începutul discuţiei se aştepta, fără un motiv precis, la o astfel de dezvăluire. Reflectă rapid. Deci femeia din faţa lui era una dintre dansatoarele din noaptea cu pricina. Când izbutea să uite oarecum de Pierreuse, să se convingă că n-o omorâse el şi că în braţele sale se aflase Dominique, se ciocnea de imaginea celor două dansatoare goale. Dacă Antoine o avusese pe acea Fancy, a cărei şoaptă „*darling*” părea să fie şi o jelanie dar şi o mângâiere amoroasă, atunci s-ar fi putut ca iubita de moment a lui Patrice să fi fost cealaltă dansatoare care se numea Isabella. Oare ce ştie ea despre el? De ce se găsea aici? O întrebă:

— Pot să aflu, doamnă, motivul vizitei dumneavoastră?

— Dorinţa de a discuta cu dumneavoastră.

— Să discutaţi cu mine? Despre ce?

— Despre ce anume o ameninţă pe prietena mea. În iarnă, întâmplarea a făcut să vă auzim pledând în favoarea lui Germaine Pons. Am plâns amândouă. Azi dimineaţă, în spaima care m-a cuprins, mi-am adus aminte de acea pledoarie. Şi m-am gândit că veţi vrea să mă sfătuiţi ce să

fac...

După un moment de tăcere, Patrice declară:

— Sigur, doamnă. N-am nici un motiv să nu vă ajut. Sunteţi gata să-mi spuneţi exact şi complet adevărul?

— Da, în mod cât se poate de scrupulos.

Femeia vorbi fără ocolişuri, fără restricţii. Povesti cu de-amănuntul petrecerea din noaptea aceea de duminecă, întâlnirea cu Pierreuse şi cu Julot, dansul, pana de benzină şi sosirea celeilalte maşini în care se aflau patru persoane.

— Aţi putea să-mi daţi unele date despre fiecare? zise Patrice, ascunzându-şi neliniştea.

— Imposibil. Prietena mea şi cu mine eram ameţite de şampania adusă de acei necunoscuţi şi mai ales de ultimul nostru dans pe peluză. În plus, în ciuda lămpilor albastre, era destul de întuneric. Ştiu numai că veniseră trei bărbaţi tineri şi o femeie despre care Pierreuse spusese că era deosebit de frumoasă. Toţi patru erau ca şi noi, pe jumătate ameţiţi de şampanie. O aduseseră cu maşina lor şi ne oferiseră şi nouă. Am băut şi am dansat cu ei. Pierreuse, care ne aţâţa, parcă înnebunise. De fapt toţi ne cam pierduserăm capul.

— Până la ce punct? întrebă încet Patrice.

Ea nu roşi, dar tăcerea ei fu elocventă.

Căutându-şi cuvintele, Patrice spuse calm:

— Poliţia pretinde că dumneavoastră şi prietena dumneavoastră sunteţi obişnuite cu astfel de... spectacole.

Fără să-şi plece privirea, Isabella replică:

— Obişnuite, e prea mult spus. Dar e adevărat că n-o făceam atunci pentru prima oară. Scumpa mea Fancy e un copil care vrea să ştie tot... Şi eu am avut slăbiciunea să consimt.

— Puteţi să precizaţi (ce spaimă pe el când a pus această întrebare) care a fost rolul Pierreusei?

— Nu.

— Totuşi v-aţi păstrat o anumită luciditate...

— Nici un fel de luciditate. Dacă era aşa nu făceam ce-am făcut. În ce mă priveşte nu ştiu exact ce s-a petrecut. Am avut de-a face cu un bărbat, asta-i tot!

Rostise aceste cuvinte în mod liniştit, cu o anumită demnitate. Era evident că persoana făcea parte dintre acele femei pentru care actul de a se dărui fizic n-are altă importanţă decât plăcerea pe care o poate simţi.

Patrice răspunse simplu, insistând:

— Din toate astea reiese că nu ştiţi cine a omorât-o pe Pierreuse.

— Habar n-am! Presupun că Julot. Când după ce a ţipat, m-am aplecat deasupra ei, ea zăcea pe iarbă iar eu eram încă sub influenţa şampaniei care mă năucise. În primul moment am crezut că era vorba de o simplă criză de nervi, mi se pare chiar că am şi spus cuiva acest lucru. Dar în curând am băgat de seamă că toţi cei din jurul meu dispăruseră afară de femeia neînsufleţită şi de Fancy. Cei trei bărbaţi eleganţi şi femeia care-i însoţea fugiseră în mod laş. Fancy şi cu mine ne-am străduit cât am putut s-o readucem la viaţă pe Pierreuse, dar ea murise; atunci trezite brusc din beţie, cuprinse de groază ne-am îndreptat spre maşină şi am plecat şi noi.

Isabella se întrerupse. Patrice care o privea fix întrebă:

— Mă puteţi asigura că n-a fost vorba de altceva?

Ea îşi îndreptă privirea spre el şi răspunse cu greutate:

— V-o jur!

Era sinceră. Avocatul era convins. În clipa în care se pregătea să vorbească, ea i-o luă înainte, şi-l întrebă înfrigurată, cu un accent de nelinişte pătimaşă:

— Ce-or să-i facă lui Fancy? Ce vor fi făcut cu ea după ce au arestat-o? Ce anume o ameninţă? Unde se află?

— În mod sigur e în localul poliţiei judiciare, răspunse Patrice. Urmează ca inspectorii să-i ia un interogatoriu.

— Sărmana Fancy, ea, atât de dulce şi de delicată, arestată şi interogată! Dar nu va spune nimic. O pot constrânge să răspundă? Există mijloace de a-i face să vorbească pe cei care nu vor să spună nimic. Unii inspectori au devenit maeştri în arta interogatoriilor... penibile... despotice... implacabile.

Izabella se cutremură.

— Vai, sărmana, sărmana Fancy, repetă ea. Şi totuşi nu va răspunde. Ne-am jurat între noi că dacă vreodată vom avea neplăceri din pricina dansurilor noastre libere, să nu spunem nimic; ultima oară am jurat din nou acest lucru după ce am dansat la „Gazonul albastru”. Nu ştim nimic şi deci nu putem spune nimic. Făcu o pauză apoi adăugă: Nu-i aşa că sunteţi de acord cu acest lucru? Nu sunteţi de aceeaşi părere? Dacă eu aş fi fost arestată n-ar fi trebuit să tac?

Patrice nu răspunse imediat. Părea să reflecteze asupra celui mai bun sfat pe care i-l putea da femeii care-l consultase. În realitate suferea cumplit şi se zbătea între sentimente contradictorii. Dacă cele două dansatoare persistau în tăcerea pe care se hotărâseră s-o păstreze, acest lucru însemna pentru el şi pentru Dominique, salvarea sigură. Dar datoria lui profesională, datoria lui de avocat căruia i se cerea părerea, nu-l obliga să refuze escamotarea adevărului?

În sfârşit, rosti cu voce lentă şi calmă:

— Iată aproape în mod sigur cum vor evolua lucrurile: fie că prietena dumneavoastră vorbeşte sau nu, Poliţia va face un raport care va fi înaintat judecătorului de instrucţie. Fără nici o îndoială, după ce cercetările vor fi încheiate, acest judecător o va aresta pe inculpată.

— Deci închisoarea! Fancy la închisoare! murmură Isabella.

Îngrozită şi dezolată, femeia fu din nou străbătută de un fior.

— Da, închisoarea, zise Patrice.

— Şi mai târziu, Curtea cu Juri şi condamnarea...

Îndreptându-se de spate, Patrice zise rar:

— Nu! Sunt sigur că nu! Nu se poate formula împotriva ei nici o acuzaţie precisă, nu i se poate reproşa nimic care să aibă vreo legătură cu crima. Când judecătorul de instrucţie îşi va da seama că nu poate dovedi participarea, niciuneia dintre dumneavoastră la crimă, va renunţa la urmărire.

Isabella respiră profund.

— Puteţi să-mi confirmaţi acest lucru? întrebă ea privindu-l cu ochii ei frumoşi drept în ochi pe Patrice.

— Da, răspunse el, asta e convingerea mea fermă.

Isabella continuă:

— Deci, după dumneavoastră, Fancy nu s-a lăsat speriată de poliţie şi n-a făcut nici o mărturisire. ..

— Aşa cred, răspunse Patrice.

Isabella reflectă un moment.

— Încă un cuvânt, maestre. După ce va fi pronunţată culpa, prietena mea are dreptul la avocat?

— Da, are dreptul.

— Vreţi să fiţi dumneavoastră acest avocat?

Patrice nu ezită nici o secundă. Nu putea accepta intervenţia într-o acţiune în care era direct implicat.

— Nu, zise el, refuz.

Mirată, Isabella tresări.

— De ce? Asistenţa dumneavoastră înseamnă pentru ea salvarea!

Încurcat, Patrice căută un pretext oricât de neînsemnat, îl găsi deşi îi recunoscu el însuşi punctul slab.

— Salvarea, spuse el... Faptul că alegeţi un avocat şi mai ales un avocat foarte cunoscut, înseamnă mai întotdeauna că cel incriminat e vinovat şi deci are nevoie de ajutor. Nevinovatul are încredere în Justiţie. Lăsaţi să i se dea un avocat din oficiu. Şi fiţi liniştită, vă jur că prietena dumneavoastră nu are de ce se teme. Dacă din întâmplare veţi fi implicată dumneavoastră înşivă pentru complicitate în această afacere, veniţi din nou la mine sau anunţaţi-mă.

— Mulţumesc, spuse Isabella. Regret însă că nu vreţi să vă ocupaţi de apărarea prietenei mele. Dar poate că aveţi dreptate.

Se ridică sprintenă şi-şi luă la revedere ca o femeie de lume ce era. Patrice se apropie de ea şi-i zise pe un ton plin de blândeţe în care se întrezărea şi o notă de reproş dar şi de indulgenţă.

— De ce dansaţi astfel, în faţa unei mulţimi banale, abjecte, lubrice? Acest lucru nu e demn de dumneavoastră.

Ea răspunse cu seninătate:

— Noi nu dansăm în faţa mulţimii; dansăm pentru noi înşine. În seara aceea de duminecă eram singure sau aproape singure pe pajişte, sub lumina albastră. A dansa astfel e pentru noi o frenezie care ne exaltă şi ne încântă. Ori de câte ori putem dansa goale în aer liber nu ne putem abţine.

— Da. Dar vine lume să vă vadă. Se şi plăteşte pentru asta.

— Ce importanţă are dacă se plăteşte sau nu? Asta nu ne priveşte pe noi! E o admiraţie anonimă care ne face plăcere. Şi ne sporeşte bucuria.

— Dar există cabarete, baruri speciale.. .

— Asta niciodată! Niciodată n-o vom face! Asta înseamnă prostituţie!

Femeia părea surescitată. Era vădit că ceea ce spunea o

spunea din convingere. Patrice o privi mirat şi plin de admiraţie. Chipul ei seducător nu oglindea nici un fel de perversitate, nu evoca nimic vicios, nimic echivoc. Totul în ea exprimă delicateţe, fineţe, rasă... Şi apoi acel cap, acel corp zvelt şi încântător pe care era convins că-l cunoaşte, pe care credea că-l posedase...

Brusc avu impresia că dacă o va lua pe acea femeie în braţe, că dacă o va trânti pe canapea căutându-i buzele, apoi o va poseda, va şti dacă acea atrăgătoare Isabella fusese partenera sa în noaptea în care fusese beat. Dar Patrice îşi veni repede în fire şi, stăpân pe el, se înclină în faţa clientei sale, spunându-i:

— Rămân cu totul la dispoziţia dumneavoastră, doamnă, şi vă doresc mult noroc.

Ea plecă fără să bănuiască nimic.

Două ore mai târziu, Isabella se prezentă la localul Poliţiei Judiciare. După întrevederea cu Patrice, se hotărâse brusc să se predea. Era pentru ea singurul mijloc de a se apropia de Fancy, de a o ajuta, de a o sustrage asprelor interogatorii şi de a împărtăşi - pentru că aşa era cinstit - aceeaşi soartă.

Adusă la brigadierul Delbot, ea repetă aceleaşi declaraţii pe care i le făcuse şi lui Patrice Martyl.

VIII

CU MÂINILE ÎN JURUL GÂTULUI

Asasinatul Pierreusei nu emoţionase câtuşi de puţin opinia publică. Era vorba de moartea banală a unei târfe ucisă de ţiitorul ei care şi-a plătit probabil nişte poliţe sau de un amant de o noapte care nu avusese bani să-i plătească satisfacţiile carnale. O crimă cum se produce atât de des în lumea prostituatelor, unul dintre riscurile pe care şi le asumă zilnic femeile de stradă care se dau la nimereală, oricui.

Relatările Isabellei, care aveau să le confirme pe cele ale lui Fancy, când au fost confruntate amândouă în cabinetul judecătorului de instrucţie, au constituit o adevărată lovitură de teatru care a început, să pasioneze publicul; acea afacere senzaţională şi misterioasă a devenit cu timpul aşa-numitul „Scandal de la « Gazonul albastru»”. Dar ceea ce stârnea curiozitatea generală, reprobarea unora, interesul altora era faptul că nişte oameni din lumea mare fuseseră amestecaţi în acea afacere. Astfel, trei bărbaţi eleganţi, dintre care unul în smoking, însoţiţi de o femeie tânără, frumoasă, în rochie de seară, gonind noaptea pe drum într-un automobil de mare lux, s-au oprit la întâmplare şi toţi patru au băut şampanie şi s-au îmbătat împreună cu o târfă, un bandit şi două dansatoare goale puşcă. Apoi distracţia s-a transformat într-un dezmăţ

general, perechile s-au amestecat, posedându-se la întâmplare, pe iarbă, pentru ca totul să se termine cu asasinarea unei femei.

Toată lumea vorbea numai despre treaba asta. Ipoteze, supoziţii... Cine erau cei patru necunoscuţi? Amănunte tulburătoare, fără perdea. Ziarele consacrau coloane întregi scandalului zilei, scandalul moravurilor care făcea să treacă pe planul al doilea scandalurile politice şi financiare. Ziare serioase îşi manifestau indignarea. *O, tempora, o mores!* O, timpuri, o, moravuri! Ziarele de largă informaţie publicau reportaje senzaţionale, fotografii ale hanului „La Gazonul albastru”, ale peluzei, ale femeii ucise, ale jupânului Dorlodoux pe care această publicitate gratuită îl încânta, ale celor două dansatoare care constituiau subiectul multor articole precum şi roadele anchetelor personale ale celor mai buni reporteri. Era descrisă pe larg confruntarea dintre Fancy şi Isabella, amiciţia lor suspectă: Fancy, mult mai tânără, mai impulsivă, mai naivă - dacă putem folosi acest cuvânt - blondă dar la fel de frumoasă, mult mai feminină decât aproape bruna Isabella care era voluntară, dominatoare şi oarecum virilă, cu toată graţia sa delicată şi a cărei distincţie înnăscută, trufaşă şi totuşi apropiată, o adevărată femeie de lume, poate chiar din lumea mare, îi uimise pe judecători, ba chiar şi pe poliţişti. În ciuda tuturor cercetărilor nu se descoperi nimic privitor la cele două fete. Fancy la fel ca şi Isabella rămăseseră două fiinţe enigmatice. Care erau adevăratele lor nume, adevăratele lor naţionalităţi, de unde veneau, ce făcuseră până atunci? Nu ştia nimeni şi nici nu s-a putut afla vreodată.

Acel mister împreună cu cel al femeii necunoscute însoţită de trei bărbaţi din lumea mare făcea şi mai picant scandalul de la „Gazonul albastru”, scandal ce se amplifica zilnic cu atât mai mult cu cât sezonul de vară era calm şi

lipsit de alte mari afaceri dubioase care ar fi putut abate atenţia publicului în altă parte.

Aşa încât, contrar previziunilor lui Patrice Martyl, scandalul iscat de această afacere căpăta o amploare tot mai mare care sporea cu fiece zi ce trecea. Şi asta datorită declaraţiilor Isabellei - acele declaraţii pe care Patrice o sfătuise să le facă. De atunci avocatul petrecea nişte ceasuri înfricoşătoare. Aştepta din zi în zi, din ceas în ceas, catastrofa care-l ameninţa, trăsnetul care avea să cadă distrugându-i respectabilitatea, reputaţia, stima de care se bucura din partea tuturor celor care-l cunoşteau, tot ceea ce însemna viaţa sa. El nu era dintre cei pentru care un scandal nu contează. Crescut în mod rigid, în nişte principii severe, nu admirase niciodată la alţii momentele de slăbiciune sau de sminteală. Or, tocmai el dăduse dovadă de slăbiciune, fapt ce-l umilea cumplit, îl durea ca o rană secretă. Şi slăbiciunea de o clipă putea fi dezvăluită în mod public. Era o minune că şoferul taxiului unde Antoine uitase sticlă goală de şampanie nu dăduse încă nici un semn de viaţă. Poate că omul se gândea la vreun şantaj. De fapt se temea de orice. Oricând putea surveni un incident care să dezvăluie adevărul, care să-i dea în vileag pe el şi pe soţia lui. Atunci numele lor va fi pe buzele tuturor, faptele săvârşite de ei, comentate de toată lumea, participarea lor la acel dezmăţ ruşinos, la crimă, va fi în sfârşit demascată, Dominique, mândra şi casta Dominique, va fi bănuită, convinsă că se dăruise primului venit în prezenţa soţului ei; iar el, Patrice Martyl, va fi suspectat de a fi ucis o prostituată pe care o posedase în mod josnic, pe iarbă... Asta ar fi căderea iremediabilă, ruşinea definitivă, ar fi de fapt sinuciderea.

Sub presiunea unor astfel de chinuri sufleteşti rezistenţa lui Patrice începu să slăbească. Nu mai putea face faţă

singur unor astfel de spaime devorante. Nu mai putea trăi torturat de teamă. Dar cui să-şi mărturisească spaimele? Cui să ceară dacă nu ajutor, măcar o încurajare? Pe Antoine şi Richard nu-i mai văzuse. Prezenţa lor îl umilea. Nu fuseseră şi ei martori şi complici? Ajunsese să-i urască din toată fiinţa sa, se îndoia de spusele lor şi era gelos pe ei. Cui să-i mărturisească ce-l rodea? Singura fiinţă din lume în care mai avea încredere era Dominique.

Stăpânit de această idee, într-o seară, se întoarse de la Palatul de Justiţie mai devreme ca de obicei; era la capătul puterilor.

Până acum o ţinuse pe Dominique cât mai departe de furtună, nevrând să-i împărtăşească gândurile care-l frământau, primejdiile de care se temea, mersul anchetei. Fără să se plângă, fără să protesteze, fără să întrebe nimic, Dominique se supusese acelui regim de ignorare a faptelor. Cu o voinţă demnă de admirat îşi înfrâna curiozitatea, îşi stăpânea neliniştea. Ignora totul. De zece zile nu mai schimbase cu soţul ei nici un cuvânt mai intim. Aşa că Patrice se hotărî să rupă acea tăcere. Amândoi aveau să discute liber şi deschis.

Patrice nu cunoştea starea de spirit a lui Dominique. Fizic, după cura ei de semi-solitudine, tânăra femeie arăta bine. Tinereţea ei viguroasă reacţionase prompt împotriva acelei stări proaste de moment. În schimb moralul îi era compromis. Dominique nu putea accepta înfrângerea pe care o suferise şi care căsca un abis între ea şi soţul ei. O alta decât ea, cu mai multă stăpânire de sine, cu mai multă experienţă, ar fi putut, minţind, să salveze intimitatea, dragostea dintre ei, ascunzând adevărul. Oare de ce Dominique nu avusese prezenţa de spirit de a minţi chiar din primul moment sau măcar să nu spună totul? Convinsă

că se dăruise bărbatului ei în acea seară fatală, de ce nu susţinuse cu tărie acest lucru? Dar era într-adevăr convinsă? Nu, doar credea acest lucru! Credea dar nu era sigură... Ce imprudenţă! Ce nebunie! Ce greşeală groaznică să-ţi mărturiseşti îndoiala! De ce nu afirmase cu tărie:

— Dar tu ai fost cei care m-ai posedat! Tu! Ştiu precis, sunt sigură că ai fost tu! Dacă tu n-ai văzut prea clar prin întuneric, dacă şampania ţi-a rătăcit minţile, dacă nu mi-ai recunoscut mângâierile, crede-mă, Patrice, eu ţi le-am recunoscut pe ale tale. Ţie, bărbatul şi amantul meu m-am dăruit! Cum poţi să-ţi închipui că m-aş fi putut dărui altuia... Ei bine, eu pot afirma cu toată certitudinea că ştiu!

Dar ei nu i-a trecut prin cap să mintă astfel, să mintă din milă pentru ei amândoi. Ea a avut naivitatea să-şi proclame imediat îndoiala, spaima ei de femeie pură şi onestă. Ah, ce incertitudine sfâşietoare! Cum îşi mai frământa mintea să-şi amintească în ceasurile de singurătate de peste zi care i se părea lungă cât o lună, în tăcerea nopţilor scurte de vară care i se păreau interminabile în timpul crâncenelor sale insomnii! Dar din păcate nu-şi putea aminti nimic. Nimic precis. Numai senzaţii confuze. Confuze? Nu, nu în întregime. În răvăşeala acelor minute cumplite pe care încerca în mod loial şi zadarnic să le reconstituie, un singur lucru era precis, se impunea în mod despotic: senzaţia, conştiinţa reală şi indubitabilă a unei îmbrăţişări diferite de îmbrăţişarea bărbatului ei, singura cunoscută până atunci, un asalt mai violent, mai brutal, mai îndrăzneţ, mai puternic. Şi ea ştiuse cu groază, cu disperare, cu emoţie, încă din primele clipe că era vorba de un alt bărbat care o posedase, care dezlănţuise în ea o adevărată rafală de voluptate ce-i trezise toate simţurile şi o făcuse să simtă o bucurie carnală necunoscută până atunci, care o făcuse să geamă de plăcerea desfrâului la care consimţise şi a cărei

amintire o păstrase vie în carnea sa. Şi tocmai aici se afla răul moral care o rodea. Acea străfulgerare de sexualitate dezlănţuită constituia greşeala, ruşinea sa, cu atât mai mult cu cât ori de câte ori îşi aducea aminte, ceva tresărea în ea. Nu mai era Dominique cea de altădată şi nici nu mai putea să redevină. Cum să mai suporte acest lucru, cum să se consoleze cu acea pată ruşinoasă pe care nu putea totuşi s-o deteste? Se simţea cumplit de singură şi nimeni nu era în stare să-i redea forţa care îi lipsea. La ce să recurgă? Unde să se refugieze? .

Când Patrice intră în camera ei, Dominique se gândea pentru a mia oară la cele întâmplate.

— Tu eşti? A intervenit ceva nou? Ce-ai venit să-mi spui!

— Linişteşte-te, Dominique. Nu-i nimic nou. M-am gândit că totuşi ar fi preferabil... Da, trebuie să fii şi tu la curent cu ce se întâmplă.

— Vorbeşte, murmură ca.

Apoi, fără să-şi dea seama, recăzu graţioasă pe şezlongul unde stătuse întinsă cu o carte în mână. Ferestrele erau larg deschise, dar jaluzelele lăsate opreau soarele care ardea pe terasă, să intre în cameră. În plus, draperiile pe jumătate trase lăsaseră odaia în penumbră.

Cu mâinile la spate, după obiceiul său, Patrice tăcu o vreme plimbându-se prin cameră apoi se opri în faţa soţiei sale. Ea îl urmări cu ochii, apoi se strânse pe şezlong făcându-i loc lângă ea. El se aşeză jenat, aproape cu timiditate. Apoi se miră de prăpastia care se adâncise între ei. În mai puţin de două săptămâni Dominique devenise pentru el o străină. Ce să-i spună? Ce ajutor să-i ceară? Se cramponă zadarnic de amintirea tandrului trecut. I se părea că n-o mai cunoştea pe femeia aflată lângă el. Ceea ce se petrecuse îi despărţise unul de altul. Mărturisirea pe care ar

fi vrut să i-o facă refuza să iasă dintre buzele sale...

Trecură cinci, zece minute. Acum Patrice se obişnuise cu semiobscuritatea. O văzu mai clar pe Dominique aşezată lângă el; femeia îşi sprijinea capul în mâini; era îmbrăcată într-o rochie subţire de casă sub care mai mult ca sigur că era goală. Îi văzu ceafa albă, părul negru ca de cerneală. Un parfum plăcut, insidios, se înălţa spre el, parfumul pe care-l respirase atât de des în ceasurile lor de dragoste. Se aplecă încet pentru a-l simţi mai pregnant. Se gândi brusc că dacă s-ar apropia din nou de Dominique, poate că i-ar putea vorbi despre tot ce-l frământa. Apoi îşi aminti de ceasurile dificile din viaţă, de ceasurile de îndoială şi de descurajare când îşi lăsa capul pe acel sân tare, amplu, atât de dulce şi de mătăsos. Oare dacă ar face şi acum la fel, ea l-ar primi? Nu era acesta locul de refugiu unde-şi uita el amărăciunile, eşecurile, nereuşitele? Da, l-ar primi! Străina ar redeveni prietena, soţia iubită. Nu-i va spune un cuvânt care i-ar putea trezi gândurile negre. Dar încet, pe şoptite, ca şi cum ar fi fost vorba de o poveste care nu-i privea pe ei, îi va vorbi despre cele două Porumbiţe pe care le arestase poliţia, despre spaima sa în faţa pericolului care creştea.

Se aplecă şi mai mult, descoperi umărul alb, partea de sus sânului şi regăsi locul său favorit cald şi parfumat. Mai trecură câteva minute. Între ei se înstăpânise o tăcere intimă, mai plină de încredere. Şi parcă şi un fel de linişte. Amintirea ceasurilor de odinioară, care decurgeau astfel i se înfipse lui Patrice, ca un ghimpe, drept în inimă. Mâna lui mângâie îndelung umărul femeii, continuându-şi drumul pe care-l parcurgea odinioară; îndepărtând încet rochia uşoară de casă, apucă sânii plini de seva tinereţii, de freamătul vieţii, atât de plăcuţi la pipăit, fie că-i atingea cu vârful degetelor sau cu buzele. Dar Dominique, cu ochii pe jumătate închişi, murmură:

— Nu, Patrice, nu, te rog, mulţumeşte-te doar cu umărul... Spune-mi ce ai de spus şi du-te...

Dar era prea târziu. Dorinţa care îl copleşise brusc deveni irezistibilă. Gesturile lui Patrice de veniră din ce în ce mai îndrăzneţe, mai grăbite. Tânăra se ridică, respingându-l.

— Nu, nu vreau. Mai târziu... Nu! Acum e cu neputinţă! Te rog, lasă-mă...

Dar nici ea nu mai putea rezista. Dorinţa o cuprinsese şi pe Dominique la fel de brutal făcând din ea o pradă gata să cedeze. Pierzându-şi capul, cuprins de un fel de furie în care ostilitatea şi ranchiuna îşi dăduseră mâna, o trânti pe divan şi o posedă cu o frenezie, ca şi cum ar fi violat-o, încât femeia se zbătu speriată. Furia bărbatului spori, făcându-l să semene cu un animal în timpul rutului. Şi brusc, în mod inconştient, în clipă supremă, într-o bucurie aproape delirantă, degetele i se strânseră în jurul gâtului delicat şi începură să strângă... Dominique scoase un ţipăt, îl respinse, se zbătu desprinzându-se din braţele lui, îngrozită, cu privirile rătăcite. Patrice fugi.

Până noaptea târziu, fără să se odihnească, fără să-i fie foame, Patrice rătăci pe străzi fără să ştie pe unde anume umblase. Acel strigăt, acel ţipăt mai curând, îl mai auzise o dată. Da, pe peluza acoperită cu iarbă din curtea hanului „La gazonul albastru”. Acel gest de dement, de asasin, pe care-l schiţase, pe care probabil că-l mai făcuse, îi aminti de Pierreuse. El era deci ucigaşul acelei femei după cum era cât pe-aci să fie şi ucigaşul lui Dominique. El era bestia umană care în spasmul plăcerii, ucidea! El era nebunul sadic care devenise ucigaş! El! El! Acum nu mai exista nici o îndoială!

Spre dimineaţă se trezi fără să ştie cum, pe cheiul din Passy. Intră pe furiş în casă şi se culcă. Ce ore îngrozitoare:

insomnie, coşmar, groaza care-l făcuse să i se clatine judecata. Dimineaţă, epuizat, căzu pentru scurtă vreme într-un somn adânc, copleşitor. Apoi brusc, se trezi. Lealitatea nemiloasă îl făcu să sară jos din pat. Când sună ceasul opt, îşi reluă existenţa cotidiană.

În sala de baie, stătu îndelung sub jetul de apă rece al duşului, apoi isprăvindu-şi toaleta, intră în birou. Imediat apăru şi valetul aducând un plic închis.

— Persoana aceasta doreşte să vorbească cu domnul.

Presimţind o catastrofă, Patrice rupse plicul. Înăuntru se afla o carte de vizită „*Brigadierul Romain Delbot, de la Poliţia Judiciară*”.

IX

CELE DOUĂSPREZECE STICLE

Citind numele omului de care se temea cel mai mult - el, Patrice Martyl, să ajungă să se teamă de un poliţist - spaima şi emoţia avocatului fură atât de mari, încât ascultând de primul imbold, răspunse:

— Spune acestui domn că nu mă simt prea bine şi nu-l pot primi în dimineaţa asta!

Dar îşi reveni imediat.

— Până la urmă tot va trebui să-l primesc. Unde e?

— În anticameră, domnule.

— Du-te şi spune-i că-l voi primi în câteva minute.

Servitorul ieşi. Rămas singur, Patrice se îndreptă spre birou, deschise unul dintre sertare şi scoase un revolver pe care-l verifică; arma era încărcată. Dacă totul decurgea normal, putea scăpa repede de poliţist. Dacă vizita lui Romain Delbot se dovedea primejdioasă, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-şi zboare creierii. Hotărârea odată luată simţi un soi de uşurare.

Dar imediat începu să-şi facă griji. Ce anume ştia poliţistul? Nimic... Dar atunci de ce venise? Oricum Patrice era gata de luptă; se simţea viguros, energic, cutezător...

Recăzu însă pe scaun copleşit de o descurajare bruscă. Nu era vorba să se bată cu un adversar pe care nădăjduia să-l învingă. Era vorba de a se sustrage urmăririi acelei

forţe redutabile şi multiforme care avea în spatele ei puterea unei ţări, ba chiar a lumii întregi, forţă al cărei nume era Poliţia. Vai! Şi ce putea face el împotriva ameninţării înfricoşătoare a gestului de asasin pe care-l schiţase în ajun?

Cu un mers nesigur, cu spatele încovoiat părând un om îmbătrânit brusc, Patrice făcu câţiva paşi străbătând odaia. Era pierdut. Nimic nu-l mai putea salva.

Dar dintr-odată se îndreptă, îşi înălţă capul, îşi ridică umerii căzuţi, surâse. Îl salva însăşi profesia sa. Ca avocat interpretase de atâtea ori roluri diverse, se pusese de atâtea ori în locul clientului pe care-l apăra, având intuiţia justă a ceea ce trebuia să le spună juraţilor pentru a-i convinge, pentru a-i emoţiona, sarcina morală pe care trebuia să şi-o asume, teatrul pe care trebuia să-l joace pentru a câştiga procesul. Ce altceva avea de făcut decât să pledeze, să caute punctul slab al acuzării (dacă era vorba de o acuzare) pentru a-şi învinge şi a-şi aduce la tăcere adversarul?

„Ia să vedem dacă Delbot ăsta se prezintă ca adversar…” îşi zise Patrice şi apăsă pe sonerie.

— Spune-i să intre, îi porunci el valetului care se ivi în pragul uşii.

Servitorul îl introduse pe vizitator apoi se retrase.

Ridicându-se din fotoliul în care stătea, în faţa biroului, Patrice întinse poliţistului mâna.

— Bună ziua, brigadiere, îi spuse el plin de cordialitate, sunt bucuros că te văd. Ştii că am avut de apărat adevăraţi căpcăuni pe care dumneata i-ai capturat şi am simţit întotdeauna o profundă stimă pentru agerimea şi puterea de pătrundere a minţii dumitale. Despre ce e vorba? Cu ce te pot ajuta?

Delbot nu se aştepta la o astfel de primire. Îşi reprimă un

gest de mirare faţă de felul cum reuşise avocatul să înceapă discuţia. Dar cum Delbot era renumit pentru sângele său rece, nu-i trebui mai mult de o secundă ca să reflecteze. La urma urmelor, de ce n-ar accepta oferta avocatului? Nu-l întrebase cu ce-i putea ajuta?

— Mulţumesc, maestre, zise el cu o pronunţată nuanţă de respect. Într-adevăr am venit să vă cer un serviciu. Aş dori să mă informez chiar din gura dumneavoastră în cazul în care sunteţi în măsură să mă ajutaţi...

— Să te informez despre ce? întrebă blajin avocatul.

— Despre afacerea de la „Gazonul albastru", rosti Delbot observându-l pe Patrice cu coada ochiului.

Patrice, care se aştepta la această întrebare, nici nu clipi.

— Oh, foarte curioasă afacerea asta, foarte curioasă, zise el pe un ton de interes nu prea exagerat. Dar şi mai curios mi se pare faptul că vii să ceri amănunte de la mine! Din păcate nu prea sunt la curent. Nu ştiu mai mult decât orice cetăţean care citeşte în ziare faptele diverse. Sigur, ai vrea să-mi cunoşti părerea, nu-i aşa?

În faţa unui asemenea sânge rece care friza cinismul chiar dacă bănuielile lui Delbot erau întemeiate, poliţistul, nemaiavând încotro, spuse pe un ton glacial:

— E vorba de cu totul altceva, maestre.

— Altceva? întrebă Patrice. Ce anume? Vrei să-mi explici?

Urmă un moment de tăcere. Cei doi bărbaţi se priviră în adâncul ochilor. Patrice, în aparenţă, era mirat şi afabil. Delbot dimpotrivă, era grav, aproape solemn, cu un aer enigmatic care - după caz - putea fi derizoriu sau de temut. Începu cu un mic preambul destul de încurcat:

— Trebuie să vă spun, maestre, că dau întotdeauna importanţă coincidenţelor care nu sunt aproape niciodată întâmplătoare aşa că trebuie lămurite chiar cu riscul de a ne împotmoli...

— Nu prea înţeleg, zise Patrice, prefăcându-se că nu pricepe.

— Ei bine, iată: a doua zi după crima de la „Gazonul albastru”, după ce inspectorii mei au făcut diverse anchete, am încercat personal să verific drumul parcurs de ultima maşină ale cărei urme fuseseră şterse în parte de alte vehicule. De ce venise acea maşină la han după miezul nopţii? O pornise pe acel drum prin pădure în mod intenţionat, cu un scop bine definit? Sau dimpotrivă, se rătăcise? Eu m-am oprit la această ultimă ipoteză după ce am ajuns până la Croix de Noailles. Şi am avut dreptate pentru că am aflat după aceea că cele patru persoane din maşină erau cam ameţite de băutură. De unde veneau? Încă n-am putut descoperi. Unde se duceau când au plecat, de la „Gazonul albastru”? Asta am aflat: se duceau la Paris. O ştim din depoziţiile zarzavagiilor care au văzut spre dimineaţă o maşină de lux trecând cu o viteză vertiginoasă. Căruţa unuia dintre zarzavagii a fost chiar uşor lovită iar pielea calului puţin jupuită. Acum se pune însă o altă chestiune: ce rol au avut cele patru persoane necunoscute în moartea femeii de stradă? Să fi aflat despre această moarte înainte de plecarea lor care prea seamănă a fugă? Mărturisirile celor două dansatoare încarcerate nu ne-au ajutat să dezlegăm această enigmă.. Toate cele opt persoane băuseră şampanie pe peluză aşa că toate erau într-o stare avansată de ebrietate; după aceea, perechile s-au amestecat, a intervenit acea moarte sadică şi pe urmă o fugă generală...

Delbot făcu o pauză şi constatând că Patrice îl asculta cu un interes moderat, continuă:

— Intrarea în Paris unde duce în mod logic drumul dinspre Maisons-Laffitte se face pe poarta Maillot. Am făcut în acel loc o anchetă serioasă care mi-a furnizat o

informaţie importantă. Un şofer s-a prezentat la Poliţia Judiciară şi mi-a spus că săptămâna trecută, în noaptea de duminică spre luni, pândind vreun client întârziat, a văzut - nu departe de Poarta Maillot doi domni coborând dintr-un automobil de lux care venea dinspre Neuilly. Chemat de ei i-a luat în maşină şi i-a condus la Saint-Germain. Când au coborât, clienţii au plătit fără să crâcnească cei două sute cincizeci de franci pe care el i-a pretins. Nu i-a dat prin minte să se uite la ei şi apoi nu se făcuse încă ziuă; aşa că nu i-ar putea recunoaşte. Totuşi, ajungând la Paris şi ducându-şi maşina la garaj, a găsit în ea o sticlă goală de şampanie.

La aceste cuvinte ale poliţistului, degetele avocatului se crispară nervoase pe creionul cu care se juca. Sticla goală de şampanie era cea pe care o uitase „deşteptul" de Antoine...

Înălţându-şi capul, rosti cu un aer detaşat:

— Indicaţie cam vagă... Aţi făcut cercetări la Saint-Germain şi prin împrejurimi?

— Da, dar degeaba. De altfel mi s-a părut că problema ce trebuia rezolvată consta mai ales în descoperirea maşinii de lux care, după ce i-a lăsat pe cei doi bărbaţi la Poarta Maillot şi-a continuat drumul prin artera Grande-Armée. Avea în mod precis, un şofer: ceea ce înseamnă că în ea se mai afla încă un bărbat; în plus, femeia a cărei prezenţă a fost menţionată şi pe care şoferul taxiului n-a văzut-o coborând. Avem deci ca singură indicaţie sticla goală de şampanie şi spre ea mi-am îndreptat şi cu cercetările. Pe etichetă ei scria „*Super Cordon d'Or"*. Cunoaşteţi această marcă, maestre?

— Pe legea mea, nu, zise Patrice cu indiferenţă.

— E o marcă nouă, continuă Delbot, de o calitate excepţională pe care proprietarul încearcă s-o lanseze în

acest moment. Până acum n-a fost lansată decât în câteva restaurante de mâna întâi. Ştiu care sunt. I-am întrebat pe ocolite pe patronii acelor restaurante şi am aflat - simplă coincidenţă, evident - că patronul unui restaurant din Bois unde sunteţi un obişnuit al casei, dragă maestre, şi unde aţi luat masa de seară împreună cu doamna Martyl în acea duminică faimoasă, v-a oferit un coş cu douăsprezece sticle.

Patrice începu să râdă.

— Ce curioasă coincidenţă! Într-adevăr în acea faimoasă duminică am luat masa de seară la Bois unde patronul restaurantului vrând să-şi arate gratitudinea pentru că am pledat odată pentru el într-un proces, mi-a oferit un coş în care se aflau douăsprezece sticle cu şampanie, coş pe care mi l-a pus în maşină. Mărturisesc că n-am dat nici o atenţie mărcii sticlelor.

Patrice îl privi pe poliţist drept în faţă dându-şi imediat seama unde voia să ajungă. Oare va îndrăzni?

Delbot o luă pe ocolite:

— Ei bine, dragă maestre, să presupunem că v-aţi întors acasă pe la zece seara... V-aţi lăsat maşina în garajul de la subsol. Careva poate, să zicem un şofer din acelaşi garaj, ar fi putut să iasă în mod clandestin, cu maşina dumneavoastră în care se aflau sticlele, să ia cu sine nişte oameni cunoscuţi sau necunoscuţi, să-i ducă în plimbare până în pădurea Saint-Germain, să vă bea şampania şi pe urmă, dragă maestre...

Ocolişul era clar, dar atât de stângaci încât părea aproape grosolan.

Părând că nu-şi dă seama de acest lucru Patrice răspunse răspicat:

— Supoziţia dumitale, brigadiere, este imposibilă. Soţia mea şi cu mine am rămas afară să luăm aer, până la ora

unu dimineaţa. Abia în acel moment am intrat în casă şi mi-am închis ca de obicei maşina în garaj.

Delbot păru cam descumpănit de atâta siguranţă.

— Deci cele douăsprezece sticle de şampanie...

— Sunt jos, brigadiere, cel puţin aşa cred. Le-am scos eu însumi din maşină. Vrei să coborâm împreună ca să ne asigurăm că sunt acolo?

— Sigur, dragă maestre, răspunse perplex poliţistul.

Ieşiră din apartament. Patrice apăsă pe butonul liftului care-i conduse la subsol. Deschise boxa numărul cinci care-i adăpostea maşina; coşul cu sticle era acolo. Tăie panglicile şi Delbot numără sticlele. Erau douăsprezece şi toate erau intacte.

— Vezi şi dumneata, zise Patrice.

— Văd, răspunse poliţistul.

Liftul îi urcă din nou în apartament. După câteva minute se aflau din nou în biroul avocatului.

— Deci e clar, brigadiere, reluă Patrice, cu cea mai deplină convingere, că nu maşina mea i-a dus pe cei patru necunoscuţi la „Gazonul albastru”. Evident, cu singura condiţie ca maşina să nu se fi mişcat de aici după ora unu noaptea şi cel care a luat-o să fi avut precauţia ca înainte de a o aduce înapoi să înlocuiască sticlele goale cu altele pline purtând aceeaşi etichetă... care nu e cunoscută încă pe piaţă. Faptul mi se pare totuşi cam neverosimil... Dumneata ce crezi?

Romain Delbot era puţin cam palid. Adevărul îi scăpa şi totuşi... Şi totuşi... Acest avocat, atât de sigur pe el, n-ar fi putut înlocui chiar el coşul, a doua zi după dezmăţ, cu alte sticle pline cu şampanie? Din păcate, nu putea merge prea departe cu atacul pentru că nu avea probe suficiente. Deocamdată trebuia să fie prudent, să se mulţumească doar cu aparenţele.

— Evident, evident, zise el. Pista pe care am pornit nu e bună iar cea pe care mi-au indicat-o inspectorii mei e greşită. Dar, dragă maestre, oare să fie greşită şi informaţia pe care mi-a dat-o unul dintre inspectorii mei care a afirmat că dansatoarea Isabella a venit să vă vadă, înainte de a se preda justiţiei?

— Da, răspunse Patrice, e greşită.

Exasperat, Delbot nu se putu abţine să nu insiste.

— Totuşi, inspectorul a urmărit-o pas cu pas; s-a ţinut ca o umbră după ea din clipa în care a plecat din Saint-Cucufa până când a intrat în această casă.

— În această casă poate, dar nici într-un caz la mine. De altfel chiar dacă ar fi venit, aş fi uitat. Nu ştii, brigadiere, că cel mai strict secret apără persoanele care vin să consulte un avocat?

— Noroc că mă pot informa din alte părţi, murmură Delbot.

— Da? Aş putea să ştiu de unde?

— Ei bine, am să-i pun mâna în gât lui Julot. Am descoperit unde se ascunde.

— Crezi deci în culpabilitatea acelui om? De altfel s-ar putea să ai dreptate.

Poliţistul nu răspunse la această ultimă aserţiune ci doar explică:

— Încă de la sosirea maşinii de lux, Julot a avut răgazul să-i examineze pe noii veniţi. Femeia purta un colier de perle pe care l-au văzut şi cele două dansatoare. „Ce mai perluţe” ar fi strigat Julot în argoul său de mahala. Oh, cele două dansatoare sunt convinse că manevrele Pierreusei, care mângâia şi săruta toate femeile sărindu-le de gât, aveau ca scop furtul acelui colier de perle. Asta explică şi uciderea Pierreusei căreia Julot a vrut să-i ia perlele. Când vom pune mâna pe Julot, vom pune mâna şi pe colier.

Datorită colierului o vom regăsi pe frumoasa doamnă misterioasă, care-l purta şi care s-a culcat de bunăvoie şi nesilită de nimeni, cu primul venit.

La această frază brutală, Patrice avu impresia că primeşte o lovitură de bici peste faţă; îi veni să se arunce asupra celui care-i insultase nevasta şi să-l bată. Dar făcând un efort suprem se abţinu şi chiar găsi puterea să râdă.

— Pari a fi mult mai pornit împotriva acelei femei frumoase şi al celor trei prieteni ai ei decât împotriva celorlalţi.

Chipul lui Delbot se întunecă devenind aproape agresiv.

— Da, zise el, pe ceilalţi trei - pe Pierreuse n-o mai pun la socoteală fiindcă e moartă - i-am prins sau aproape, în timp ce ceilalţi patru continuă să rămână în umbră. M-am jurat că-i voi scoate la lumină. Sunt chiar mai vinovaţi decât dansatoarele şi decât Julot.

— Ceea ce spui e just, rosti Patrice. Sigur că merită rigorile legii, dar descoperirea colierului nu-i va demasca.

— Poate, răspunse Delbot. Dar am ceva mult mai sigur. Isabella mi-a spus că l-a văzut pe jupânul Julot scriindu-şi pe manşetă numărul automobilului de lux.

Patrice aproape că se clătină de spaimă. Ăsta era sfârşitul. Avu totuşi curajul încă o dată de a izbucni în râs.

— Toate astea, brigadiere, îţi mărturisesc că nu mă interesează.

Delbot nu mai reuşi să-şi ascundă încurcătura. Se scuză în mod evaziv:

— Obişnuinţă profesională, murmură el.

Urmă o nouă tăcere.

— Brigadiere Delbot, reluă Patrice, dumneata eşti un as şi sunt bucuros că am avut prilejul să te cunosc. Îţi stau oricând la dispoziţie şi voi fi cât se poate de mulţumit dacă te voi putea ajuta pe cât îmi stă în putinţă, dându-mi

concursul la succesul deplin al eforturilor dumitale.

— Mulţumesc, maestre, zise brigadierul plin de respect.

Patrice îl conduse până la uşă şi-i strânse cordial mâna.

Apoi se întoarse în camera de lucru şi se prăbuşi în fotoliul din faţa biroului; era plin de sudoare şi tremura din cap până în picioare.

O uşă se deschise fără zgomot. Patrice se întoarse; o mână i se aşeză pe umăr. Dominique stătea în picioare lângă el.

— Eram în camera vecină, Patrice, zise ea, cu acea notă de intimitate de odinioară. Discuţia a fost dură dar tu ai spus exact ce trebuia.

Făcând o mişcare bruscă, Patrice protestă.

— Dacă aş fi spus şi aş fi făcut ceea ce trebuia, ar fi trebuit ca încă de la primele bănuieli să-l dau pe uşă afară. Era cea mai bună metodă de a-l determina să creadă în nevinovăţia mea. Oricât de neîndemânatic ar fi fost venind aici şi interogându-mă fără să posede nici o probă, să ştii totuşi, Dominique, că ne are la mână. Hazardul sau soarta a făcut să mă gândesc la acel coş cu şampanie şi să-l înlocuiesc. Acest lucru mi-a îngăduit să parez atacul de astăzi, altfel aş fi fost pierdut; dar vor veni altele. Dacă-l arestează pe Julot suntem pierduţi. Delbot ne are la mână, ţi-o spun cu...

Se întrerupse, privind fix în faţa lui. Mâna soţiei sale pe umărul său era mângâietoare, reconfortantă.

— Nu, Patrice, acest om nu ne poate face nimic dacă vom fi uniţi. Trebuie să ne apărăm, am înţeles de la început acest lucru şi iată că a venit şi acest ceas. Acum nu mai există decât Patrice şi Dominique şi drama înfricoşătoare care le ameninţă dragostea. Nu mai există decât familia Martyl şi o mulţime de pericole care o ameninţă. Să salvăm cel puţin faţada socială, demnitatea, numele nostru! Să

luptăm fără a da dovadă de slăbiciune. Suntem singurii care ne putem ajuta. Cui să cerem ajutor în afară de noi? Da, m-am gândit la un preot care mi-ar putea ierta păcatul, călăuzi paşii... Tu probabil că te-ai gândit la vreun confrate eminent căruia i-ai putea cere sfatul, un om integru, luminat, înţelegător. Nu, Patrice. Să nu cerem nimic, nimănui, secretul ne aparţine şi trebuie să-l păstrăm cu sfinţenie. Richard şi Antoine nu ne cunosc îndoielile şi nu le vor afla niciodată. Ei sunt convinşi că nu ne-am părăsit nici o secundă şi că în acel ceas josnic care ne-a umplut sufletele de spaimă, remuşcări şi suferinţe, eu mă aflam în braţele tale. Şi de altfel nici măcar nu ştim dacă n-a fost chiar aşa....

Dominique vorbise cu voce joasă şi lentă dar cu multă fermitate, cu hotărâre, cu orgoliu. Patrice o privi şi abia acum îşi dădu seama cât era de frumoasă, de puternică, de invincibilă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea era pregătită să facă faţă la orice, chiar să şi moară dacă era nevoie. Şi brusc, vălul de egoism care-i ascunsese realitatea începând din acea noapte se destramă; Patrice uită cât suferise şi se gândi la cât putuse suferi Dominique. Uitând momentul de slăbiciune pe care-l avusese soţia lui, îşi aminti doar cât de nedrept fusese el cu ea.

— Îţi cer iertare, Dominique, singurul vinovat sunt eu. M-am lăsat antrenat ca un copil, ca un impulsiv. Nu numai că n-am ştiut să mă apăr de acea beţie de nescuzat, dar n-am ştiut să te apăr nici pe tine, împotriva altora şi împotriva ta însăţi. Asta mă chinuie cel mai rău şi mă face să-mi fie îngrozitor de ruşine. E greşeala mea şi te rog să mă ierţi!

Şi ruşinat îşi lăsă capul în jos. Dominique nu răspunse. Nimic nu-i trăda emoţia, afară de ochii ce i se umpluseră de lacrimi.

X

OMUL DIN MARLY

Maşina poliţiei, încărcată cu oameni, puşti şi pistoale, o porni din nou la drum de data asta în urmărirea vânatului cel mare.

Romain Delbot căzuse pe gânduri. După obiceiul său, în momentele de acţiune, revedea cu ochii minţii expediţiile cinegetice ale tatălui său. Îi văzu în maşina Poliţiei pe colegul său Andermatt şi pe trei dintre inspectori. Brigadierul Delbot se simţi cuprins brusc de ardoarea hăituirii vânatului, de dorinţa aprigă de a-l prinde. Pusese mâna pe cele două Porumbiţe, vânat mic dar care-şi avea valoarea lui. Într-un ceas avea să prindă vânatul cel mare, fiară de temut care era jupânul Julot, recidivist periculos, bandit lacom şi crud, asasinul soţilor Delamarre şi asasinul prostituatei Fifi la Gosse zisă şi Pierreuse. În sfârşit, mai târziu acestor trei - Julot şi cele două dansatoare - li se vor adăuga şi cei patru necunoscuţi de la „Gazonul albastru”. Delbot era ferm convins că avea să pună mâna pe ei. Recunoscu în sinea lui că nu procedase bine ducându-se la maestrul Patrice Martyl. Dându-şi seama de greşeala săvârşită, bătuse în retragere. Avocatul Patrice Martyl îi spusese că habar n-avea despre acea afacere. Delbot se prefăcuse că-l crede, ba chiar îl şi credea pe jumătate. Dar de ce Patrice Martyl, încă de la primele cuvinte ce păreau

să-l acuze, nu reacţionase prompt dându-l pe uşă afară? De ce acea complezenţă, acea dorinţă de a-i arăta coşul cu sticle de şampanie intact? De ce, în sfârşit, acea cordialitate în momentul plecării, acea ofertă aproape amicală de ajutor şi de colaborare?

„Eroare, îşi zise Delbot, dar această eroare are în ea un sâmbure de adevăr. În povestea asta e totuşi ceva în neregulă. Sunt gata să-mi tai mâna dacă nu mă voi reîntâlni cu domnul avocat! Frumoasa doamnă cu faimosul ei colier de perle şi cei trei prieteni ai săi îşi fac iluzii dacă-şi închipuie că au terminat cu mine. Când termini cu brigadierul Delbot, ajungi pe mâna Justiţiei. Când îşi încep magistraţii treaba lor, rolul meu s-a terminat. Arestându-l pe Julot, acesta îmi va da numărul maşinii şi enigma va fi dezlegată.”

Simţind nevoia să vorbească, se adresă colegului său:

— Vezi tu, Andermatt, fără să mă laud, ştiu cum să-i iau pe oameni. M-am pus eu însumi pe treabă şi mi-am făcut o mulţime de colaboratori: oamenii care hoinăresc duminica, lucrătoare modeste care n-au ce face după ce pleacă de la atelier, familii sărmane care mănâncă prin boschete... Pe toţi i-am chestionat şi toţi mi-au dat informaţii. Semnalmentele lui Fifi la Gosse sau Pierreuse, cum vrei să-i spui, au fost lesne de recunoscut. După două zile de anchetă ştiam că fusese văzută vagabondând cu un tip, un soi de mecanic, care ducea de cadru o bicicletă. Semnalmentele tipului? Mai târziu au fost văzuţi culcaţi pe iarbă într-un luminiş; bicicleta se afla lângă ei sprijinită de un copac. Asta se întâmpla la două sute de metri de „Gazonul albastru”. La ora şapte cei doi iubiţi au intrat în han. Nu mai aveau cu ei bicicleta. Dar sunt pe deplin convins că noaptea târziu, după dans şi după ce-a omorât-o pe Pierreuse, Julot s-a dus să-şi ia bicicleta din tufişul în

care o ascunsese şi a şters-o şi el aşa cum au făcut şi ceilalţi, dar încotro? În ce direcţie? Saint-Germain? Maisons-Laffitte? Nu, amice! Astea sunt drumuri mult prea frecventate iar Julot nu e un ageamiu. Mai există o potecă ce duce spre Sena şi pe unde se poate ajunge în satul Mesnil-le-Roi. Ei bine, acolo trebuie să ajungem. Domnul Max, proprietarul regiunii, mi-a povestit că duminică întorcându-se de la Paris pe drumul Bougival şi Le Peq, maşina sa era cât pe-aci să lovească un biciclist care gonea cu viteză de-a lungul apei. După spusele celor două Porumbiţe, ştiam că Julot făcea adesea, ca să aibă un alibi, pe mecanicul prin împrejurimi. La Peq, nimic. La Bougival, nimic. Dar la Marly-le-Roi dau de urma lui. Un mecanic cu numele de Julot care se pare că locuia de vreo şase săptămâni într-un garaj. Duminica toată lumea ştia că se plimba prin pădurea Saint-Germain. Dar iată că am ajuns la Marly, se întrerupse Delbot.

Maşina o luă de-a lungul uliţelor în pantă, foarte pitoreşti, ale vechiului sat. Delbot se aplecă spre şofer.

— Fii atent... La ieşirea din sat s-o iei spre pădurea Marly. Nu, nu pe drumul din dreapta, ci pe cel din stânga.

Maşina mai făcu vreo sută de metri.

— Stop! strigă Delbot. Uite, Andermatt, vezi hanul şi cârciumioara de colo? Julot mănâncă zilnic aici! Aşa că tu vei sta la pândă împreună cu mine şi cu inspectorul Bernard. Landier şi Yot s-o ia prin dreapta şi la şuieratul fluierului meu să fiţi dincolo de crâşmă, în spatele ei!

Urmat de cei doi colegi, Delbot se îndreptă spre crâşmă. Când se aflau la vreo cincizeci de metri de ea, văzură ieşind doi bărbaţi care o luară fără să se grăbească, spre pădure. Delbot iuţi pasul. După un minut îl interpelă pe patron.

— Care dintre cei doi bărbaţi ce-au ieşit acum e Julot?

Patronul se uită la Delbot şi dându-şi probabil seama cu

cine avea de-a face, răspunse imediat:

— Julot le Trône? Cel din stânga, cel mai scund; avea o ţigară în gură. ..

— Celălalt cine era?

— Un prieten al lui Julot. Nu-i ştiu numele.

— Mulţumesc.

Vânătoarea începu imediat. Vânătoare pe furiş şi foarte abilă. Deocamdată nu era vorba să se năpustească asupra bandiţilor şi să-i ia pe sus; trebuia mai întâi să se apropie de ei, să-i înconjoare şi să-i captureze când nu mai aveau nici o şansă să scape. Delbot fremăta de bucurie. Acele clipe erau întotdeauna cele mai aţâţătoare din cariera sa. Adevăratul as al crimei, Julot, avea să-i cadă în mâna. Şi datorită dezvăluirilor sale făcute de voie ori de nevoie, brigadierul va ajunge la „cei patru oameni de lume" şi le va da în vileag numele. Va striga în mod public: „Iată-i, aceştia sunt!" Căci nutrea faţă de ei o ură la fel ca cea a unui vânător păcălit.

Urmărirea continua, ignorată de cei doi bărbaţi care nu întorseseră capul nici măcar o singură dată, ci se îndreptau liniştiţi spre pădure. După ei, se înşirau poliţiştii ascunşi pe după copaci.

— Ce dracu caută în pădure? şopti Andermatt spre Delbot ascuns ca şi el după un stejar gros.

— Se pare că e plimbarea lor zilnică. În realitate presupun că Julot a ascuns colierul undeva, în pădure, sub o piatră sau în scorbura vreunui copac. Cred că asta îl atrage în pădure; vrea mai ales să ştie dacă acea comoară mai e acolo unde a lăsat-o. Vezi, Andermatt, că n-am greşit, totul se leagă, faptele presupuse de mine au fost corecte.

— Tu eşti un as, amice, zise Andermatt cu convingere.

Acel compliment dezinteresat al unui coleg pe care-l stima cel mai mult pentru curajul şi dibăcia sa îl făcu pe

Delbot să roşească de vanitate şi de orgoliu.

Între timp pădurea deveni tot mai deasă şi mai puţin accesibilă poliţiştilor care se temeau că dacă se vor apropia prea mult vor da de bănuit bandiţilor înainte de a le putea descoperi scopul plimbării lor silvestre. Acum nu mai erau călăuziţi decât de zgomotul înfundat al paşilor şi de mirosul ţigărilor pe care le fuma unul dintre cei doi. Dar iată că brusc nu se mai auzi zgomotul paşilor şi nu se mai simţi mirosul ţigărilor. Delbot se opri perplex. Începuse cumva vântul să adie din altă direcţie sau urmăriţii le trăseseră clapa poliţiştilor?

Ferindu-se să nu fie văzut, cu un gest, Delbot îşi imobiliză oamenii, apoi orientându-se începu a-i căuta din ochi pe cei doi... În sfârşit, prin perdeaua de crengi şi de frunze, zări într-un mic luminiş, două siluete faţă în faţă care se cam agitau. Delbot auzi chiar unele frânturi de vorbe violente; una dintre siluete ridică braţul, cealaltă ripostă. Deci cei doi bandiţi, se băteau. Apucându-se în braţe, se rostogoliră pe jos. Atunci Delbot se năpusti scoţând un şuierat strident din fluierul său. Se opri la zece paşi de cei doi combatanţi ameninţându-i cu revolverul.

— Nici o mişcare că trag!

Ceilalţi poliţişti nu părură să-l fi auzit. Lupta era pe sfârşite; unul dintre bandiţi ridică braţul drept în sus; în el luci lama unui cuţit cu care lovi. Delbot trase un foc în aer. Învingătorul se ridică şi o rupse la fugă. Poliţistul trase după el dar glontele se înfipse într-un copac. Banditul izbuti să dispară în întunericul pădurii.

— Alergaţi după el! Prindeţi-l! Ţineţi-l zdravăn! le strigă Delbot lui Andermatt şi celorlalţi doi poliţişti care se năpustiseră după fugar.

Delbot se aplecă deasupra rănitului. Acesta, livid, stătea, pe iarbă cu o ţigară în colţul gurii. Rănitul era Julot le Trône.

— Te poftesc să n-o lungeşti cu mine, ai înţeles? îi zise cu asprime Delbot. De ce a vrut să te ucidă, ticălosul? Dar mai întâi să vedem cine eşti şi cum te simţi?

Rănitul întoarse înverşunat capul.

— Mă simt minunat, gemu el. Lasă-mă dracului în pace!

Delbot ridică din umeri şi râse.

— Ce tot cânţi acolo, omule? Îţi închipui că există vreo neregulă care să nu privească poliţia? Da, iubitule, poliţia! Ce-ai căscat ochii aşa? Sunt brigadierul Delbot de la brigada specială. Te urmăresc cam de multişor, tâlharule!

Tot vorbind, îl examină rapid. Rana era destul de superficială. Lama cuţitului se înfipsese într-un portofel şi nu-i făcuse decât o zgârietură mai adâncă pe piept. Totuşi sângele îi curgea din belşug. Rănitul pălise şi mai tare, părând gata să leşine. Aplecat asupra lui, Delbot îl interogă:

— Înainte de a da ochii peste cap, spune-mi ce voia amicul tău cu tine?

— Nu ştiu!

— Ia mai gândeşte-te...

— Nu ştiu!

— Aha, faci parte din categoria muţilor? Fii liniştit, te voi face eu să vorbeşti!

Între timp cei trei poliţişti se întoarseră plouaţi pentru că nu izbutiseră să pună mâna pe celălalt individ.

— Ei bine, îi întrebă Delbot, unde-i vagabondul?

Andermatt ridică din umeri.

— Nu l-am putut prinde! Fugea de rupea pământul!

— Vai, ce nepricepuţi sunteţi! spuse supărat Delbot. Te-am crezut mai sprinten, Andermatt! Acum, hai, vino cu mine să-l căutăm în crâşma din care l-am văzut ieşind. Ceilalţi să rămână aici şi să aibă grijă de Julot. Sper că n-o să-l lăsaţi şi pe ăsta să vă scape printre degete!

— Fii liniştit, şefule, răspunseră inspectorii.

Delbot şi Andermatt ajunseră în curând la cârciumă. Dar înainte de a apuca să intre, văzură maşina lor, maşina Prefecturii, luând-o din loc şi îndepărtându-se în mare viteză.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Andermatt năucit.

— Fir-ar a dracului de treabă! urlă Delbot alb de furie. Nenorocitul ăla s-a întors prin spatele nostru şi profitând de faptul că nu era nimeni în maşină s-a urcat în ea şi a şters-o.

Cei doi poliţişti se priviră o clipă furioşi şi consternaţi. Apoi Delbot ridicând din umeri, zise:

— Or să-l prindă! Şi atunci vom vedea în ce fel de garaj o să doarmă Julot!

Intrară în crâşmă.

— Îi cunoşti pe cei doi care-au ieşit mai adineaori de aici?

— Doar pe unul care dormea aici. Celălalt mi-a cerut să-l las să urce în odaia unde dormea Julot le Trône.

— Şi dumneata l-ai lăsat?

— Păi n-aveam nici un motiv să-l împiedic.

Urmat de Andermatt, Delbot se năpusti pe scări şi dădu buzna în odaia pe care le-o indică patronul. De cum intrară văzură că dulapul cu oglindă fusese spart şi unul dintre rafturi golit.

— Acolo îşi ţinea Julot hârtiile, explică patronul. Înainte de a o şterge, a luat tot ce avea.

— Avea şi bani?

— După câte ştiu eu, Julot le Trône nu-i păstra în odaia lui. Ni-i dădea nouă să-i închidem în casa de fier.

— Era o sumă mare?

— Patru, cinci sute de franci, răspunse evaziv patronul. Tocmai cât trebuia ca să aibă cu ce-şi achita socotelile.

Coborând, poliţiştii găsiră imediat de închiriat o maşină. Se îndreptară spre luminişul din pădure unde-l vârâră

înăuntru pe Julot. În aceeaşi seară rănitul dormea la infirmeria închisorii. Ziarele de a doua zi povestiră cu lux de amănunte expediţia la Marly şi arestarea lui Julot, arestare unde rolul brigadierului Romain Delbot, acea strălucită nădejde a poliţiei pariziene, fusese mult mai senzaţional decât în realitate.

Amintiră în treacăt despre abilitatea celuilalt bandit care-şi luase hârtiile personale şi fugise cu maşina poliţiei. Ziarele erau unanime în a recunoaşte că cei „patru oameni de lume”, singurii în libertate şi care luaseră parte la dezmăţul de pe peluză, vor fi în curând arestaţi. Nu mai era decât o chestiune de zile, poate chiar de ore, pentru că Julot cunoştea numărul maşinii lor. Deci cercetările Prefecturii începuseră.

XI

JULOT POVESTEŞTE

Trecuseră patru zile. Emoţia pricinuită publicului de arestarea omului de la Martyl, fuga complicelui său în chiar maşina poliţiei începea să se potolească deşi curiozitatea oamenilor, mereu trează, aştepta noi incidente, noi lovituri de teatru.

Dominique şi Patrice Martyl nu manifestau nici un fel de curiozitate faţă de noile evenimente, ci dimpotrivă, doar groază. Crispaţi, temându-se de ce era mai rău, aşteptau din minut în minut să cadă trăsnetul care să-i lovească. Poliţia ştia adevărul sau era pe cale să-l afle. Oare când va divulga acel infamant adevăr? Cei doi nefericiţi se întrebau întruna acest lucru cu o groază care-i zdrobea; le provoca frisoane şi-i făcea fie pe unul, fie pe celălalt să iasă pe balcon pândind trecerea maşinilor şi respirând uşuraţi când vreuna dintre ele se oprea la o altă casă şi nu la a lor. Soneria de la intrare îi făcea să tresară; de câte ori suna telefonul aşteptau să li se anunţe o catastrofă, fiecare scrisoare putea să le aducă cine ştie ce veste cumplită. Tensiunea lor nervoasă era atât de mare încât în unele momente aproape că doreau ca acea ameninţare, acea catastrofă să aibă loc pentru ca să fie în sfârşit eliberaţi de hidosul coşmar.

În seara celei de a patra zile, Patrice şi Dominique trebuia

să facă faţă unei invitaţii la un dineu. Trebuia să se ducă la familia Michel Langrenet, oameni din înalta burghezie, foarte respectaţi. Michel Langrenet, avocat ilustru, cunoscut pentru cinstea desăvârşită a caracterului său, era decanul avocaţilor şi nutrea multă simpatie şi stimă pentru Patrice care odinioară fusese secretarul său. Doamna Langrenet, fată de senator, fost ministru de Justiţie, era renumită pentru bunătatea şi clarviziunea ei care o făceau să se bucure de multă autoritate în mediile mondene; ea cunoştea familia lui Dominique şi nutrea faţă de soţia lui Patrice o afecţiune aproape maternă.

Nu se putea ca familia Martyl să refuze acea invitaţie. Ce pretext să invoce? Nu se vor mira că nu vin? De altfel familia Langrenet primea cele mai înalte personalităţi din lumea politică şi din lumea judiciară şi în seara aceea urma să cineze la ei Octav Rousselot, prietenul din copilărie al Prefectului Poliţiei cu care rămăsese amic intim fiind un obişnuit al casei. Prin el Patrice era sigur că avea să mai afle unele lucruri.

La ora opt seara, în salonul decorat cu un gust sobru al marelui apartament pe care-l ocupau decanul avocaţilor şi soţia sa în bulevardul Saint-Germain, la doi paşi de Palatul Bourbon, intrară Dominique şi Patrice Martyl. El, drept, în haina sa neagră, calm şi serios ca de obicei. Ea, frumoasa Dominique, îmbrăcată cu o rochie scumpă şi elegantă, calmă şi surâzătoare; triplul şirag de perle al celui de-al doilea colier al ei îi împodobea ca de obicei decolteul.

Octav Rousselot tocmai telefonase. Se scuza că va fi obligat să întârzie; îi rugă să se aşeze la masă fără să-l aştepte. Trebuia să rămână în cabinetul Prefectului pentru a afla rezultatele instrucţiunii începute privind afacerea de la „Gazonul albastru”. Dar de îndată ce va termina, va veni. După telefonul său, toată lumea trecu în sufrageria aranjată

cu multă eleganţă: cristaluri, argintărie, faţă de masă şi şervete de damasc de un alb strălucitor.

Conversaţia lâncezea, musafirii parcă aşteptau ceva. Se schimbară câteva fraze despre scandalul zilei. Toţi îl aşteptau pe Rousselot. În sfârşit avocatul apăru şi se aşeză pe scaunul gol care-l aştepta, după ce-şi reînnoi scuzele faţă de stăpâna casei. Rousselot era un bărbat de vârstă mijlocie, destul de corpolent şi chel; avea un aer important şi era o persoană agitată. Părăsise cabinetul prefectului, îi văzuse pe judecătorul de instrucţie şi pe şefii poliţiei. Auzise informaţiile date jurnaliştilor.

— Nu comit nici o indiscreţie, zise el, împărtăşindu-vă veştile pentru că mâine dimineaţă ceea ce vă spun eu acum va fi cunoscut de toată lumea.

Tăcu o vreme pregătindu-şi în mod savant dezvăluirile, mulţumit să vadă toată atenţia celor de la masă îndreptându-se asupra lui.

— Ei, ei, nu ne spui nimic? strigară mai multe voci.

— Hai, dragă Rousselot, spune-ne ce s-a mai întâmplat...

— Nu ne fă să ne perpelim astfel, se rugă doamna Langrenet.

— Julot a vorbit? o întrerupse decanul.

— Din păcate, omul arestat nu e Julot, răspunse Rousselot.

— Cum? Ce vrei să spui? Nu e Julot?

— E un alt Julot. Nu e adevăratul Julot. Asta explică dificultăţile anchetei, ezitările urmăririlor.

Rousselot se întrerupse din nou. Mirarea devenise generală.

— Hai, Rousselot, explică-te, insistă decanul.

— Ei bine, iată... Când am cercetat fişa antropometrică s-a constatat că omul arestat la Marly nu corespundea cu semnalmentele din fişă. Există o oarecare asemănare între

ei, dar atât. Amprentele digitale de pildă, baza infailibilă a identificării precise, sunt complet diferite.

— Atunci omul arestat cine este?

— Un oarecare Caboche, zis le Trône, care se numeşte şi el Julot, de la Jules, ca şi mecanicul din Marly. O cunoştea şi el pe Pierreuse. În duminica crimei a străbătut pădurea împreună cu ea. Tot cu ea a mâncat la „Gazonul albastru”, le-a întâlnit pe cele două dansatoare şi s-a trezit amestecat noaptea în faimoasa orgie al cărei teatru a fost peluza luminată la început de felinarele albastre. Acum poliţia îl acuză că el ar fi omorât-o pe Pierreuse. La început a negat. Apoi a mărturisit că a luat parte la acel dezmăţ dar că a avut ca parteneră o altă femeie.

— Şi ce femeie a fost partenera lui?

— Femeia din lumea mare, declară Octav Rousselot.

Urmă un moment de tăcere. Dominique se temu să nu se audă cât de tare îi bătea inima. O voce care nu spusese nimic până atunci începu să protesteze. Era vocea lui Richard l’Heurois. Şi el ca şi prietenul său Antoine Ganet se numărau printre musafiri. Richard strigă:

— Haida-de! E o minciună sfruntată! Omul ăsta are dovezi? Şi dacă are le-a comunicat instanţei? N-o să mă faceţi pentru nimic în lume să cred că o astfel de femeie se dăruie unui individ ca ăla!

— Depinde! murmură un alt musafir.

Dar Octav Rousselot îi răspunse lui Richard:

— Julot a dat amănunte precise.

— A dat amănunte? întrebă o femeie tânără.

— Şi încă foarte scabroase, continuă Rousselot.

Richard ridică din umeri.

— Evident, poate să dea câte amănunte vrea, bineînţeles inventându-le. Cu cât dă mai multe amănunte cu atât dovedeşte că minte în nădejdea de a-şi salva capul.

— De ce? întrebă aceeaşi tânără curioasă.

— De ce? continuă Richard. Pentru că el ştie că toată lumea e de acord asupra unui lucru: omul care a ucis-o pe Pierreuse este şi cel care a răsturnat-o şi a posedat-o pe iarbă. Afirmând că partenera sa a fost frumoasa necunoscută, jupânul Caboche vrea să-şi afirme nevinovăţia.

— Raţionamentul e just, mărturisi Rousselot, dar omul face precizări clare.

— Cred şi eu, îşi pregăteşte apărarea.

— Ce spune? întrebă tânăra, cu o curiozitate prost ascunsă.

— Declară că încă de la început a prevăzut ce se va petrece şi că şi-a şi făcut alegerea, având demult ambiţia să devină fie şi pentru câteva momente, amantul unei femei de lume. Beţia celorlalţi ajutându-l, nu i-a fost deloc greu să triumfe. Când a văzut că momentul critic a sosit, s-a apropiat de frumoasa necunoscută şi a cuprins-o în braţe. Şi imediat, pretinde el, ea i s-a dăruit cu o ardoare egală cu a sa, cu un asemenea elan încât a fost aproape uluit. „Imediat - continui să citez ce-a spus - am pornit-o la trap apoi la galop. Fără ezitări, fără mofturi, fără vorbe! Voia să ajungă la final! N-a durat prea mult, pe legea mea! Ah, târfuliţa! a strigat el bătându-se cu mâna peste genunchi. Am avut o mulţime de muieri la viaţa mea, dar niciodată una ca asta.” Vă rog să mă scuzaţi, doamnelor, despre cruzimea acestor amănunte, continuă Rousselot cu o prefăcută rezervă, văzând interesul pe care-l suscita povestirea sa. Atunci, continuă el, judecătorul de instrucţie l-a întrebat:

— Spui că n-ai cunoscut o asemenea femeie... nici măcar pe Pierreuse? Jupânul Caboche a răspuns cu un accent de adevăr: între mine şi Pierreuse n-a fost niciodată nimic. Nu

zic că n-aveam o slăbiciune unul pentru celălalt şi că treaba asta nu s-ar fi sfârşit până la urmă ca de obicei. Toată după masa ne-am vârât prin tufişuri şi ne-am sărutat. Apoi m-a invitat să mănânc împreună cu ea iar ea să petreacă noaptea la mine fără ca treaba asta să ne coste vreun ban.

— Ştii cine a omorât-o? l-a întrebat judecătorul.

— Habar n-am! În acel moment eu eram ocupat cu altceva. Când Piereuse a ţipat, doamna cea frumoasă şi cu mine eram la cel de-al treilea asalt.

Octav Rousselot odată lansat, mersese mult prea departe cu povestirea, mai departe decât avusese intenţia, căci doamna Langrenet, protestă:

— Taci! Te rog, taci! Biata femeie!

— O plângi, draga mea? o întrebă soţul ei.

— Da, o plâng, zise doamna Langrenet. O asemenea înfrângere este îngrozitoare! Îmi închipui cât trebuie să se chinuie la ora asta nefericita aceea! Gândeşte-te la suferinţa, la umilinţa ei când va citi în ziarele de mâine declaraţia acelui ticălos care vorbeşte despre ea în astfel de termeni! Cu ce spaimă, cu ce groază se gândeşte probabil la scandalul inevitabil, la numele său făcut de râs. A fi amanta unui Julot oarecare înseamnă să mori de ruşine!

Patrice nu cuteză s-o privească pe Dominique, dar o observă pe ascuns. Era foarte palidă, dar şi foarte calmă; el singur bănui lupta cumplită ce se dădea în ea pentru a nu se trăda. La fel de palid, Richard declară:

— Acest individ murdar minte... asta sare în ochii oricui. Declaraţiile sale put de la o poştă a minciună.

Patrice care încă nu spusese nimic îl privi pe Richard:

— Ce poţi să ştii tu?

Stăpâna casei se ridică de la masă; toată lumea o imită, dar înainte de a intra în salon, Patrice pretextând o întâlnire urgentă şi indispensabilă, îşi luă la revedere şi plecă

împreună cu Dominique.

În maşina care-i ducea spre casă în aerul călduţ al nopţii de vară, domni o lungă tăcere. În sfârşit, Dominique şopti cu glas timid:

— La ce te gândeşti, Patrice?

— La ceea ce a spus acel om despre tine.

— E o minciună de la un capăt la altul!

— Nu prea pare. Totul e foarte clar. Şi apoi, adăugă el încet, mai e un lucru înfricoşător.

— Care? şopti ea îngrozită.

— Poţi rămâne însărcinată, poţi avea un copil!

Dominique îl privi cu reproş. Cum îndrăznea s-o tortureze astfel, evocând...

— Nu te teme, bietul meu bărbat. Linişteşte-te! Nu mai e cazul. Te rog să uiţi totul!

El o privi o secundă în ochi.

— Tu poţi uita?

— Nu! Nu pot uita nimic. Asta e pedeapsa mea, dar ea nu trebuie să mă lovească decât pe mine. E crucea pe care va trebui s-o port singură!

— Singură? Sărmana mea Dominique, eşti o femeie destul de gingaşă.

— Cu atât mai rău pentru mine! N-am decât un scop, o dorinţă, o nădejde: ca scandalul ăsta să se stingă fără să te atingă în vreun fel. După asta, pot să şi mor.

Înduioşat, ţinu o secundă volanul doar cu o mână, pentru a strânge cu cealaltă mâna soţiei sale. La gândul morţii evocat de ea simţi trecându-l un fior de spaimă din cap până în picioare. Şi totuşi îi era groază de această femeie care se afla lângă el; îi era ruşine că-i era nevastă! Nu înceta să se gândească cu silă şi cu revoltă la dezvăluirile lui Jules Caboche. Faptul că săvârşise şi el o faptă asemănătoare nu avea nici o importanţă. El nu se gândea

decât la ceea ce făcuse Dominique. Părând că se trezeşte brusc, Dominique privi prin geamul deschis al portierei; văzu copaci, umbre şi lumini.

— Unde mă duci, Patrice? Nu mergem acasă?

— Ba da, răspunse el apucând-o pe un drum care o făcea spre dreapta.

— Dar ăsta nu-i drumul care duce acasă la noi, spuse ea după câteva minute.

— Nu e, răspunse Patrice. Înainte de a ne întoarce, facem un ocol. Antoine m-a invitat împreună cu tine ca să petrecem o oră cu el. Un mic banchet la care a invitat câţiva prieteni. Apoi pe un ton ciudat, Patrice adăugă: Antoine m-a prevenit că înainte de masă va avea loc o reprezentaţie cu câteva numere amuzante.

— N-am chef de banchete, protestă Dominique care nu auzise ultima frază.

— Ba da, vino, insistă Patrice. Asta o să-ţi mai schimbe gândurile. Ne putem întoarce acasă oricând vei dori.

Într-unul din noile imobile construite între La Porte d'Auteuil şi La Porte Dauphine, pe locul unde în urmă cu vreo cincizeci de ani fuseseră vechile fortificaţii, Antoine avea un vast atelier aflat pe deasupra apartamentului său personal, unde ajungeai urcând o mică scară interioară. Din atelier făcuse un fel de teatru tot aşa cum „Le Grand-Guignol" fusese amenajat în atelierul unui pictor celebru pe la sfârşitul secolului al XIX-lea. Antoine organiza acolo spectacole foarte căutate despre care criticii de la marile ziare şi reviste literare vorbeau uneori, iar cei de la ziarele şi revistele mai mici vorbeau mai tot timpul. Actorii erau jumătate profesionişti care se străduiau să pară amatori, iar jumătate nişte amatori mondeni, măguliţi să semene pentru câteva momente cu profesionistii, apărând alături de

ei, pe aceeaşi scenă elegantă unde le erau îngăduite toate libertăţile. Culisele şi cabinele actorilor fuseseră instalate chiar în apartamentul lui Antoine. Dormitorul, baia, celelalte camere care dădeau pe un coridor îi adăposteau în seara reprezentaţiei pe actori şi pe actriţe.

Când Patrice Martyl şi soţia sa sosiră, Antoine, ocupat cu ultimele pregătiri, îi primi încântat. Îi conduse în fotoliile de orchestră unde Dominique se aşeză imediat. Patrice rămase în picioare.

— Mă duc împreună cu Antoine, zise el, să arunc şi eu o privire asupra ultimelor detalii ale pregătirilor.

Şi lăsând-o pe Dominique singură în mijlocul unui număr destul de mare de spectatori care se şi adunaseră, se îndepărtă împreună cu stăpânul casei. Faţă de Antoine, Patrice nu simţea violenta animozitate, ura plină de gelozie pe care o simţea faţă de Richard. Antoine nu i se părea demn de resentimentele sale pentru că dintre cei trei bărbaţi cu care fusese părtaş la dezmăţul de la „Gazonul albastru”, pe el nu-l putea bănui că ar fi putut profita de ameţeala soţiei sale. Patrice era aproape sigur că partenerul lui Dominique fusese mahalagiul de Julot... Da, dar tot atât de bine putea să fi fost şi Richard! Sigur, ar fi fost mai puţin umilitor, dar groaza lui ar fi fost mult mai mare iar gelozia s-ar fi dovedit fără margini. Numai gândindu-se la acest lucru şi simţea cum păleşte de furie.

— Mă duc jos, îi spuse el lui Antoine, ieşind din sală.

— Bine, du-te, îi răspunse el preocupat.

Patrice coborî scara şi o porni pe coridorul cu uşi închise. Cea de a treia uşă, ştia acest lucru, era un fel de cabinet de toaletă, o cameră confortabilă, mobilată cu scaune joase, un divan şi o oglindă mare. Patrice se opri şi bătu la uşă. Înainte de a primi un răspuns apăsă pe clanţă şi intră. Viziune magnifică! În odaie, singură, se afla o femeie care

tocmai se dezbrăcase şi în care Patrice o recunoscu pe dansatoarea Isabella!

XII

PORUMBIŢA ÎMBLÂNZITĂ

Isabella scoase un uşor strigăt, un strigăt de femeie surprinsă, jignită în pudoarea ei. Acea femeie care se dezbrăcase de o sută de ori pentru a dansa goală în faţa unei mulţimi ai cărei ochi avizi îi cercetau cu de-amănuntul farmecele, acum - când în faţa ei se afla un singur bărbat - era speriată ca o nimfă surprinsă în timp ce făcea baie. Cu palmele ei mici încercă să-şi ascundă cele mai intime părţi ale trupului.

— Foarte drăguţ din partea dumitale că mă primeşti fără ceremonie, zise Patrice cu tonul calm al cuiva aflat în vizită.

— Aştept camerista, murmură Isabella.

— M-am întâlnit cu ea, zise Patrice ironic. Nu va veni aici decât după ce-o voi suna.

Isabella ridică din umeri.

— Dragul meu, n-am nevoie de dumneata ca s-o suni şi n-am nevoie de ea ca să te dau afară pe uşă!

— Ca să vezi, zise Patrice, ca şi cum ar fi uitat ceva; scuză-mă, scumpă doamnă, că am uitat să pun zăvorul pe uşă! Şi în aceeaşi clipă, îşi şi repară greşeala.

Isabella strigă - sinceră sau prefăcută:

— Eşti insolent! Credeam că francezii sunt mai respectuoşi!

Patrice se înclină surâzând:

— Frumoasă doamnă, aş fi lipsit de respect dacă aş pleca! De altfel trebuie să-ţi spun unele lucruri. În acest scop l-am rugat pe Antoine să-mi spună care e cabina dumitale!

— Deci ştiai că voi fi aici? întrebă Isabella.

— Da, de la Antoine. Şi Fancy?

— Ea a trebuit să se ducă la costumier pentru a ne ajusta costumele de pene. Căci vom juca într-o poveste de Andersen. Astă-seară nu vom mai fi porumbiţe ci lebede.

— Eu prefer porumbiţele, zise Patrice şi pentru mine dumneata rămâi o porumbiţă. Şi apoi află că actualul dumitale costum mi-e mult mai drag decât oricare altul din voal sau din pene!

Isabella care uitase că era goală voi să ia o eşarfă pentru a-şi acoperi măcar minunaţii ei sâni. Dar Patrice n-o lăsă.

— Nu, te rog... Rămâi aşa cum eşti! Deci aţi scăpat din ghearele Justiţiei şi dumneata şi Fancy?

— Da... Da, n-au avut nici un motiv să ne reţină fiindcă nu săvârşisem nici un delict. Nici măcar acela de... Cum îl numiţi voi aici?

— Ultraj public la pudoare, zise Patrice. Ar fi fost prea grosolan să vi-l aplice dumitale şi prietenei dumitale. Dacă ar fi procedat astfel poliţia ar fi săvârşit unul şi mai grav: ultraj public la Frumuseţe. În sfârşit, bine au făcut că au renunţat.

— Dar ne-au vârât la închisoare, zise Isabella, o închisoare oribilă. Au vrut să ne amestece în uciderea acelei sărmane femei de stradă, ceea ce ar fi fost şi mai oribil. Povestea asta ne-a dezgustat de Paris. Aşa că peste două sau trei zile plecăm în Egipt. Dar ai spus că ai ceva de discutat cu mine... Ce anume? Spune repede şi pleacă fiindcă dintr-un moment într-altul trebuie să intru în scenă.

— Uite că nu mai ştiu ce voiam să-ţi spun...

— Atunci te rog, pleacă.

— Dă-mi mâinile şi plec. ..

Uitând că tocmai cu mâinile îşi ascundea partea cea mai intimă a trupului, Isabella i le întinse, oferindu-şi tot ce avea ea mai de preţ ochilor lacomi ai lui Patrice. El se apropie de ea năucit.

— Trupul meu n-are nici un secret pentru tine, Patrice.

— Ba da, cel mai preţios, cel mai tulburător: secretul îmbrăţişării, al mângâierilor tale. Mă vei refuza?

— Ar fi de prost gust să refuz ceea ce ţi-am mai dăruit o dată!

— Adevărat? Ce spui, porumbiţa mea dragă? Când?

— Adu-ţi aminte de „Gazonul albastru”... Cum, nu m-ai recunoscut când am venit să te văd? Doar eu ştiam bine cine-mi fusese partenerul...

— Într-adevăr? Oh, ce n-aş da să ştiu...

— Ce să ştii?

— Dacă te-am avut într-adevăr pe tine sau pe Pierreuse...

— Pierreuse pe care după aceea ai omorât-o?

— Exact.

Ea izbucni în râs.

— Linişteşte-te, dragul meu, pot să jur că te gândeai la cu totul altceva decât să ucizi!

— Afirmi acest lucru?

— Da, îl afirm. Amintirea mea este extrem de precisă. Regret că amintirea ta nu-i tot atât de plăcută.

— Am păstrat o amintire de neuitat dar confuză în ceea ce priveşte persoana.

— Nu-i prea măgulitor pentru mine.

— Lasă-mă să-mi dau seama...

Ea îl înlănţui cu braţele pe după gât. Patrice o întinse pe divan, apoi sărutându-i buzele fierbinţi, murmură:

— Oh, tu ai fost, tu, *darling*! Te recunosc! Tu ai fost

femeia de la „Gazonul albastru”, îţi regăsesc savoarea, gesturile, parfumul. Pe tine te-am posedat atunci şi te posed din nou, acum!

— Pe mine, Patrice, pe mine, care n-am uitat acele clipe de care mă bucur din nou acum!

O regăsi pe Dominique în maşină. Le văzuse dansând pe cele două prietene şi fugise de la serbare, luptând împotriva unei gelozii crude, disperate, presimţind ceea ce se petrecuse fără să poată face nimic. Patrice urcă repede, apucă volanul şi demară.

— Am întârziat puţin, spuse el, scuzându-se cu stângăcie.

— Te scuz cu corndiţia să nu mă minţi!

— De ce te-aş minţi?

— M-ai părăsit astă-seară, ducându-te să le găseşti pe cele două dansatoare... Ba nu, pe cea mai frumoasă dintre ele. De ce?

— Ca să aflu cu cine am fost în noaptea aceea la „Gazonul albastru” şi dacă eu am omorât-o pe Pierreuse.

— Şi regăsind-o pe Isabella ţi-ai dat seama că ea a fost partenera ta în noaptea aceea şi aţi luat-o de la capăt. Ah, Patrice, câtă josnicie!

Ea tăcu. Tăcu şi el. Patrice observă că Dominique plângea.

— Nu mă ţine de rău, Dominique! Nu mai puteam trăi cu gândul că făptuisem o crimă. Acum mă simt eliberat!

— Da, cu preţul unei noi greşeli... Cu preţul unui act asemănător cu primul. Şi de data aceasta săvârşit în mod conştient!

— Simţeam nevoia să uit. Acuzaţiile lui Julot împotriva ta m-au răscolit, m-au înnebunit...

— O faptă urâtă nu te ajută să uiţi, spuse ea.

Cu vocea zdrobită de mâhnire, continuă:

— Te rog, Patrice... Dă-ţi seama cu profundă luciditate de ceea ce ai făcut. Suntem şi aşa destul de nefericiţi amândoi. N-avem dreptul să ne facem rău cu bună ştiinţă unul altuia. Durerea noastră ne e de ajuns.

— De ce-a spus omul acela grozăviile alea despre tine?

— Nu trebuia să-l crezi!

— Femeile nu vor niciodată să crezi ceea ce se spune despre ele, nici chiar dacă vezi cu ochii tăi!

— Nu tot ceea ce vezi cu ochii tăi e întotdeauna adevărat. Şi apoi nimic nu-ţi dă dreptul de a mă face să sufăr astfel!

Ea rosti aceste cuvinte cu atâta tristeţe încât el strigă:

— Ai dreptate! Iartă-mă! S-a sfârşit! S-a sfârşit!

— N-o vei mai revedea?

— Niciodată! Nici pe ea şi nici pe alta!

— Poţi să juri acest lucru?

— Da, îţi jur!

Era gata să-i răspundă dar se întrerupse brusc.

— Patrice! Uită-te colo sus! E apartamentul nostru!

Patrice încetini mersul maşinii şi privi în sus. La vreo sută de metri distanţă, pe deasupra construcţiilor scunde, se vedea imobilul unde locuia familia Martyl şi la etajul al şaptelea, ferestrele apartamentului lor, luminate.

— Ce să însemne asta? Să fie servitorii?

— Nu, servitorii şi-au luat liber în seara asta! Mai mult ca sigur că e poliţia, spuse Dominique, tremurând din cap până în picioare. Cred că e brigadierul Delbot care ne urmăreşte şi care a venit să ne aresteze.

— Imposibil, protestă Patrice. Nu se arestează oameni la ora asta decât în caz de flagrant delict. Legea e clară.

Opri maşina în faţa casei, la marginea trotuarului. Se dădu jos urmat de Dominique, intră şi se năpusti în ascensor. Cine şi ce căuta în apartamentul lor?

— Poate că fac percheziţie, şopti Dominique.

— Ar fi complet ilegal. Dar Delbot, care ne urăşte, e în stare de orice. A încercat probabil o vizită nocturnă ştiind că nu eram acasă. A forţat uşa ca să poată răscoli peste tot şi caută probe.

Ieşind din ascensor, văzu că uşa era încuiată şi nu zăriră nici o urmă suspectă pe broască. Patrice descuie uşa fără zgomot. Salonul cel mare, salonul cel mic erau luminate. Prin oglinda uşilor larg deschise se vedea în biroul de asemenea luminat dar aflat în mare dezordine, un individ în genunchi care încerca să deschidă casa de bani.

— Vezi, Dominique? E un hoţ!

Fără să facă zgomot, Patrice se îndreptă cu revolverul în mâna spre birou şi-l apucă de ceafă pe omul care se întoarse trântind o înjurătură. Individul nu era Delbot. Era un zdrahon cu umeri laţi, cu părul de un blond roşcat, cu ochi neruşinaţi, era...

— Hei, nu mă mai recunoaşteţi, patroane? îl persiflă omul care nu părea câtuşi de puţin speriat.

— Cine eşti? Spune repede că dacă nu...

— Fără ameninţări că nu câştigi nimic! Crezi că mai e cazul să mă prezint? Doamna ştie cine sunt, mai ales ea, care mă cunoaşte atât de bine!

— Eu, să te cunosc? întrebă speriată Dominique.

— Sunt Julot, adevăratul Julot, nu nenorocitul pe care, l-am înjunghiat în pădurea din Marly. Sunt Julot numărul unu! Singurul, autenticul, cel de la „Gazonul albastru”, cel cu care doamna...

Şi râse ca un mitocan.

Patrice luase de pe şemineu un vas greu din bronz care mânuit de o mâna viguroasă, putea deveni o armă de temut.

— Lasă-mă pe mine să-i vin de hac, spuse Dominique

hotărâtă, dându-l de-o parte.

Şi luând de pe birou revolverul lui Patrice, se întoarse şi trăgând piedica îndreptă arma spre bandit spunându-i:

— Destul cu minciunile şi cu insultele, ticăloşiile! Dacă nu te potoleşti, trag fără milă!

Pe chipul ei se citea o hotărâre înverşunată, implacabilă. Puteai ghici din toată atitudinea tinerei femei cât de fericită ar fi fost să-l suprime pe mitocanul acela neobrăzat. Julot se ridică în picioare. Neliniştit, se dădu un pas îndărăt şi glumi surâzând fals:

— Mă faceţi să râd amândoi! Vreţi scandal cu orice preţ? Asta vreţi? Eu zic să vă liniştiţi. Fără şicane că nu e bine! Delbot şi cu amicii săi acuşica or să se înghesuie pe palier! Mi-au luat urma! Deocamdată suntem singuri. Să profităm cât mai avem vreme. După care o şterg pe scara de serviciu ca un om de lume.

— De ce-ai venit aici? Ca să furi, nu-i aşa? zise Patrice aspru.

— Nu, patroane. Am venit, ca să zic aşa, să adun recolta.

— Ce recoltă?

— Păi ceea ce am semănat înainte de a pune ăia laba pe mine în pădurea din Marly.

— Explică-mi clar şi repede, zise Patrice care începuse a ghici intenţiile individului.

— Aşa-mi place: clar şi repede, aprobă banditul. Deci cum Pierreuse îi plăcea lui Caboche, i-am cedat-o cu condiţia să-mi dea jumătate din beneficiile sale fiindcă femeia îmi aducea venituri grase. Or, ea era cea care furase colierul de perle iar eu ştiam unde-l ascunsese Caboche. Vi-l revând pentru patru sute de mii de franci. Nici un franc mai puţin.

— Şi altceva?

— Altceva? Ei bine, i-am luat lui Caboche şi cartonul ăla

de pe coşul cu şampanie unde erau trecute numele şi adresa dumitale scrise de patronul restaurantului.

— Şi altceva?

— Altceva e că sunt gata să-mi vând tăcerea şi discreţia. Ia gândeşte-te la scandalul pe care pot să-l provoc punându-mă de acord cu amicul dumitale Delbot. Ruşinea pentru maestrul Martyl şi dama lui implicaţi într-o afacere de asasinat! Fără a mai vorbi de orgia dinainte. Hai, maestre, cam cât crezi că valorează treaba asta ca să evităm prăbuşirea dumitale? Fixează un preţ! Am spus că pe colier vreau patru sute de mii de franci... Restul la cât îl estimezi? Cinci sute, şase sute; şapte sute de mii?

— Ca s-o scurtăm, îţi dau un milion, zise Patrice rece. Eşti de acord cu un milion?

Banditul îşi reprimă o tresărire de bucurie lacomă, aproape speriat de această reuşită bruscă pe care nu conta.

— Dar nu vreau un cec. Bani, bilete de Bancă!

— Un milion în bilete de Bancă!

— Pe care îi voi avea când?

— Mâine după-amiază. Îmi trebuie şi mie timp să adun atâţia bani!

Julot reflectă un moment apoi conchise:

— Să fii aici mâine între patru şi cinci după-amiază. Îţi voi comunica la telefon locul unde urmează să te întâlneşti cu omul meu. Sper că joci cinstit... fără glume! Şi mai sper să nu-mi întinzi vreo capcană!

Ochii lui Patrice priviră fix în ochii banditului.

— Nu, zise el, nu-ţi întind nici o capcană.

— Juri?

— Pe onoarea mea, dacă acest, cuvânt mai are vreun sens pentru dumneata, răspunse simplu Patrice.

Julot nici măcar nu tresări. Tocmai se pregătea să răspundă când uşa anticamerei se deschise fără nici o

dificultate ca şi cum nici n-ar fi fost încuiată. Urmat de doi oameni, Delbot înaintă până în mijlocul biroului lui Patrice.

— Scuză-mă, dragă maestre, spuse brigadierul, dar fără voia mea am auzit o parte din discuţie. Un şantaj de un milion, ei drăcie! Şi treci atât de uşor peste asta? Şi cine e şantajistul? Îl cunosc, mi se pare că e...

Banditul ridică din umeri.

— Da, e Julot, adevăratul, singurul, unicul Julot!

Delbot îşi chemă oamenii.

— Andermatt, vino să mi-l legi fedeleş! În sfârşit, Julot, am pus mâna pe tine! Ne-ai răpit ceva timp dar a meritat!

— Un moment, domnule! Vreau ca odată cu mine să-i luaţi şi pe ăştia doi!

— Pe maestrul Martyl şi pe doamna Martyl! Cască gura şi vorbeşte! Ce-au făcut?

— Păi nişte lucruri care meritau un milion ca să-mi cumpere tăcerea!

— Argumentul are oarecare greutate, declară Delbot. Dragă maestre, încă o dată scuzele mele dar datoria mea e să acţionez.

— Şi a mea de asemenea, zise Dominique, ducându-şi revolverul la tâmplă.

— Mai înainte eu, protestă Patrice.

— Nu, nu, zise ea, nu vreau să te văd murind. Tu vei muri după mine. Aşa că nu vom mai avea parte nici de închisoare, nici de scandal. Pac! Pac! şi gata! Totul se va sfârşi!

Julot interveni.

— Gândindu-mă mai bine, domnilor, nu voi depune nici un fel de mărturie împotriva acestor doi oameni de treabă şi nu veţi avea nici cartonul de pe coşul cu şampanie dacă nu-mi voi căpăta milionul. Aşa că amânaţi arestarea, mea, până mâine!

Deşi furios, Delbot se înclină surâzând.

— N-am decât un cusur dar acela e capital. Vreau întotdeauna ca lucrurile să meargă repede. Puţină răbdare şi treaba e gata. Deci pe mâine. Dar mâine vei vorbi.

— Doar dacă n-o să am milionul.

— Ţi l-am promis, zise Patrice.

— În acest caz, n-am să te trădez, maestre Martyl.

Brigadierul înălţă din umeri. Acum nimeni nu putea să-i mai scape.

A doua zi, încă de la prima oră, Patrice îşi începu demersurile pentru a aduna banii. La trei şi jumătate se întoarse acasă purtând într-o mică sacoşă de piele o mie de bilete de Bancă a câte o mie de franci.

— Nu te revoltă să-i dai acestui ticălos atâţia bani? îl întrebă soţia sa.

— Fleacuri! Suntem tineri. Vom munci. Esenţialul este acum ca Delbot să nu ne împiedice să ne întâlnim cu Julot şi să-i cumpărăm tăcerea. Fără mărturia lui Poliţia nu poate întreprinde nimic împotriva noastră.

Cu câteva minute înainte de ora patru, telefonul sună făcându-i pe amândoi să tresară.

— Ăsta-i omul nostru, murmură Dominique.

— Sună mai devreme! E grăbit să pună mâna pe bani! zise Patrice cu un râs sec.

Dar ridicând aparatul auzi o voce estompată:

— Ah! Tu eşti, Richard? îi făcu semn lui Dominique să ridice celălalt aparat ca să asculte şi ea.

Vocea lui Richard, la celălalt capăt al firului, răspunse:

— Da, sunt eu, Richard. Vă telefonez din Meudon.

— A, eşti la Meudon? întrebă Patrice.

— Da, părinţii mei au plecat în călătorie. Vor lipsi toată vara şi mi-au lăsat mie vila unde m-am şi instalat de o săptămână împreună cu valetul meu.

— Ce mai e nou? întrebă Patrice.

— Nişte lucruri foarte grave. Julot, adevăratul Julot, a descoperit nu ştiu nici eu cum, locul unde m-am retras. Mi-a făcut o vizită şi mi-a dat un ultimatum: două sute de mii de franci în patru ore. Numai cu acest preţ va tăcea. Atunci l-am înştiinţat pe brigadierul Delbot care va pune mâna pe el şi pe complicii săi de îndată ce va ajunge aici.

Chipul lui Patrice se încruntă.

— Eşti nebun, Richard! Nu trebuia să anunţi pe nimeni. Dacă acest om va fi arestat, va vorbi! Trebuie împiedicată cu orice preţ arestarea lui!

— Ei bravo! Acum te-ai apucat să protejezi otrepe de teapa acestui criminal! De altfel o prea târziu! Neavând încredere în mine şi probabil nici în acoliţii săi, jupânul Julot a venit cu un ceas mai devreme decât a zis. Atunci servitorul meu şi cu mine am pus mâna pe el fără nici o greutate şi l-am legat zdravăn. Delbot, căruia i-am dat telefon, urmează să sosească în douăzeci de numite.

— Şi după trei minute ne va denunţa. Ai făcut bine că m-ai avertizat. Trebuie să-l împiedic cu orice preţ să vorbească. Dezleagă-l, spune-i că milionul îl aşteaptă. Să vină să-l ia de la mine!

— Un milion? Îi dai un milion? Eşti nebun.

Punând telefonul în furcă, Patrice calculă.

— Dacă Richard îl eliberează pe Julot, într-o oră şi jumătate, totul se va termina. Dacă nu, înainte de ora şase, Delbot va fi aici!

Şi cei doi începură să aştepte. O aşteptare infernală. Deznodământul se apropia. Acum nu mai puteau conta pe nici un ajutor.

XIII

VÎNĂTORUL ÎN CULPĂ

La ora şase şi un sfert, Patrice se întoarse din balcon cu chipul descompus.

— Vine Delbot, l-am văzut coborând din maşină.

— Deci suntem pierduţi?

— Nu cred. Văd că e singur. Altfel ar fi venit cu încă trei, patru, după el.

Dominique încercă să glumească.

— Crezi că a venit să stea la taclale cu noi?

— Habar n-am. De unde să ştiu de ce-a venit?

Îşi puse revolverul alături după ce-i verifică încărcătorul.

— Tu eşti hotărâtă să faci acest pas, Dominique?

— Categoric, dragul meu. Am dus până acum o viaţă minunată. Trebuie să plecăm înainte de a fi împroşcaţi cu noroiul unui proces. Te-am iubit cum nici o femeie nu şi-a mai iubit bărbatul. Mă crezi?

— Din străfundul inimii. Ai fost vreme de câţiva ani singura şi cea mai desăvârşită parteneră a mea. Dar vezi că soarta e uneori crudă. O mică greşeală, un moment de ameţeală şi gata... Urmează pedeapsa nemiloasă. Cu atât mai rău pentru noi.

Se îmbrăţişară profund şi cu seriozitate. În vestibul se auzi soneria.

— Domnul brigadier Delbot, anunţă servitorul care se

făcu nevăzut.

Patrice apucă revolverul şi-l îndreptă spre Dominique.

— Gata, Delbot? Ne arestezi?

— Mii de-draci, strigă brigadierul apucându-l de braţ.

— Un răgaz? Lucrurile nu merg cum vrei dumneata? Ce s-a întâmplat? întrebă Patrice nerăbdător.

— Aveţi noroc! răspunse Delbot turbând de necaz.

— Noroc? Noi? Julot n-a depus încă mărturie împotriva noastră? N-a semnat depoziţia?

— Nici n-a vorbit, nici n-a semnat nimic! Când am pus mâna pe el, la prietenul dumneavoastră Richard, mi-a cerut să-l dezleg ca să poată vorbi mai lesne şi trosc! mi-a ars un pumn peste ochi şi a sărit, pe fereastră.

— Şi nu l-aţi prins?

— Ba da, dar murise. Tâmpitul de Andermatt îl împuşcase în şale.

— Şi Julot suprimat, nu mai ai nici o dovadă! Atunci ce cauţi aici?

Delbot nu răspunse. Pricepuse că fusese înfrânt dar îi era greu să se resemneze. Venise să-i dovedească duşmanului că n-avea de gând să depună armele. Beat de bucurie, Patrice răsuflă adânc. Văzându-se salvată, Dominique începu să plângă.

— La urma urmelor, reluă Delbot îndreptându-se de spate, Julot mi-a povestit cum s-au petrecut lucrurile. Şi asta e de-ajuns. Dragă maestre, Justiţia are întotdeauna ultimul cuvânt. Asta-i regula, religia vieţii mele: Justiţia!

— Justiţia cere probe, zise sec Patrice. Domnule Delbot, nu te mai reţin!

Se făcuse târziu. Abia a doua zi dimineaţa Delbot îl putu vedea, la Palatul de Justiţie, pe judecătorul de instrucţie de la care spera - în ciuda a orice - să obţină totuşi un mandat de arestare. Dar magistratul îl refuză categoric. După

amiază împins de o ură oarbă, Delbot se reîntoarse pe cheiul din Passy. Dar familia Martyl părăsise Parisul pentru a efectua o lungă călătorie prin Franţa, cu maşina. Nu lăsaseră nici o adresă. Turbând de furie, Delbot se duse să se culce.

Primul popas al familiei Martyl a fost aproape de Alenşon, la castelul de Courjeul care aparţinea, unei bătrâne doamne, verişoară de departe cu Dominique şi care nutrea pentru tânăra femeie o profundă afecţiune. Nu mai plecară mai departe şi trăiră o vreme liniştiţi. Sănătatea le revenea odată, cu aerul pe care-l respirau şi care părea să alunge toate necazurile ce-i amărâseră, toate amintirile urâte. Patrice făcea mult sport şi în oboseala fizică găsise uşurare şi liniştire. Ameninţarea scandalului care atârnase o vreme deasupra capului lor nu-i mai tulbura câtuşi de puţin.

— S-a terminat, nu-i aşa? întrebă într-o zi Dominique.

— Aventura poliţistă s-a sfârşit. Dar drama continuă să ne bântuie până când vom şti cu cine te-ai tăvălit pe iarbă la „Gazonul albastru”!

— Crezi că vom şti vreodată?

— Până la urmă se află... Dar până atunci boala îndoielii va scurma în sufletele noastre, vicleană, epuizantă iar noi nu ne vom putea vindeca.

Patrice avea dreptate. Dominique nu se putea consola pentru cele câte va minute de slăbiciune care-i răvăşise existenţa. Patrice nu putea uita cele spuse de jupânul Julot şi care fuseseră repetate într-o seară la familia Langrenet. Uneori nu se mai gândea la acest lucru. Dar răgazul era de scurtă durată. Gelozia, mânia, dezgustul îi reveneau, îl chinuiau, îl împingeau la răutate, la nedreptate, la insultă. Atunci se năpustea cu mâinile crispate gata s-o apuce de gât pe nefericita Dominique. Speriat, o lua la goană,

îngrozit de dorinţa crimei care punea stăpânire pe el. Totuşi timpul mai atenuase puţin acele crize de gelozie.

Era la jumătatea lui august. Într-o luni dimineaţă Patrice se întoarse la Paris, la afacerile lui. Dominique rămase singură în acel vast castel împreună cu bătrâna sa rudă a cărei tandră afecţiune îi făcea atât de bine. Dar la trei zile după plecarea lui Patrice, un ajutor de grădinar se apropie de Dominique şi aranjându-i şezlongul în parc, îi întinse o scrisoare.

— Mi s-a spus să v-o dau personal, doamnă.

Surprinsă, Dominique cercetă plicul, apoi îl deschise şi citi următoarele:

„*Cunosc chinurile prin care treci. Dar dezvăluirile foarte importante pe care vreau să ţi le fac, nădăjduiesc că le vor atenua în parte. Diseară la ora unsprezece voi fi pe balconul camerei dumitale. Te rog să mă primeşti şi să-mi acorzi câteva minute de discuţie. Cred că te vei simţi eliberată de cea mai apăsătoare dintre preocupările dumitale.*

Cu tot respectul,
Richard L'Heurois."

Văzând semnătura, Dominique roşi. Ştia cât de profundă şi de sinceră era afecţiunea pe care tânărul bărbat o avea pentru ea. Dar ştia de asemenea şi ce dorinţă tenace şi arzătoare o altera, transformând-o într-o iubire senzuală. Îşi amintea de unele priviri ale lui Richard fixate pe chipul ei, pe trupul ei, priviri înflăcărate ca şi cum ar fi posedat-o cu gândul. Totuşi ea avea încredere în loialitatea tânărului, avea mai ales încredere în puterea pe care ştia că o are asupra lui. De altfel era convinsă că ar putea-o ajuta în amărăciunea ei.

XIV

AMANTUL LUI DOMINIQUE

Deci la ora unsprezece, Dominique trase deoparte draperiile şi deschise fereastra. Noaptea era caldă, liniştită, argintată de lună şi îmbălsămată de mireasma florilor din grădină. Îmbrăcată cu o rochie albă de casă, Dominique ieşi în balcon şi aşteptă dreaptă, tăcută, scrutând umbrele din parc. Şi iată că din acele umbre văzu ivindu-se silueta unui bărbat care ascunzându-se pe după copaci, străbatând peluza în goană şi pitulându-se, o luă pe aleea cea mare care înconjura casa. Apoi, la urechile ei ajunse zgomotul slab al paşilor lui sub fereastră. Pe urmă îl auzi urcând din spalier în spalier, pe peretele faţadei; ajungând în dreptul balconului nu prea înalt se prinse de balustrada de fier pe care o escaladă şi sări pe balcon.

Inima lui Dominique începu să bată violent. Acea întrevedere cerută de Richard şi pe care ea o acceptase căpătă brusc în ochii ei aspectul unei întâlniri tainice, vinovate, adultere. Toată rigida ei onestitate de odinioară se revoltă. Dar nu mai avu când să-şi facă reproşuri, nici când să dea înapoi; Richard se afla în faţa ei. Văzându-l, Dominique simţi cum îi sporeşte neliniştea, simţi o inexplicabilă stare de rău şi dintr-o dată începu a se îndoi de intenţiile vizitatorului.

— Scuză-mi îndrăzneala, scrisoarea şi vizita clandestină,

zise el. Trebuie să-ţi vorbesc fără martori, Dominique!

— Te rog să-mi spui „doamnă”, zise ea pe un ton sec.

— Bine, dar îţi spun Dominique şi de faţă cu soţul dumitale!

— Dar acum soţul meu nu e aici.

— Va fi cam pe la miezul nopţii! Mi-a spus acest lucru azi dimineaţă la Paris.

— L-ai văzut la Paris? Ştie că ai venit aici? Cunoaşte motivul vizitei dumitale?

— Nu, nu!

— De ce? Ce-i cu acest nou mister? Ce-ai venit să faci aici fără ştirea lui Patrice?

— Îi vei spune dacă vei socoti că e necesar. Dar nu putem rămâne pe balcon! Poate să ne vadă, să ne audă careva! Îngăduie-mi să intru în camera dumitale! Şi adăugă pe un ton uşor ironic: Sau te pomeneşti că nu ai încredere în mine?

Dominique era curajoasă şi avea încredere în ea. Nu vru să pară că se teme. Şi chiar avea într-adevăr de ce să se teamă?

Aşa că trase şi mai mult draperiile şi intră după el în cameră, împingând obloanele. Fără să ia loc, el îi spuse:

— Am locuit în această cameră acum doi ani, în perioada vânătorii; e izolată şi n-are vecini, nu-i aşa?

— Într-adevăr...

— Îţi mulţumesc încă o dată că ai avut încredere în mine şi m-ai primit la această oră târzie.

— Mi-ai făgăduit că-mi vei uşura mâhnirea aşa că te primesc ca pe un eliberator.

— Deci mâhnirea dumitale continuă să fie mare. .. Totuşi amintirea n-ar trebui să fie atât de dureroasă pentru că nu te ameninţă nici un scandal.

— Aşa e, zise ea încet. În ochii lumii sunt salvată dar oare

sunt salvată şi în propriii mei ochi? Pot ucide gândul care nu mă părăseşte şi care mă chinuie?

Zicând această Dominique se lăsă să cadă pe divan cu capul în mâini. Richard se aşează lângă ea.

— Da, murmură el, înţeleg. Dumneata nu suferi atâta că ai aparţinut unui bărbat ci că te-ai dăruit lui!

Cum ea nu răspunse el continuă:

— Că te-ai dăruit unui om de rând, unui om de care nu-ţi poţi aduce aminte fără strângere de inimă şi fără ruşine.

Aplecată mult în faţă, cu chipul ascuns în palme, Dominique plângea. Înclinându-se spre ea, Richard şopti:

— Totuşi, totuşi, n-ai nici o dovadă, nici o certitudine că ar fi fost el. Eu m-am revoltat încă din prima clipă faţă de acea ipoteză infamă; adu-ţi aminte că mi-am strigat în gura mare indignarea!

Ea îşi ridică faţa udă de lacrimi.

— Dar n-ai nici o dovadă că n-ar fi fost aşa. Nu ştii mai mult decât mine!

— Ba ştiu, şopti el.

— Ştii?

— Da, ştiu că eu am avut fericirea să te strâng în braţe în acea noapte, să-ţi sorb sărutul de pe buze şi plăcerea din carnea ta adorată. Te-am iubit de când te-am văzut, Dominique, şi te iubesc şi azi cu aceeaşi patimă.

Ea se ridică dreaptă, încruntată, pierdută, tremurând. Cu mâini febrile, apucă un şal de mătase, vrând să-şi acopere umerii goi. Dar Richard i-l smulse cu un gest brutal.

— Lasă-l, Dominique! Doar n-ai să pui acum între noi o bucată de mătase, când într-o anumită noapte între trupurile noastre n-a existat nici cel mai mic obstacol. Gândeşte-te la ce am însemnat unul pentru celălalt în minutele acelea! Gândeşte-te la dragostea care ne-a unit, intens, profund, printr-o legătură indestructibilă. Şi acum ai

vrea ca totul să dispară ca un vis, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Dragostea dintre noi n-o mai poate distruge nimeni, Dominique! Nu e ca urma unei răsuflări ce abureşte oglinda şi apoi dispare. Nu e ca mângâierea fugară a unei mâini uitată mult prea repede! E actul iubirii în divina sa plenitudine! E contopirea deplină a celor două trupuri ale noastre preschimbate într-unul singur!

Tremurând de dorinţă, o trase către el strângând-o cu patimă la piept. Dominique îi simţi răsuflarea fierbinte pe umerii goi. Speriată, fascinată, clătinându-se, Dominique simţi în braţele acelui bărbat cum vibrează ceva tainic în străfundurile fiinţei sale. Nu mai avea puterea să-i reziste aşa cum i se întâmplase şi în noaptea aceea de coşmar când cedase unui necunoscut care o posedase; trupul ei docil nu se revoltase împotriva primului cum nu se revoltă nici acum. Dar când gura bărbatului vru s-o sărute pe a sa, când prin semi-întunericul ce domnea în cameră îi văzu ochii în care strălucea un foc lubric şi faţa schimonosită de dorinţă, simţi brusc cum o cuprinde revolta şi fu gata de luptă. Richard o luase în braţe prin surprindere şi încercase, uzând de forţa sa, de declaraţiile sale pătimaşe, s-o înduplece să-i cedeze. Poate că Dominique, lăsându-se din nou pradă simţurilor, ar fi căzut în această capcană dacă nu i-ar fi văzut faţa aşa cum i se întâmplase cu necunoscutul de la „Gazonul albastru”. Acum însă Dominique îşi văzu atacatorul şi chipul hidos al celui care o strângea în braţe o umplu de o imensă silă. Toată pudoarea şi virtutea din ea se răzvrătiră împotriva lui. Şi începu să se lupte ca el pe viaţă şi pe moarte. Şi unul şi celălalt ştiau că nu vor putea supravieţui unei înfrângeri. Richard prefera să moară dacă nu izbutea s-o posede pe Dominique iar Dominique s-ar fi omorât dacă Richard ar fi avut-o. Aşa că înflăcărată, pătimaşă, lupta cu disperare împotriva agresorului. Cu sânii

goi, fără eşarfă, clătinându-se şi gâfâind, cu buzele întredeschise, cu părul despletit, impudică şi castă, Dominique se lupta cu îndârjire. Văzând acele nebănuite comori de frumuseţe, dorinţa bărbatului crescu până la frenezie. Devorându-i cu privirea acele frumuseţi interzise, îi mângâie sânii cu degetele sale fierbinţi, apoi o cuprinse din nou în braţe. Obosită, Dominique abia mai răsufla. Îi era frică să nu leşine şi să-i cadă în braţe. Cu un efort disperat reuşi să se smulgă din nou din braţele lui.

— Laşule! strigă ea, laşule!

Dar brusc se auzi o voce rece şi ameninţătoare:

— Las-o în pace, Richard sau îţi zbor creierii!

Urmând acelaşi drum ca şi Richard, Patrice escaladase balconul şi intrase în cameră. Stătea în picioare la trei paşi de Richard care, făcând ce i se ceruse, se dădu îndărăt uitându-se la revolverul pe care Patrice îl îndreptase spre el cu o mâna ce nu tremura.

Scăpând de agresorul ei, Dominique îşi aranjă repede rochia. Cu o voce lentă şi dură Patrice îi spuse lui Richard:

— Dacă într-adevăr tu ai fost bărbatul de la „Gazonul albastru”, atunci eşti ultimul dintre ticăloşi căci ai acţionat în mod premeditat, cu bună ştiinţă, ca un laş, aşa cum ţi-a strigat Dominique mai adineauri. Tocmai mie, prietenul tău, ai vrut să-mi furi bunul cel mai de preţ: nevasta! Acestei femei ai vrut să-i furi ceea ce ea nu ţi-ar fi acordat niciodată de bună voie şi ştiu bine acest lucru pentru că am văzut totul de pe balcon. O clipă am crezut că eraţi înţeleşi; iată de ce m-am grăbit să vin de la Paris unde tu trăiai în umbra mea, pândindu-mă, neliniştit, bizar, încercând să-mi ghiceşti intenţiile, încercând să mă tragi de limbă ca să afli când urma să mă întorc aici. Iar eu, perplex, îţi intuisem falsitatea, dorinţa ta vicleană de a mi-o lua înainte. Ieri, când mi-ai spus că pleci într-o călătorie, n-am mai avut nici

o îndoială şi am plecat încoace imediat după tine. Acum ştiu. Dar nelegiuirea ta de a pune mâna pe nevasta mea la „Gazonul albastru” este de o mie de ori mai puţin ticăloasă decât nelegiuirea pe care ai vrut s-o săvârşeşti astă seară. Hoţ de dragoste! Mincinos şi laş! Fanfaron care te slujeşti de amintirea unei fapte ruşinoase ca să mi şantajezi nevasta!

Biciuit cu atâta dispreţ de acele insulte care-l loveau cu atât mai crud cu cât Dominique era de faţă, Richard îşi veni în fire.

— Şi acum destul! Sunt la dispoziţia ta, Patrice!

Patrice zâmbi rece.

— Într-adevăr? Numai că eu nu sunt la dispoziţia ta! Ce vrei? Un duel? Hai să fim serioşi! Nu te baţi în duel cu un hoţ! Fiindcă tu eşti un hoţ, Richard, înţelegi? Cum adică? Să mă expun să fiu ucis de unul ca tine? Nu, drăguţule! Şi apoi duelul e un mod mult prea vechi şi prea idiot de a-ţi spăla onoarea. În situaţia de faţă nu există decât un singur deznodământ logic şi raţional: moartea ta.

Patrice ridică revolverul pe care-l ţinuse o vreme în jos şi-şi ţinti adversarul. Dar ridicând din umeri lăsă din nou arma în jos.

— Nu! Am altă idee! Ascultă-mă, Richard, şi spune-mi adevărul dacă mai eşti în stare de aşa ceva. Să admitem că o părăsesc pe Dominique... Eşti gata s-o iei de nevastă?

— A, sigur că da, răspunse Richard cu elan.

— Încetişor, fiindcă există o condiţie.

— Dacă, evident, accept şi eu! zise Dominique pe un ton rece.

— Nu, alta, interveni Patrice. Pretinzi, Richard, că tu ai fost cel care ai avut-o atunci, noaptea, la „Gazonul albastru”.

— Da!

— Jură-te!

— Mă jur!

— Bun. Anumite evenimente grave dau, într-un fel, un anumit drept celor cărora le-au declanşat. Aveai dreptate să spui mai adineauri că dragostea dintre două fiinţe creează între ele o legătură pe care oricând o pot repeta. Numai că pentru asta e nevoie de o certitudine, de cea mai deplină certitudine. Or, adu-ţi aminte, Richard, că ne-ai mărturisit doar cu gura ta, că iubita pe care ai avut-o în noaptea aceea îţi spunea *darling.*

— Am minţit.

— Nu cumva minţi acum?

— Nu.

— Jură-te încă o dată. Dar jură-te în mod solemn, pe onoarea ta, pe viaţa mamei tale.

— Jur pe onoarea mea şi pe viaţa mamei mele.

— Eşti sigur că nu te înşeli? Glasul îţi tremură. Deci nu eşti sigur că partenera ta de la „Gazonul albastru" a fost Dominique. Te îndoieşti, nu-i aşa? Şi ai vrea ca eu s-o părăsesc, să mă sacrific pentru o himeră, pentru o minciună! Aha, eziţi, Richard? Am impresia, că eziţi... Nu putem totuşi să ne răvăşim viaţa, să ne întemeiem o alta bazată doar pe o impresie, doar pe dorinţa de a crede că lucrurile s-au întâmplat astfel. De ce nu i-ai mărturisit imediat acest lucru lui Dominique pe care îndoiala o chinuia cumplit? De ce ai păstrat atâta vreme acest secret inutil? De ce n-ai spus imediat în mod cinstit: „Ei bine, eu am fost necunoscutul!" Şi de ce mai ales, o spui acum, după atâta vreme? Ca şi cum ţi-ar fi trebuit săptămâni ca să te convingi pe tine însuţi.

Patrice îşi puse mâna pe umărul lui Richard.

— Te rog, Richard, mă adresez omului, prietenului care mi-a fost ca un frate. Eliberează-ţi conştiinţa, eliberează-ne

pe toţi trei şi spune adevărul!

— Te rog, Richard, zise şi Dominique.

După ce-i privi rând pe rând, Richard îşi lăsă capul în jos, palid, cu chipul răvăşit de o imensă durere. Apoi rosti:

— Iertaţi-mă amândoi. Da, am procedat urât. Am afirmat un lucru de care nu eram sigur. În noaptea aceea fiind beat, am încercat să cuceresc o femeie pe care o doresc cu ardoare de ani de zile. Înţelege-mă, Patrice. Nu sunt într-adevăr sigur că în agitaţia şi în continua mişcare a grupurilor, Dominique - pe care am izbutit s-o apuc o clipă de mână - nu mi-a scăpat, într-adevăr, am auzit-o mai apoi pe cea care era cu mine spunându-mi *darling* şi mai apoi aceste cuvinte: „Nu ne dăm seama ce facem, toată povestea asta este nedemnă de noi...” Dar cine rostea aceste cuvinte? Soţia ta sau o femeie care se afla aproape de mine? Eram în întuneric şi şampania care ni se urcase la cap ne făcea să încurcăm totul. Într-adevăr, toate acele lucruri sunt pentru mine tot atât de nesigure ca şi o fantasmagorie. Nu pot să afirm nimic despre acele senzaţii de ameţeală, de plutire...

După o clipă de tăcere, murmură:

— N-ai să poţi fi niciodată fericit atâta vreme, cât voi trăi eu. Iar eu nu voi fi fericit niciodată!

— Trebuie să trăieşti, Richard! strigă Dominique. Nu mai adăuga şi durerea morţii dumitale la durerile noastre!

— Daţi-mi amândoi mâna, şopti el. Şi fie-vă milă de mine căci sunt cumplit de nenorocit.

După ce strânse mâinile celor doi, pe îndreptă spre balcon.

— Adio, le spuse el. Fiţi siguri că voi izbuti să vă fac să mă uitaţi. Iertarea voastră nu mi ajunge... Vreau să mă uitaţi!...

Şi dispăru. Unul lângă altul, cei doi soţi se sprijiniră cu

coatele de balcon. Rămaseră acolo tăcuţi un ceas întreg, sub cerul de vară fremătând de stele, deasupra grădinii înmiresmate de trandafiri, în noaptea liniştită.

Peste două săptămâni, un automobil mare, încărcat cu valize intră pe poartă de fier deschisă de grădinar. În maşină se aflau Richard şi Antoine. Se duceau la Havre de unde urmau să se îmbarce pe un vapor ce mergea la New-York. Antoine îşi lichidase afacerile şi-şi închiriase apartamentul unei societăţi particulare de spectacole. Richard scăpase şi el de toate obligaţiile şi-şi recuperase banii. Amândoi erau liberi. Aveau de gând să rămână câteva zile la New-York apoi străbătând cu trenul Statele din sudul Mexicului, să ajungă la Montevideo unde duseseră tratative cu o mare firmă cinematografică a cărei conducere şi-o asumaseră.

— Deci un fel de exil, întrebă Patrice.

— Nu, răspunse grav Richard, ci o viaţă nouă. Am stat destul în bătrâna Europă, cerurile sale mult prea cunoscute nu mai prezintă nici o atracţie pentru noi. Avem nevoie de alte decoruri, de alte senzaţii, de alte chipuri.

Vorbea plin de emfază, cu o anumită ironie, dar dincolo de ele se citea amărăciunea crudă a unei mâhniri de neuitat. Dominique îl privea pe furiş. Era palid, tras la faţă, decepţionat şi obosit. Ce contrast între el şi prietenul său! Antoine părea atât de fericit că pleacă să cucerească lumea nouă şi o viaţă nouă! Richard, dimpotrivă, odată cu părăsirea Franţei părea să părăsească şi viaţa. Luându-şi rămas bun, Patrice le strânse mâna cu cordialitate iar Dominique îi sărută pe amândoi întocmai ca o soră.

Călătorii se îndepărtară. Patrice şi Dominique, care-i conduseră până la gardul de fier, se întoarseră încet spre casă. Nu schimbară nici un cuvânt. Dar ştiau că acea

plecare însemna pentru ei eliberarea definitivă.

— Acum... zise Dominique urcând scara.

— Da, răspunse Patrice, acum vom putea să...

Nu mai continuă. Se înţeleseseră din priviri. Acum puteau să-şi reconstituie căminul, intimitatea lor. După câteva zile hotărâră să se reîntoarcă. Profesia de avocat îl chema pe Patrice în mod imperios, la Paris. În plus, îl văzuseră de mai multe ori pe Delbot dând târcoale castelului. Într-o seară, obloanele de la camera lor fură date în lături şi un bărbat se năpusti speriat spre ei.

— Salvaţi-mă, vă implor! Salvaţi-mă!

— Cine eşti?

— Jules Caboche, tipul pe care l-aţi întâlnit într-o noapte în faţa maşinii dumneavoastră la „Gazonul albastru”... Eu sunt cel care servea lumea cu şampanie. Am evadat dar Delbot e pe urmele mele...

— Şi ce vrei?

— Să mă ascultaţi o clipă...

— Deci tu ai omorât-o pe Pierreuse.

— Nu, celălalt Julot. Se amestecase printre noi în învălmăşeala de pe peluză şi mi-a zis să casc ochii. Deşi mi-era frică, l-am ascultat. Mi-a zis s-o urmăresc pe Pierreuse. Voia colierul de perle pe care ea îl furase doamnei şi cum Pierreuse a refuzat să i-l dea, el a strâns-o de gât. Eu stăteam ascuns. După fuga celorlalţi, m-am strecurat până la Pierreuse ca să văd dacă mai pot face ceva pentru ea. Dar din păcate murise. Chiar în clipa aceea, am văzut ceva mai încolo, în iarbă, probabil în locul unde-l aruncase pentru ca să nu i-l poată lua Julot, colierul de perle. L-am luat imediat. Sigur că n-am procedat bine. Până atunci nu făcusem nimic grav. Beţii, încăierări, scandaluri... Dar eram un om cinstit. Şi dintr-odată iată-mă hoţ! Mă credeţi sau nu dar am remuşcări şi acum. Am coşmaruri noaptea şi tremur

ziua. Colierul ăsta mă îngrozeşte. L-am ascuns într-o groapă sub un castan împărţit în trei aproape de pădurea din Marly. Simţeam tot timpul nevoia să mă duc să văd dacă mai era acolo. Atunci i-a venit lui Julot ideea să mă şantajeze... Restul îl ştiţi... Arestarea mea, fuga lui Julot cu maşina Prefecturii după ce mi-a furat actele. Aţi aflat despre moartea lui Julot şi despre fuga mea. Când m-am văzut liber am dat o goană până la Marly şi mi-am luat colierul. Dar de când îl am din nou în buzunar nu mai sunt om. Sunt veşnic neliniştit, am coşmaruri noaptea... Dacă poliţia mă prinde cu el, sunt un om pierdut! Aşa că m-am hotărât s-o întind peste hotare... Aerul Parisului nu-mi mai prieşte. Dar înainte de a pleca vreau să scap de afurisitele astea de perle. Dacă poliţia pune mâna pe mine, m-am ars. Aşa că vreau să-mi încep noua viaţă curat; luaţi-vă colierul ăsta blestemat, care până acum nu mi-a adus decât ghinion!

Zicând acestea, scoase din buzunar colierul. Cu un gest simplu, fără nici o urmă de cabotinism, i-l întinse lui Patrice.

— Cât vrei pe el? întrebă avocatul.

— Nici un ban. Vă repet că nu sunt un răufăcător şi că n-am venit să vă şantajez.

— Atunci de ce-ai venit? Doar ca să ne dai...

— Da, ca să vă înapoiez ceea ce vă aparţine. Ca să mă ştiu curat în ochii mei şi în faţa conştiinţei mele. Luaţi-l, doamnă. Puteţi număra perlele, sunt toate, n-am păstrat nici una!

Dominique luă colierul.

— În sfârşit, spuse omul, cu un oftat. Ce uşurare. Acum pot răsufla liniştit!

Urmă o tăcere. Patrice închise colierul într-un sertar apoi schimbă o privire cu Dominique. Încă o dată se înţeleseseră fără să-şi vorbească. Mărturisirea lui Caboche părea

completă dar nu cumva omul ştia mai mult?

Îndreptându-şi privirea către vizitatorul său, Patrice îi spuse oarecum şovăind:

— Există unele lucruri foarte importante pentru noi pe care am dori să le precizezi. Cred c-o poţi face.

— Despre ce e vorba? întrebă Caboche.

— Spui că n-ai părăsit peluza de la „Gazonul albastru” decât după ce s-a sfârşit totul.

— Da.

— Deci ai văzut totul.

— Am văzut tot ce se putea vedea pe întuneric. Dar norocul meu e că am ochi buni.

— Şi eşti într-adevăr sigur că Julot era cu Pierreuse şi că el a omorât-o?

— Da, răspund cu capul de asta. Am văzut totul cum vă văd şi cum mă vedeţi.

— Şi cele două dansatoare?

— A, cele două Porumbiţe? Ei bine, una a fost înhăţată de prietenul dumneavoastră, cel scurt şi rotofei, al cărui nume îmi scapă acum, iar cealaltă, cea brunetă, era în braţele celuilalt prieten al dumneavoastră, bărbatul înalt şi brunet căruia îi spuneţi Richard.

— Eşti absolut sigur de acest lucru? N-ai nici o îndoială?

— Absolut nici una, domnule. E cu neputinţă să mă îndoiesc mai ales că le-am auzit pe cele două porumbiţe, spunându-le celor doi bărbaţi: „*Darling! Darling!*” Prietenii dumneavoastră nu v-au povestit acest lucru?

Din nou Patrice şi Dominique schimbară o privire nesigură, şovăielnică, dar până la urmă se hotărâră căci Patrice i se adresă foarte ferm lui Caboche:

— Din tot ceea ce mi-ai spus reiese că Julot a minţit.

— Da, domnule, a minţit ca un ticălos ce e sau mai curând ce era. A acuzat-o pe doamna dumneavoastră ca să

vă stoarcă de bani. Şi eu am minţit după ce m-au arestat. Julot mi-a zis că mă omoară dacă spun adevărul! Atunci am spus ce mi-a trăsnit prin minte! Julot, v-o jur, nu era preocupat decât de colier, motiv pentru care n-a scăpat-o din ochi nici o secundă pe Pierreuse.

Patrice mai şovăi o secundă apoi puse întrebarea decisivă. Palid, privindu-l fix în ochi pe interlocutorul său, întrebă cu un glas care nu tremura:

— Atunci eu, la „Gazonul albastru”, cu cine eram?

— Dumneavoastră? Păi doamna nu v-a părăsit o secundă. Am văzut cu ochii mei acest lucru de după copacul în dosul căruia mă ascunsesem.

— Zici că ne-ai văzut? întreba Dominique, palidă de ruşine dar vrând să taie complet abcesul.

— V-am văzut aşa cum vă văd şi acum. V-am văzut pe amândoi. Doamna se cramponase de domnul. Mai ales că la început Richard ăla o apucase pe doamna de mână. Dar dându-i una cu cotul, soţul dumneavoastră l-a împins cât colo nimerind în braţele Porumbiţei brunete care se ţinea scai de el. Atunci ăia doi au plecat şi dumneavoastră, doamnă, aţi rămas în braţele soţului. Ba chiar v-am şi auzit spunând: „Ah, iubitule, iubitule!” iar mai apoi: „E o nebunie ceea ce facem!” sau cam aşa ceva.

Patrice şi Dominique nu mai ascultară. Uitând de prezenţa acelui vagabond care le dăduse nişte amănunte atât de crude, de jenante, dar atât de binefăcătoare, se apropiară unul de altul, privindu-se cu o încântare în care se citea triumful.

— Vezi, vezi, ştiam cu bine că erai tu, murmură Dominique tremurând de bucurie.

Reîntorcându-se lângă Caboche, Patrice îi mai puse şi

alte întrebări vrând să vadă dacă se încurcă, dacă şovăie. Dar Jules, Caboche era foarte sigur pe el. Fără să se contrazică, dădu amănunte, indicând locul unde se aflase în noaptea aceea, furnizând dovezi despre adevărul celor spuse, şi încheind cu această frază peremptorie:

— Iaca, domnule, dacă vreţi să ştiţi tot, apoi aflaţi că v-am văzut când aţi luat de jos o eşarfă galbenă şi cum aţi vârât-o în buzunarul smokingului de unde atârna pe jumătate afară. Apoi l-am văzut pe prietenul dumneavoastră scurt, şi gras luând cu el o sticlă goală de şampanie. De ce? Mă mai întreb şi acum... Probabil o idee fixă de om beat... Tot, ce v-am spus e purul adevăr... N-am inventat nimic... De ce aş fi inventat? V-am spus doar ceea ce am văzut, ceea ce am văzut cu ochii mei! Şi eu nu eram câtuşi de puţin cherchelit!

Spunându-le celor doi un „Bună seara” scurt, se îndreptă spre uşă. Patrice îi oferi din nou bani. Dar el refuză categoric.

— Nu, n-am nevoie. Am atât cât îmi trebuie ca s-o pot şterge în străinătate. E pentru prima oară când fac şi eu un bine în viaţa mea aşa că nu vreau să fiu plătit! Cu bine, doamnă, cu bine, domnule!

Patrice îl conduse el însuşi până la poarta castelului pe care o închise în urma lui cu impresia că o închisese definitiv asupra trecutului. Apoi urcă în camera unde îl aştepta Dominique şi amândoi, fără să-şi vorbească, schimbară un lung şi foarte tandru sărut.

EPILOG

FEMEIA UNUI SINGUR BĂRBAT

Revenită la Paris, familia Martyl îşi reîncepu viaţa de mai înainte. Patrice îşi reluă rolul său de avocat celebru căruia îi erau îngăduite toate ambiţiile. Profesia sa pe care o iubea atât de mult, notorietatea care îl flată, succesele pledoariilor sale, tot ceea ce era gata să se sfârşească - datorită unui ceas de nebunie - printr-un scandal respingător, sinistru şi ridicol, totul revenise la normal. Ce bucurie, ce fericire să-ţi reiei viaţa frumoasă şi liniştită dinainte!

Dominique îşi regăsise şi ea liniştea sufletească, mândria de a fi ea însăşi. Se clătinase o vreme pe marginea prăpastiei, dar nu căzuse în ea! Chiar în ameţeala trecătoare a şampaniei, în beţia simţurilor, conştiinţa ei de femeie onestă veghease! Fiindcă i se dăruise bărbatului ei. Da, uraganul trecuse, criza se sfârşise. Totul reintrase în normal...

Dar din păcate, soarta nu ne satisface niciodată pe deplin. Nu ne îndeplineşte toate dorinţele. Vicleană şi crudă, amestecă întotdeauna un strop de fiere în tot ceea ce pare plăcut, stabil şi complet. Patrice şi Dominique credeau că-şi recuceriseră fericirea. Dar aflară că nimic nu e perfect, în condiţia umană, chiar şi pentru cei privilegiaţi.

Trecuseră aproape trei luni de când se întorseseră la Paris. Era în decembrie, se apropiau sărbătorile Crăciunului, epoca speranţelor, a iertării, a bucuriilor tradiţionale.

Într-o dimineaţă, la fel ca şi cu şase luni înainte, valetul îi aduse lui Patrice o carte de vizită în plic. Rupând plicul, Patrice citi: „*Brigadierul Romain Delbot de la Poliţia Judiciară*”. Patrice păli; ce mai voia omul ăsta a cărui prezenţă, al cărui nume erau o ameninţare? A cărui ură mai ales, nu se potolise? Chiar în acea clipă, Dominique intră veselă în birou.

— Pofteşte-l peste cinci minute, îi zise Patrice valetului.

— Cine e? Şi ce vrea? întrebă Dominique.

Ochii ei neliniştiţi scrutau când chipul încruntat al soţului ei, când cartea de vizită pe care Patrice o ţinea în mână.

— Delbot, răspunse el.

Dominique păli.

— Ce mai vrea de la noi? Cred că nu vine tot pentru povestea aia veche, zise ea, uitând aproape - cu o nepăsare specific feminină - cumplita încercare prin care trecuse. Am să rămân aici; vreau să asist şi eu la discuţie, zise ea pe un ton categoric.

— Fie! răspunse Patrice. La urma urmelor nu mai avem de ce ne teme.

Spunea asta mai mult pentru a se convinge pe el însuşi. Căci aştepta cu un tremur interior sosirea adversarului. Fiindcă Delbot îi era încă adversar. Nici Patrice nici Dominique nu se îndoiau de acest lucru. Uşa se deschise şi valetul îl introduse pe poliţistul care surâdea într-un mod ambiguu.

— Bună ziua, dragă maestre, iar vă deranjez, spuse el.

— De ce-ai venit încoace? îl întrebă destul de înţepat Patrice pe poliţist.

Dar Delbot, îndreptându-se brusc de spate, îi răspunse pe

acelaşi ton:

— Prima oară am venit pentru a deschide ostilităţile. Astăzi vin să le pun capăt...

Făcu o pauză, apoi adăugă provocator, aproape ameninţător:

— ... Într-un sens sau în altul!

Aşezat în spatele biroului, Patrice îl privi drept în ochi apoi articulă cu răceală:

— Prima oară am fost îngăduitor şi m-am prefăcut că nu pricep. Astăzi situaţia s-a schimbat; nu mai sunt nici plin de îngăduinţă, nici plin de răbdare, calităţi pe care dumneata le-ai socoti drept slăbiciuni. La cel mai mic cuvânt echivoc, la cea mai mică aluzie insolentă, pun mâna pe telefon şi-l cer imediat pe prefectul Poliţiei.

Delbot se îmblânzi brusc.

— O, nu, dragă maestre, n-am venit aici cu titlu oficial. Mai curând oficios sau şi mai corect, personal. Poliţia este pe punctul de a clasa definitiv afacerea. Da, s-au mai efectuat unele investigaţii pe tăcute. Acum totul s-a încheiat... Împotriva voinţei mele, trebuie s-o mărturisesc deschis.

— Împotriva voinţei dumitale? repetă Patrice.

— Da, maestre. Romain Delbot nu clasează niciodată o afacere de care a avut onoarea să se ocupe, înainte de a o fi soluţionat definitiv. Tenacitatea mea e pe măsura curiozităţii mele profesionale. E o slăbiciune sau poate o forţă. Vreau întotdeauna să cunosc absolut totul.

— Şi acuma cunoşti totul? întrebă Patrice.

— Da, cunosc...

— Ce anume?

— Identitatea tuturor actorilor de la „Gazonul albastru”, zise răspicat Delbot privindu-l drept în ochi pe avocat.

— Aha! făcu Patrice. Mă bucur pentru dumneata dar pe

mine nu mă interesează.

— Ba da, dragă maestre, vă interesează, afirmă posomorât Delbot.

— Vrei să insinuezi că eu am fost unul dintre ei? Bagă de seamă!

— Maestre, să nu ne supărăm. Întrebaţi-mă şi eu vă răspund. Ei bine, da, aţi fost unul dintre ei! Aproape că aţi mărturisit acest lucru atunci când aţi vrut să vă sinucideţi!

— Şi cine sunt ceilalţi? întrebă Patrice fără să răspundă la aceste ultime cuvinte.

— A mai fost o doamnă...

Şi poliţistul o desemnă cu un gest pe Dominique:

— E vorba de doamna! Ceilalţi doi domni sunt cei doi prieteni ai dumneavoastră: Antoine Ganet şi Richard L'Heurois.

Patrice zise pe un ton ironic:

— E uşor să-i calomniezi pe cei doi din moment ce sunt în America!

— Ştiu, maestre, cu atât mai mult cu cât datorită lor şi mai ales datorită domnului Richard L'Heurois am putut afla întregul adevăr. Vreţi să vi-l spun?

— Da, zise Patrice, de data asta hotărât să termine odată cu povestea aceea veche. Ia loc pe scaun şi spune ce ai de spus!

— Mulţumesc, maestre, zise Delbot, aşezânduse pe un fotoliu.

După ce păru să reflecteze un moment, începu fără grabă, cu aerul unui orator care şi dozează efectele:

— Păi iată cam cum stau lucrurile... Înţelegeţi că după expediţia din Meudon, după şantajul exercitat asupra dumneavoastră şi asupra domnului L'Heurois eram pe deplin edificat asupra tuturor celor petrecute înainte de moartea lui Julot. Îl urmăream de opt zile şi dacă nu l-am

arestat înainte de Meudon, o făcusem ca să văd unde mai urma să se ducă. Bun! Julot numărul unu e împuşcat dar iată că apare pe scenă Julot numărul doi, adică Jules Caboche. Evadare! Ştiţi că există cazuri în care e necesar să-i laşi pe unii deţinuţi să evadeze ca să mai poţi afla unele lucruri. Fără să aibă habar că eu ştiam totul, Caboche s-a întâlnit de mai multe ori cu domnul L'Heurois. Apoi domnul L'Heurois şi domnul Antoine Ganet au început să se pregătească pentru plecarea în America. Îndreptându-se spre Havre s-au abătut pe la castelul de Courjeul unde aţi petrecut vara împreună cu doamna.

— A, ştii şi asta?

— Fireşte, dragă maestre. Ştiu chiar că domnul L'Heurois a urcat într-o noapte pe balcon întocmai ca Romeo şi că după un sfert de ceas aţi apărut şi dumneavoastră. După asta, domnul Richard a plecat iar dumneavoastră şi soţia aţi stat aproape un ceas pe balcon privind stelele.

— Mai scurteaz-o, zise Patrice crispat.

— S-o scurtez? Aş vrea eu dar sunt mult prea multe lucruri interesante de spus. Simţeam că datorită domnului L'Heurois voi avea şansa de a afla totul. Numărul automobilului şi restul dispăruseră odată cu moartea lui Julot. Aşa că pentru a mă informa m-am dus în America după prietenii dumneavoastră. Când au sosit ei eu eram la New-York. Numai că acolo şi-au schimbat itinerariul şi în loc să se ducă în America de Sud cu trenul, s-au hotărât să facă drumul pe mare. Aşa că pentru a ajunge de la New-York la Montevideo, au luat vaporul „George Washington"...

— „George Washington"? strigă Patrice. Cel care a ars în dreptul Antilelor?

— Exact. A fost un incendiu dramatic şi un naufragiu îngrozitor. Ziarele franceze n-au dat toate amănuntele, dar altele au publicat lucruri cumplite, zguduitoare. Unul mai

ales despre care, în ce mă priveşte, n-am aflat decât târziu. Un pasager de la clasa a treia, un francez, aflându-se în cabina de sub punte, a fost înconjurat de flăcări. Se pare că cineva l-a auzit urlând. Atunci un pasager de la clasa întâi s-a aruncat în acel cuptor, cu toporul în mână şi a reuşit să spargă uşa cabinei. Dar după un minut, vaporul începu a se duce la fund şi salvatorul, care fusese grav rănit s-a scufundat odată cu vasul. Vreţi să ştiţi numele pasagerului de la clasa întâi care era tot francez?

— Da, zise Patrice.

— Richard L'Heurois.

— Richard L'Heurois, repetă Patrice cu voce înfundată.

— Da, prietenul dumneavoastră.

— Şi numele omului pe care l-a salvat îl ştiţi?

— Jules Caboche, tipul de la „Gazonul albastru", omul pe care Julot a vrut sau s-a prefăcut că vrea să-l omoare în pădurea de la Marly. Omul care avea colierul şi pe care-l ascunsese. Din pricina asta se făcuse vinovat de tăinuire. Când ar fi ajuns la Montevideo aş fi pus mâna pe el cu ajutorul poliţiei. Eram convins că perlele se aflau încă la el...

Romain Delbot se întrerupse. Patrice şi Dominique erau îngroziţi. Nu ştiau nimic despre moartea lui Richard şi circumstanţele dramatice ale acestei morţi îi doborâseră. Vedeau în ea aproape un fel de sinucidere. Cum puteau explica altfel faptul că Richard se sacrificase pentru a salva, viaţa unei fiinţe ca Jules Caboche? Iar pe de altă parte, prin ce întâmplare se afla Julot pe acelaşi vas care-i ducea pe Antoine şi pe Richard în America de Sud?

— Zău dacă pricep, zise Patrice. Ceea ce spui dumneata este extraordinar şi misterios.

Poliţistul continuă:

— Văd că nu sunteţi la curent cu nimic. Voiam ca arestarea lui Caboche să rămână secretă. Voiam să dau

marea lovitură, să divulg odată cu adevărul şi numele tuturor celor care jucaseră un rol la „Gazonul albastră”. Aşa că nu trebuia să răzbată nici un amănunt până ce totul nu avea să fie pus la punct.

— Şi acum ţi-ai atins scopul? întrebă Patrice prefăcându-se indiferent.

— Da, răspunse plin de orgoliu Delbot. Sau cel puţin aproape l-am atins, adăugă el.

— Ai dovezi? întrebă Patrice fără să-şi privească interlocutorul.

— Da, maestre, am dovezi. Mai întâi prezenţa lui Jules Caboche la bordul aceleiaşi nave ca şi prietenii dumneavoastră şi rolul pe care-l juca acesta.

— Ce rol juca?

— Cel de servitor al celor doi prieteni, domnii Ganet şi L’Heurois. Odată debarcaţi, acest rol urma să se schimbe în cel de şofer adus special de la Paris ca să conducă maşina pe care urmau s-o cumpere cei doi prieteni ai săi.

— De unde ai aceste informaţii?

— Chiar de la Jules Caboche.

— Deci a consimţit să-ţi facă mărturisiri?

— A fost nevoit să mi le facă. Inspectorii noştri se pricep să-i determine pe oameni ca el să vorbească. Şi apoi în cufărul lui Caboche s-au descoperit o sută de mii de franci în bilete de Bancă, ascunşi printre rufe.

— Îi furase?

— Nu, îi fuseseră dăruiţi.

— De cine?

— De domnul L’Heurois înainte de a pleca din Franţa.

— Da? Şi Antoine nu contribuise şi el la acel... dar?

— Nu. Domnul Ganet nu se sinchisea de nimic. În schimb îl ţinea de rău pe prietenul său: „Să te expatriezi pentru o mică aventură, mi se pare cam mult! Şi apoi să-i dai o sută

de mii de franci unuia ca Jules Caboche, ca să-şi ţină gura, e prea de tot! Afacerea s-a uitat de mult şi nu mai prezintă nici o importanţă. Eu am uitat-o chiar de a doua zi!” mi-a spus el.

Patrice avu un surâs amar. În sinea lui măsura distanţa dintre cei doi prieteni ai săi.

— Şi cu ce condiţie i-a dat Richard aceşti bani lui Caboche? întrebă el.

— Cu condiţia ca acesta, să restituie colierul de perle doamnei Martyl. Vi l-a înapoiat, nu-i aşa, doamnă, în seara în care şi-a făcut apariţia la castelul Courjeul.

Foarte palidă, Dominique făcu un semn afirmativ cu capul.

— Totul se înlănţuie perfect, continuă Delbot. Când Caboche a mărturisit de la cine avea banii, şi faptul a fost adeverit şi de domnul Ganet, i s-a dat drumul. Pe scurt, Caboche a rămas în slujba domnului Ganet. Aşa că acum am în mână toate zalele lanţului „Gazonul albastru”: Pierreuse, cei doi Julot, cele două Porumbiţe şi cei patru necunoscuţi care sunt cunoscuţi.

— Şi ce intenţii ai? întrebă Patrice cu voce ştearsă.

— V-am mai spus, dragă maestre, nimic ostil. A reactualiza un scandal vechi de şase luni nu ne mai interesează. Între timp s-au ivit altele care ne sunt de-ajuns. Caboche a găsit colierul, nu l-a furat şi dacă domnul L’Heurois i-a dat o sută de mii de franci a făcut-o de bunăvoie. Ca să vă spun care dintre cei doi Julot s-au făcut vinovaţi de crimă în noaptea aceea faimoasă, uite că n-aş putea şi, ca să vă mărturisesc adevărul, puţin îmi mai pasă. Am avut o hoaţă, Pierreuse, care şi-a ispăşit vina. Am avut un hoţ şi un asasin, unul dintre cei doi Julot şi amândoi au murit. Aşa că Justiţia e satisfăcută. E satisfăcută şi Poliţia, adică eu. Superiorii mei sunt mulţumiţi şi m-au avansat. Iar

eu sunt şi mai mulţumit pentru că am aflat adevărul. Aşa că acum, dragă maestre şi dumneavoastră, doamnă, puteţi dormi liniştiţi pe pernele dumneavoastră; povestea de la „Gazonul albastru” s-a încheiat. Niciodată nu se va mai redeschide. După ce făcu o pauză, Delbot reluă cu voce schimbată: încă un cuvânt, maestre.

— Vorbeşte, zise cu o nuanţă de nerăbdare Patrice care nu dorea nimic altceva decât să-l vadă plecat.

— Aş vrea să vă cer drept mulţumire pentru ceea ce am făcut pentru dumneavoastră...

Patrice îl privi mirat; nu putea fi vorba de bani dat fiind caracterul omului şi funcţia lui oficială. Atunci ce?

— Te ascult, zise el; ce pot face pentru dumneata?

Poliţistul se ridică şi răspunse cu demnitate:

— Dragă maestre, ţin la stima dumneavoastră. Spuneţi-i lui Romain Delbot că-l socotiţi un om cinstit şi daţi-i mâna!

— Cu plăcere, spuse Patrice fără să ezite.

Apoi adăugă:

— Ai stofă de mare poliţist, domnule Delbot!

Delbot nu sesiză sau nu vru să sesizeze ironia, strânse mâna pe care i-o întinse Patrice Martyl şi ieşi condus de avocat până în anticameră.

Patrice se întoarse încet în biroul său. Se gândea la acel om pe care n-avea să-l mai revadă decât poate din întâmplare, pe coridoarele Palatului de Justiţie. Acel om care-i făcuse atâta rău, care ar fi dorit să-i mai facă încă şi a cărui clemenţă umilitoare trebuise s-o accepte. Liniştea recucerită era foarte scump plătită dar această linişte era acum imuabilă. Din afacerea de la „Gazonul albastru” nu mai rămăsese nimic. Nimic decât amintirea.

Dominique, aşezată pe divan, părea pierdută în gândurile

sale. Văzându-l pe Patrice intrând, surâse.

— Ei bine, îi spuse ea, duşmanul a depus armele. Delbot nu ne mai ameninţă, mai mult ca sigur că a primit ordin să tragă definitiv cortina peste această poveste tristă.

— Ne-a spus-o el însuşi, răspunse Patrice.

— Deci prin vizita sa a vrut să ne arate că a pus capăt luptei. Ne-a întins ramura de măslin.

— Aşa crezi tu? spuse Patrice cu amărăciune. N-ai înţeles sensul ultimelor sale cuvinte? Triumfă, jubilează! S-a purtat faţă de noi cu mult mai multă cruzime decât până acum. Da, ostilităţile s-au terminat, ne bucurăm de clemenţa, de iertarea acestui poliţist, căruia a trebuit să-i strâng mâna. Eu, un Patrice Martyl, să tremur în faţa unui Delbot oarecare! Nu, că-ţi vine să mori de râs, nu alta!

Începu să se plimbe prin cameră; şi cum un fotoliu îi stătea în cale, îl împinse brutal cu piciorul.

— Patrice, dragul meu, linişteşte-te! zise Dominique. Ce crezi că ne mai poate face unul ca Delbot? Nu vezi că în faţa noastră se deschide o viaţă nouă, că acel cumplit coşmar s-a sfârşit?

— Ah, voi femeile! strigă Patrice sarcastic. Pentru că acum nu te mai temi de nimic, nimic nu mai contează pentru tine, nu-i aşa? Ai uitat totul!

— Oh, Patrice, ceea ce spui nu-i drept, zise Dominique cu reproş. Am scăpat de o tortură care ne-a chinuit vreme de şase luni şi căreia i-a pus capăt vizita acestui poliţist nenorocit.

— Nu şi-a făcut decât datoria, constată Patrice. E un om cinstit. Acum după ce şi-a potolit ranchiuna, după ce ne-a pedepsit, nu ne mai urăşte.

— Nu înţeleg, zise Dominique.

— Ba da, înţelegi! Înţelegi perfect! Delbot ne-a dezvăluit adevărul. Ia gândeşte-te: cei o sută de mii de franci daţi de

Richard lui Jules Caboche n-au servit numai să răscumpere de la acel vagabond colierul tău furat, furat de cine? I-au fost daţi ca să ne liniştească pe noi doi. Richard l-a învăţat ce trebuie să ne spună când ne va înapoia colierul, ca să ne redea încrederea. Şi Caboche, din cale-afară de fericit de a câştiga atât de uşor o sută de mii de franci, fericit că putea scăpa de acele perle pe care nu se îndura să le sacrifice şi care-l obsedau şi mai ales fericit că putea pleca din ţară, a venit şi şi-a spus lecţia învăţată pe dinafară. Richard a vrut să ne liniştească, ispăşindu-şi astfel nebunia lui de o clipă...

— Pe care şi-a răscumpărat-o cu viaţa, zise Dominique îndurerată.

— Îl plângi? Îl regreţi?

— Vai, Patrice...

— Da, într-adevăr, e cumplit ce am spus fiindcă a murit din pricina noastră. Şi cu toate astea află că mă simt fericit. Adevărul e că nu ştim nimic, Dominique, nu ştiu nimic, plutim în întuneric exact ca în acea noapte fatală. Cine a spus adevărul? Cine a minţit? Nu mai ştiu şi simt că-mi plesneşte capul! Simt că înnebunesc!

Mergea cu paşi mari prin birou, cu ochii rătăciţi, cu pumnii strânşi.

— Patrice! murmură Dominique.

Din doi paşi el se apropie de divan, îngenunche în faţa lui Dominique şi-şi puse capul pe genunchii ei. Tânăra femeie îl mângâie pe păr şi-şi aşează uşor palma pe acel cap răvăşit de gânduri.

— Patrice, dragul meu, iubitul meu, singura mea dragoste, te rog linişteşte-te, linişteşte-te...

Glasul îi era tot atât de tandru ca şi gestul. Nu-i mai era teamă, nu mai era emoţionată. Ştia bine că acum era de datoria ei să-i risipească orice îndoială. Patrice încă mai suferea. Trebuia vindecat, trebuia convins, trebuia să se

poarte cu el ca şi cu un copil. În multipla ei feminitate trebuia să fie nu numai îndrăgostită ci şi mamă. Trebuia să fie femeia care linişteşte, care consolează, fie chiar minţind, femeia care să-l facă să creadă într-un adevăr de care ea însăşi se îndoia. Îi ridică încet capul care-i apăsa genunchii şi-i sărută fruntea atât de plină de gânduri.

— Aşează-te lângă mine, Patrice, îi zise ea făcându-i loc alături. Lasă-ţi mâna în mâna mea şi nu te mai gândi la trecut. Ce încerci să-ţi mai imaginezi torturându-te? Simţi atât de mult nevoia să suferi? Nu crezi că e mai plăcută liniştea în care trăim?

— Da, e mai plăcută, chiar prea plăcută. Numai că omul ăla a stricat totul cu vizita lui. Mărturiseşte că nici tu nu mai ştii nimic!

Dar Dominique nu mai voia să sufere şi nu voia ca nici Patrice să mai sufere aşa că dând dovadă de o voinţă inflexibilă şi de o hotărâre imuabilă, răspunse:

— N-ai dreptate, rosti ea răspicat. Eu nu mă îndoiesc şi nici tu n-ai dreptul să te mai îndoieşti. Ţi-am spus încă din primul moment: „Eu am căzut în braţele tale, Patrice, şi tu ai fost cel care m-a avut!” Când a venit la castelul Courjeul, Richard a minţit. Julot, mitocanul acela josnic, a minţit şi el. E adevărat că Richard, pentru a-şi ispăşi fapta, ni l-a trimis pe Caboche. Dar ceea, ce ne-a spus Jules Caboche înmânându-ne colierul, era adevărul gol goluţ, era adevărul conform cu cea mai profundă convingere a mea şi cu realitatea faptelor petrecute. Contrariul ar fi o minciună. Să acceptăm acest adevăr pe care ni l-a dezvăluit mesajul transmis de Richard hotărât încă de pe atunci să moară. Am impresia că-l şi aud pe Richard, spunându-ne: „Eu am murit, nu aveţi dreptul să vă îndoiţi de cuvântul meu!” Şi are dreptate, cuvântul lui e sacru. A plătit scump rătăcirea sa de moment, tentativa sa ruşinoasă pe care eu i-am

iertat-o şi pe care va trebui să i-o ierţi şi tu. E mort, avem datoria să-i respectăm memoria şi acest respect înseamnă de fapt a nu ne îndoi de cuvântul lui.

Vocea lui Dominique, vibrând de emoţie şi plină de convingere, îi potoli lui Patrice ultimele amărăciuni. El înţelese brusc cât de nedrepte fuseseră reproşurile sale, trădările şi umilinţele pe care le îndurase acea femeie pentru o greşeală de câteva minute de care de fapt vinovat era doar el...

Admiră fără voia lui răbdarea îndelungată a soţiei sale care plătise totul atât de scump, fără să se plângă, fără să-i reproşeze nimic. Şi acum tot ea era cea care-l consola!

— Ai dreptate, zise el; tu eşti înţeleaptă şi bună. M-am zbătut destul orbeşte în tot noroiul ăsta! Da, vreau să trăiesc uitând de acel urât vis al unei nopţi de vară. Doar n-o să ne petrecem toată viaţa sfâşiindu-ne unul pe altul pentru un fapt despre care nu vom şti niciodată nimic precis. Richard ne-a oferit un deznodământ... care e cel mai hun. Trebuie să-l acceptăm. Totuşi... Totuşi... Câte lucruri tulburi! Câte contradicţii! Ah, îndoiala asta păcătoasă nu ne va părăsi niciodată!

Blândă, răbdătoare, Dominique răspunse:

— Îndoiala? Deci tot te îndoieşti? Şi mai pretinzi că mă iubeşti! Dacă nu te-ai mai gândi la îndoiala asta, dacă n-ai păstra-o în tine, în noi, ea s-ar stinge de la sine. În evlavia celor mai înflăcăraţi creştini nu există şi o parte de îndoială? Crezi fără să judeci, crezi tocmai pentru că e absurd. În ceea ce priveşte credinţa, nu trebuie să vezi micile slăbiciuni ale doctrinei, erorile, contradicţiile... tot ceea ce este inerent slăbiciunii naturii umane! Hai să facem şi noi ca evlavioşii, Patrice. Să nu avem orgoliul nemăsurat, dorinţa inumană de a vrea să cunoaştem fructul amar al arborelui Binelui şi al Răului. Să nu fim intransigenţi în faţa

vieţii, în faţa credinţei... a unei credinţe fără de care nu putem trăi. Fără orgoliu, Patrice, fără eforturi derizorii şi vanitoase către o logică ce nu poate fi atinsă, către un absolut care nu există pe lumea asta. În faţa noastră se află un drum drept, însorit, fericit. Să mergem pe el. Să părăsim pentru totdeauna calea întortocheată, sumbră, înnourată şi înnoroiată pe care ne-am încăpăţânat atâta vreme să mergem. Drumul cel drept e lângă noi. Să ne luăm de mână şi să pornim pe el. De ce şi cât o să ne mai otrăvim viaţa? Hai, iubitule, te simt atât de aproape de mine... Tu eşti al meu, Patrice, numai al meu! Eşti blând şi calin. Încearcă să-ţi potriveşti bătăile inimii în aşa fel încât să se confunde cu ale mele. Şi să tăcem, Patrice, şi să ne iubim.

Şi se iubiră aproape cu religiozitate aşa cum dorise Dominique, apoi cu nebunia specifică tinereţii lor şi mai ales patimii lor regăsite.

De atunci Patrice n-a mai suferit. Chiar dacă vechea rană mai exista, ea nu mai sângera. Şi apoi acum fusese recucerit, dominat - şi asta până la capătul vieţii de acea dragoste mai puternică decât mânia, decât gelozia, decât sila care-l ulcerase, de acea dragoste mai puternică decât amintirea.

Cu înţelepciunea şi blândă ei feminitate, Dominique îi ceruse acest lucru şi Patrice o ascultase fără să-şi dea seama. Acum nu trebuia să se mai apere împotriva amărăciunii trecutului fiindcă această amărăciune nu mai exista. Când, din întâmplare, se mai gândea la încercarea prin care trecuse îşi spunea - şi cu deplina bunăcredinţă -.: „Am fost nebun! Da, nebun, ca să sufăr atâta pentru un fleac! Pentru o eroare!” Şi chiar dacă n-ar fi fost o eroare, nu voia să mai ştie nimic. Totul i se părea acum ireal ca şi cele două femei dansând goale, într-o noapte pe o peluză

albăstrită de lumina de vis a celor două lămpi albastre. Un vis? Nu fusese totul un vis? Acea scenă existase într-adevăr? Toţi acei actori dintre care unii muriseră, alţii se pierduseră prin lume, nu erau cumva nişte fantome create de fantasmagoria unui ceas de beţie? Rămăseseră doar el şi Dominique şi Patrice nu voia să mai ştie nimic în plus. Fusese robit pentru totdeauna de tandreţea blândă a lui Dominique, de pasiunea ei înflăcărată şi senzuală, de sărutul ameţitor al acelei guri lacome, de îmbrăţişarea fără reţinere a acelui trup adorabil a cărui carne tare şi piele strălucitoare, savuroasă şi parfumată vibra sub mângâierile sale, se făcea una cu el în braţele ale. Cum nimic nu mai conta decât acest lucru, se resemnă să fie fericit...

Dar Dominique? Ea ce gândea? Feminitatea sa, mai subtilă decât mentalitatea directă şi absolută a lui Patrice, se lovea şi ea de contradicţii, de incertitudini, de reîntoarceri asupra ei însăşi, ignorate de bărbat. Dominique nu făcea nimănui confidenţe despre variatele impresii şi sentimente pe care le păstra cu gelozie în tainiţele sufletului său. Adesea, când era singură, se întrista gândindu-se la Richard; adesea tremura gândindu-se la Julot... Dar întotdeauna gândindu-se cu pasiune şi loialitate şi mai ales cu toată dragostea sa la soţul ei. În sfârşit, Dominique îşi regăsise echilibrul. Nu se mai îndoia nici o clipă că fusese întotdeauna femeia unui singur bărbat. Dacă uneori în gândurile sale, bărbatul îşi mai schimba chipul, dacă acel chip semăna vag cu Richard şi vag cu Julot, Dominique nu dădea niciodată acelui chip alt nume decât Patrice.

Căci dragostea fericită nu este un bloc de cristal impecabil şi dur. Impurităţi, pete şi umbre plutesc în acea transparenţă îngheţată. Dar privirea încântată a iubiţilor nu

le disting, ea nu vede decât perfecţiunea, unitatea şi lumina insondabilă...

CUPRINS

I.....5
SĂRBĂTORIREA.....5
II.....17
VERTIJUL.....17
III.....24
INFERNUL.....24
IV.....32
ANCHETĂ DE PE PELUZĂ.....32
V.....42
CEI PATRU PRIETENI.....42
VI.....53
VÂNĂTOAREA PORUMBIŢELOR.....53
VII.....60
DARLING.....60
VIII.....69
CU MÂINILE ÎN JURUL GÂTULUI.....69

IX.....78
CELE DOUĂSPREZECE STICLE.....78
X.....89
OMUL DIN MARLY.....89
XI.....97
JULOT POVESTEŞTE.....97
XII.....106
PORUMBIŢA ÎMBLÂNZITĂ.....106
XIII.....117
VÎNĂTORUL ÎN CULPĂ.....117
XIV.....121
AMANTUL LUI DOMINIQUE.....121
EPILOG.....135
FEMEIA UNUI SINGUR BĂRBAT.....135

ISBN 973-95702-3-2

LEI 160

EDITURA ENIGMA